Willem Brownstok

Variante ale comunismului în lume: Stalinism, maoism și eurocomunism

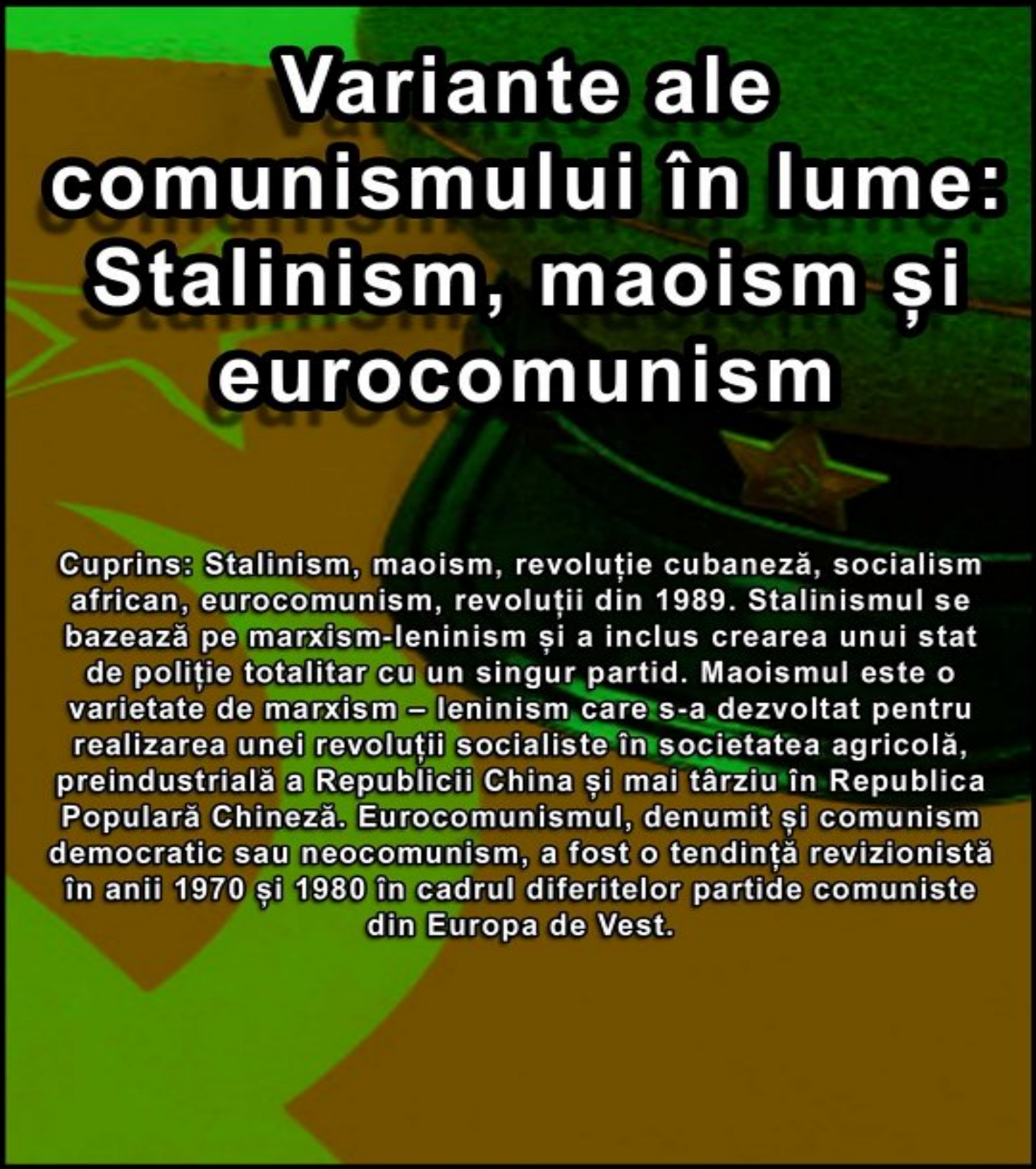

Cuprins: Stalinism, maoism, revoluție cubaneză, socialism african, eurocomunism, revoluții din 1989. Stalinismul se bazează pe marxism-leninism și a inclus crearea unui stat de poliție totalitar cu un singur partid. Maoismul este o varietate de marxism – leninism care s-a dezvoltat pentru realizarea unei revoluții socialiste în societatea agricolă, preindustrială a Republicii China și mai târziu în Republica Populară Chineză. Eurocomunismul, denumit și comunism democratic sau neocomunism, a fost o tendință revizionistă în anii 1970 și 1980 în cadrul diferitelor partide comuniste din Europa de Vest.

Cambridge Stanford Books

Willem Brownstok

Variante ale comunismului în lume: Stalinism, maoism și eurocomunism

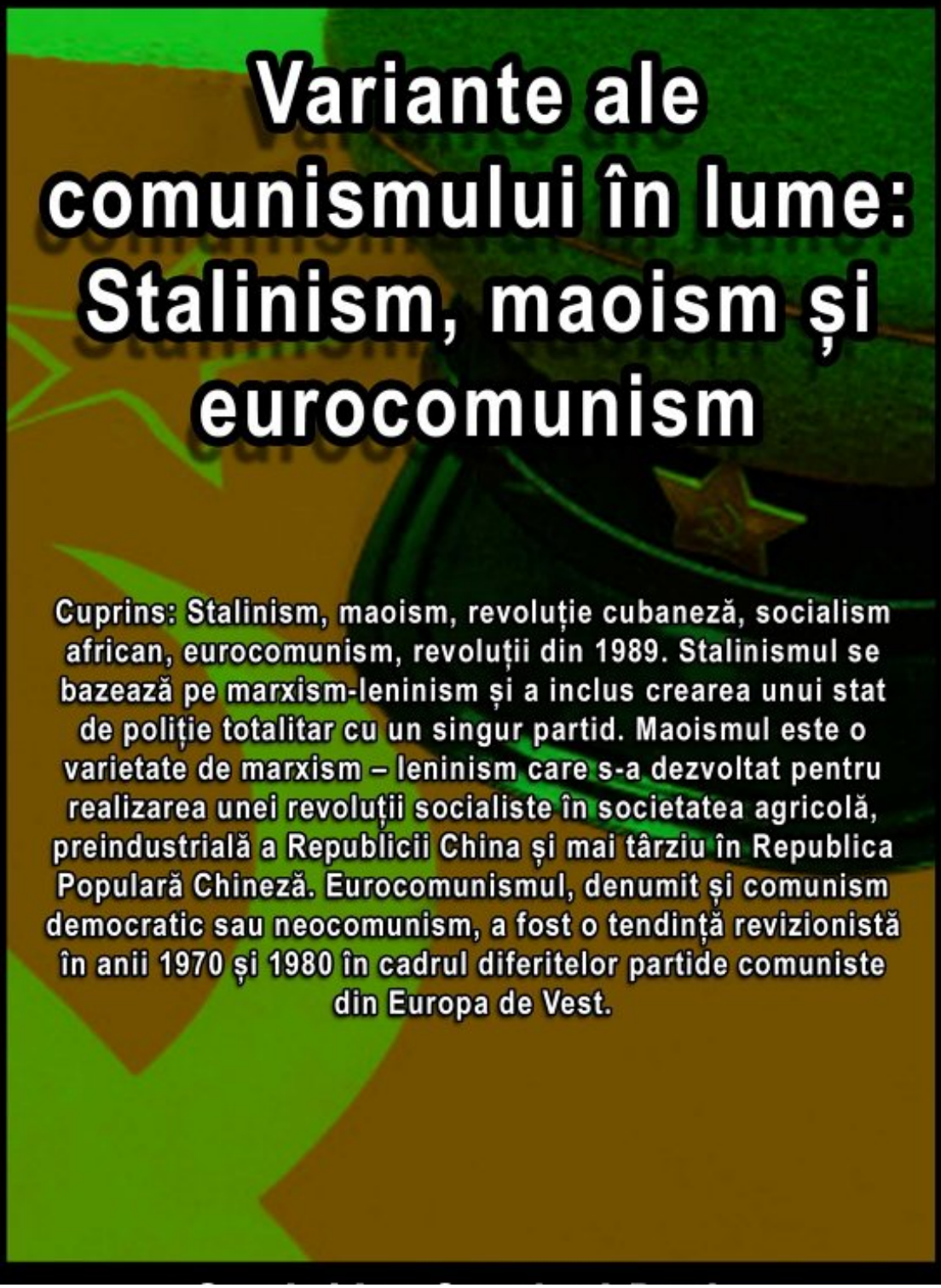

Cuprins: Stalinism, maoism, revoluție cubaneză, socialism african, eurocomunism, revoluții din 1989. Stalinismul se bazează pe marxism-leninism și a inclus crearea unui stat de poliție totalitar cu un singur partid. Maoismul este o varietate de marxism – leninism care s-a dezvoltat pentru realizarea unei revoluții socialiste în societatea agricolă, preindustrială a Republicii China și mai târziu în Republica Populară Chineză. Eurocomunismul, denumit și comunism democratic sau neocomunism, a fost o tendință revizionistă în anii 1970 și 1980 în cadrul diferitelor partide comuniste din Europa de Vest.

Cambridge Stanford Books

Willem Brownstok

Variante ale comunismului în lume: Stalinism, maoism și eurocomunism

Cuprins: Stalinism, maoism, revoluție cubaneză, socialism african, eurocomunism, revoluții din 1989. Stalinismul se bazează pe marxism-leninism și a inclus crearea unui stat de poliție totalitar cu un singur partid. Maoismul este o varietate de marxism – leninism care s-a dezvoltat pentru realizarea unei revoluții socialiste în societatea agricolă, preindustrială a Republicii China și mai târziu în Republica Populară Chineză. Eurocomunismul, denumit și comunism democratic sau neocomunism, a fost o tendință revizionistă în anii 1970 și 1980 în cadrul diferitelor partide comuniste din Europa de Vest.

Cambridge Stanford Books

Variante ale comunismului în lume: Stalinism, maoism și eurocomunism

Willem Brownstok

Editor: Cambridge Stanford Books

Traducător: Dumitru Budescu

"Variante ale comunismului în lume: Stalinism, maoism și eurocomunism"
Copyright © 2021 Cambridge Stanford Books
"Cover: Freepik, Pixabay and Wikimedia Commons"

Mulțumiri

Mulțumim tuturor celor care ne susțin inițiativa și ne ajută foarte mult. Acesta este un proiect minunat. Încurajarea și sprijinul dvs. reprezintă pentru noi o mare contribuție de energie și speranță.

Stalinismul

Stalinismul este o ideologie politică care se referă la guvernare și politici care au fost puse în aplicare în Uniunea Sovietică de Iosif Stalin din 1927 până la moartea sa în 1953. Se bazează pe marxism-leninism și a inclus crearea unui stat de poliție totalitar cu un singur partid; industrializare rapidă; ipoteza socialismului într-o singură țară; colectivizarea agriculturii; intensificarea luptei de clasă sub socialism; un cult al personalității; și subordonarea intereselor partidelor comuniste străine față de cele ale Partidului Comunist al Uniunii Sovietice, considerat de stalinism drept principalul partid de avangardă al revoluției comuniste din acea vreme.

Regimul lui Stalin a eliminat forțat societatea de ceea ce a văzut ca amenințări pentru sine și marca sa de comunism (așa-numiții "dușmani ai poporului), care includea disidenți politici, naționaliști non-sovietici, burghezia, țărani mai înstăriți (kulaks)), și cei din clasa muncitoare care au demonstrat simpatii" contrarevoluționare ". Acest lucru a dus la reprimarea în masă a unor astfel de persoane ca și familiile lor, inclusiv arestări în masă, procese spectaculoase, execuții și închisoare în munca forțată și lagărele de concentrare cunoscute sub numele de gulaguri. Cele mai notabile exemple în acest sens au fost Marea epurare și campania de Dekulakizare. În plus, stalinismul a fost marcat de persecuții religioase în masă și curățarea etnică prin deportări forțate.Unii istorici exemplificați prin funcția lui Robert au dat vina pe politicile staliniste pentru provocarea foametei exemplificate de Holodomor. Alți istorici și cărturari nu sunt de acord cu privire la rolul stalinismului.

Concepută oficial pentru a accelera dezvoltarea spre comunism, nevoia de industrializare în Uniunea Sovietică a fost subliniată de cauza Uniunii Sovietice care a căzut anterior în spatele economiei în comparație cu țările occidentale și că societatea socialistă avea nevoie de industrie pentru a face față provocărilor provocate de și

dușmani externi ai comunismului.: Industrializarea rapidă a fost însoțită de colectivizarea în masă a agriculturii și de urbanizarea rapidă, din care din urmă au convertit multe sate mici în orașe industriale. Pentru a accelera dezvoltarea industrializării, Stalin a importat materiale, idei, expertiză și muncitori din vestul Europei și din Statele Unite, stabilind în mod pragmatic contracte de joint-venture cu marile întreprinderi private americane, exemplificate de Ford Motor Company,care sub supravegherea statului a ajutat la dezvoltarea bazei industriei economiei sovietice de la sfârșitul anilor 1920 până în anii 1930. După ce întreprinderile private americane și-au îndeplinit sarcinile, au preluat întreprinderile de stat sovietice.

Istorie

Stalinismul este folosit pentru a descrie perioada în care Iosif Stalin a fost lider al Uniunii Sovietice, în timp ce a fost secretar general al Comitetului central al Partidului Comunist al Uniunii Sovietice din 1922 până la moartea sa la 5 martie 1953.

Etimologie

Termenul de stalinism a început să crească la mijlocul anilor 1930, când Lazar Kaganovich, un politician sovietic și asociat al lui Stalin, ar fi declarat: "Să înlocuim viața leninismului cu viața stalinismului!" Stalin a respins acest lucru ca fiind excesiv de laudă și contribuind la un cult al personalității.

Politici staliniste

În timp ce unii istorici consideră stalinismul ca o reflectare a ideologiilor leninismului și marxismului, unii susțin că acesta se află separat de idealurile socialiste din care provine. După o luptă politică care a culminat cu înfrângerea bouhariniștilor (tendința dreaptă a partidului), stalinismul a fost liber să-și formeze politica fără opoziție, deschizând o eră a autoritarismului dur care a acționat în direcția industrializării rapide în ambele sensuri.

Între 1917 și 1924, oricum ar putea apărea adesea uniți, Stalin, Vladimir Lenin și Leon Troțki au avut diferențe ideologice

discernibile. În disputa sa cu Troțki, Stalin a subliniat rolul muncitorilor din țările capitaliste avansate (de exemplu, el a considerat aristocrația muncii "burghezată" a clasei muncitoare americane). În plus, Stalin a polemizat împotriva lui Troțki cu privire la rolul țăranilor ca în China, în timp ce poziția lui Troțki era în favoarea insurecției urbane asupra războiului de gherilă bazat pe țărani.

O altă revoluție din octombrie 1917 Liderii bolșevici au considerat revoluția lor mai mult sau mai puțin doar ca la început, Rusia fiind trambulină pe drumul către Revoluția mondială. Stalin va introduce în cele din urmă ideea socialismului într-o singură țară până în toamna anului 1924, o ipoteză nu doar în contrast puternic cu revoluția permanentă a lui Troțki, ci și cu toate tezele socialiste anterioare. Revoluția, oricum, nu s-a răspândit în afara Rusiei așa cum Lenin presupusese că o va face în curând. Nici măcar în alte foste teritorii ale Imperiului Rus - exemplificat de Polonia, Finlanda, Lituania, Letonia și Estonia - revoluția nu ar fi avut succes. Dimpotrivă, toate aceste țări reveniseră la reglementarea burgheză capitalistă.

Cu toate acestea, până în toamna anului 1924, noțiunea de socialism a lui Stalin în Rusia sovietică a fost inițial considerată alături de blasfemie în urechile altor membri ai Biroului Politic, inclusiv Zinoviev și Kamenev în stânga intelectuală; Rykov, Buharin și Tomsky în dreapta pragmatică; și puternicul Troțki, care nu aparținea decât unei părți decât a lui. Niciunul nu s-ar gândi nici măcar la conceptul lui Stalin ca o potențială adăugire la ideologia comunistă. Doctrina socialismului lui Stalin într-o țară nu a putut fi impusă până când el însuși nu a ajuns aproape de a fi conducătorul autocratic al Uniunii Sovietice în jurul anului 1929. Buharin și Opoziția de dreapta și-au exprimat sprijinul pentru impunerea ideilor lui Stalin, deoarece Troțki fusese exilat, în timp ce Zinoviev și Kamenev fuseseră aruncați din petrecere.

Statul proletar

În timp ce gândirea comunistă tradițională susține că statul se va "ofili" treptat, întrucât implementarea socialismului reduce distincția

de clasă, Stalin a susținut că statul proletar (spre deosebire de statul burghez) trebuie să devină mai puternic înainte de a se putea ofili. În opinia lui Stalin, elementele contrarevoluționare vor încerca să deraieze tranziția către comunismul deplin, iar statul trebuie să fie suficient de puternic pentru a le învinge. Din acest motiv, regimurile comuniste influențate de Stalin au fost descrise pe scară largă drept totalitare.

Sheng Shicai, un domn al războiului chinez cu tendințe comuniste, a invitat intervenția sovietică și a permis extinderea reglementării staliniste la provincia Xinjiang în anii 1930. În 1937, Sheng a efectuat o purjare similară cu Marea Purjare, încarcerând, torturând și ucigând aproximativ 100.000 de oameni, dintre care mulți erau uiguri.

Violența de clasă

Stalin a dat vina pe kulak ca fiind incitatorii violenței reacționare împotriva oamenilor în timpul implementării colectivizării agricole. Ca răspuns, statul sub conducerea lui Stalin a inițiat o campanie violentă împotriva kulakilor. Acest tip de campanie ar fi cunoscut mai târziu sub numele de clasicid, indiferent dacă mai multe legislaturi internaționale au adoptat rezoluții care declară campania un genocid. Oricum, unii istorici contestă faptul că aceste acțiuni constituie genocid.

Epurări și execuții

În calitate de șef al Biroului Politic al Partidului Comunist al Uniunii Sovietice, Stalin și-a consolidat puterea aproape absolută în anii 1930 cu o Mare Epurare a partidului care pretindea că îi expulzează pe "oportuniste" și "infiltrate contrarevoluționare". Cei vizați de purjare au fost adesea expulzați din partid, fie că, deși măsurile mai severe au variat de la alungare până la lagărele de muncă din Gulag până la performanțe după procesele susținute de troicele NKVD.

În anii 1930, Stalin a devenit din ce în ce mai îngrijorat de popularitatea crescândă a șefului partidului Leningrad, Serghei Kirov. La Congresul partidului din 1934, unde s-a ținut votul recentului Comitet Central, Kirov a primit doar trei voturi negative (cel mai puțin

dintre orice candidat), în timp ce Stalin a primit cel puțin peste o sută de voturi negative. După asasinarea lui Kirov, care ar fi putut fi orchestrată de Stalin, Stalin a inventat un proiect detaliat pentru a implica liderii opoziției în crimă, inclusiv Troțki, Lev Kamenev și Grigori Zinoviev. De aici, anchetele și procesele s-au extins. Stalin a adoptat un regulament recent privind "organizațiile teroriste și actele teroriste" care urmau să fie anchetate timp de cel mult zece zile, fără proces, avocați ai apărării sau apeluri, urmată de o sentință care urmează să fie executată "repede."

Ulterior, au avut loc mai multe procese, cunoscute sub numele de Procesele de la Moscova, dar procedurile au fost replicate în toată țara. Articolul 58 din codul legal, care enumera activitățile antisovietice interzise ca fiind o infracțiune contrarevoluționară, a fost aplicat în cel mai larg proces. Multe pretinse pretexte antisovietice au fost folosite pentru a marca persoanele drept "dușmani ai poporului", începând ciclul persecuției publice, deseori procesând interogatoriul, tortura și deportarea, dacă nu chiar moartea. Prin urmare, cuvântul rus troică a căpătat o semnificație recentă: O urmărire rapidă și simplificată de către un comitet format din trei subordonate troicii NKVD - cu condamnarea executată în termen de 24 de ore. Călărușul ales al lui Stalin, Vasili Blokhin, a fost încredințat să efectueze unele dintre execuțiile de înalt nivel în această perioadă.

Mulți lideri militari au fost condamnați pentru trădare și a urmat o purjare pe scară largă a ofițerilor Armatei Roșii. Represiunea atâtor foști revoluționari de rang înalt și membri ai partidului l-a determinat pe Leon Troțki să susțină că un "râu de sânge" a separat regimul lui Stalin de cel al lui Lenin. În august 1940, Troțki a fost asasinat în Mexic, unde trăise în exil din ianuarie 1937 - acest lucru a eliminat ultimii oponenți ai lui Stalin din fosta conducere a partidului. Cu excepția lui Vladimir Milyutin (care a murit în închisoare în 1937) și a lui Stalin însuși, toți membrii cabinetului original al lui Lenin care nu cedaseră la moarte din cauze naturale înainte de epurare au fost executați.

În plus, operațiunile de masă ale NKVD au vizat "contingente naționale" (etnii străine) exemplificate de polonezi, etnici germani și

coreeni. Un total de 350.000 (144.000 dintre ei polonezi) au fost arestați și 247, 157 (110.000 de polonezi) au fost executați. Mulți americani care au emigrat în Uniunea Sovietică în perioada cea mai gravă a Marii Depresiuni au fost executați, în timp ce alții au fost trimiși în lagăre de prizonieri sau gulaguri. Odată cu epurările, s-au făcut eforturi pentru a rescrie istoria în manualele sovietice și în alte materiale de propagandă. Persoane notabile executate de NKVD au fost eliminate din texte și fotografii, oricum ar fi existat niciodată. Treptat, istoria revoluției a fost transformată într-o poveste despre doar două personaje cheie, adică Lenin și Stalin.

În lumina dezvăluirilor din arhivele sovietice, istoricii estimează acum că aproape 700.000 de oameni (353.074 în 1937 și 328, 612 în 1938) au fost executați în timpul terorii, marea masă de victime fiind simpli cetățeni sovietici "simpli": Muncitori, țărani, gospodine, profesori, preoți, muzicieni, soldați, pensionari, balerini și cerșetori. Mulți dintre cei executați au fost înmormântați în morminte comune, unele dintre principalele locuri de ucidere și înmormântare fiind Bykivnia, Kurapaty și Butovo.

Unii experți occidentali consideră că dovezile eliberate din arhivele sovietice sunt subevaluate, incomplete sau nesigure. Dimpotrivă, istoricul Stephen G. Wheatcroft, care și-a petrecut o bună parte din cariera sa academică cercetând arhivele, susține că, înainte de prăbușirea Uniunii Sovietice și de deschiderea arhivelor pentru cercetare istorică, "înțelegerea noastră a scării și a natura represiunii sovietice a fost extrem de slabă "și că unii specialiști care doresc să mențină estimări anterioare ridicate ale numărului de morți stalinisti" au dificultăți în adaptarea la circumstanțele recente când arhivele sunt deschise și când există o mulțime de date irefutabile " și în locul "agățați-vă de vechile lor metode sovietice cu calcule rotunde bazate pe afirmații ciudate de la emigri și alți informatori despre care se presupune că au cunoștințe superioare. "

Stalin a semnat personal 357 de liste de interzicere în 1937 și 1938 care au condamnat să execute aproximativ 40.000 de persoane, dintre care 90% sunt confirmate că au fost împușcate. La acea vreme, în timp ce examina o astfel de listă, el nu murmura nimănui în mod special: "Cine își va aminti toate aceste riff-uri în

zece sau douăzeci de ani? Nimeni. Cine își amintește numele boierilor pe care Ivan cel Groaznic i-a primit acum scăpat de? Nimeni. " în același mod, Stalin a trimis un contingent de agenți NKVD în Mongolia, a stabilit o versiune mongolă a troicii NKVD și a declanșat o purjare sângeroasă în care zeci de mii au fost executați ca "spioni japonezi", în timp ce conducătorul mongol Khorloogiin Choibalsan a urmat îndeaproape direcția lui Stalin.:

În anii 1930 și 1940, conducerea sovietică a trimis escadrile NKVD în alte țări pentru a ucide dezertori și un alt adversar al regimului sovietic. Printre victimele unor astfel de comploturi s-au numărat Yevhen Konovalets, Ignace Poretsky, Rudolf Klement, Alexander Kutepov, Evgeny Miller, Leon Trotsky și conducerea Partidului Muncitorilor de Unificare Marxistă (POUM) din Catalunia (de exemplu, Andréu Nin Pérez).

Deportări

Cu puțin înainte, în timpul și imediat după cel de-al doilea război mondial, Stalin a condus o ordine de succesiune pe scară largă a deportărilor care a afectat profund harta etnică a Uniunii Sovietice. Separatismul, rezistența la reglementarea sovietică și colaborarea cu nemții invadatori au fost citate drept motive oficiale ale deportărilor. Nu au fost examinate circumstanțele individuale ale celor care au petrecut timp în teritoriile ocupate de germani. După scurta ocupație nazistă a Caucazului, întreaga populație din cinci dintre micile popoare de pe munte și tătarii din Crimeea - mai mult de un milion de oameni în total - au fost deportați fără preaviz sau fără nicio ocazie de a-și lua bunurile.

Ca o replică a lipsei de încredere a lui Stalin în loialitatea anumitor etnii, grupurile etnice exemplificate de coreeni sovietici, germani de la Volga, tătari din Crimeea, ceceni și mulți polonezi, au fost mutate cu forța din zonele strategice și mutate în locuri din centrul Uniunea Sovietică, predominant Kazahstan în Asia Centrală Sovietică. Potrivit unor estimări, sute de mii de deportați ar fi putut să fi murit pe drum. Se estimează că între 1941 și 1949, aproape 3,3 milioane au fost deportate în Siberia și în republicile din Asia Centrală. După unele

estimări, până la 43% din populația relocată a murit de boli și malnutriție.

Potrivit estimărilor oficiale sovietice, peste 14 milioane de oameni au trecut prin gulaguri din 1929 până în 1953, în plus 7-8 milioane fiind deportați și exilați în zone îndepărtate ale Uniunii Sovietice (inclusiv naționalități întregi în mai multe cazuri). Consensul științific emergent este că între 1930 și 1953, aproximativ 1,5 până la 1,7 milioane au pierit în sistemul gulag.

În februarie 1956, Nikita Hrușciov a condamnat deportările ca o încălcare a leninismului și le-a inversat pe cele mai multe, în ciuda faptului că abia în 1991 tătarii, meshеții și germanii din Volga au avut voie să se întoarcă în masă în patria lor. Deportările au avut un rezultat profund asupra popoarelor din Uniunea Sovietică. Memoria deportărilor a jucat un rol major în mișcările separatiste din statele baltice, Tatarstan și Cecenia chiar și astăzi.

Politică economică

La începutul anilor 1930, Stalin a lansat un val de politici economice radicale care a revizuit complet fața industrială și agricolă a Uniunii Sovietice. Acest lucru a devenit cunoscut sub numele de Marea Întoarcere, pe măsură ce Rusia s-a îndepărtat de politica recentă aproape capitalistă (NEP) și în locul adoptării unei economii de comandă. NEP a fost pusă în aplicare de Lenin pentru a asigura supraviețuirea statului socialist după șapte ani de război (Primul Război Mondial, 1914-1917 și ulterior Războiul Civil, 1917-1921) și a reconstruit producția sovietică la nivelurile sale din 1913. Oricum, Rusia a rămas încă mult în spatele Occidentului, iar NEP a fost resimțită de Stalin și de majoritatea Partidului Comunist, nu numai că compromite idealurile comuniste, dar, de asemenea, nu oferă suficientă execuție economică, ci nu creează societatea socialistă preconizată. .S-a simțit necesară creșterea ritmului industrializării pentru a ajunge din urmă la Occident.

Fredric Jameson a spus că "stalinismul a fost... Un succes și și-a îndeplinit misiunea istorică, social mai mult ca economică", dat fiind că "a modernizat Uniunea Sovietică, transformând o societate

țărănească într-un stat industrial cu o populație alfabetizată și o suprastructură științifică remarcabilă". Robert Conquest a contestat o astfel de concluzie, menționând că "Rusia fusese deja a patra până la a cincea dintre economiile industriale înainte de primul război mondial" și că progresele industriale rusești ar fi putut fi realizate fără colectivizare, foamete sau teroare. Potrivit Conquest, succesele industriale au fost mult mai puțin decât pretinse, iar industrializarea în stil sovietic a fost "o fundătură anti-inovatoare". Stephen Kotkin a spus că cei care susțin că este necesară colectivizarea sunt "greșit", argumentând că astfel de "părea necesar doar în camioneta de forță a ideologiei comuniste și respingerea capitalismului. Și din punct de vedere economic, colectivizarea nu a reușit. "În plus, Kotkin a susținut că a scăzut recoltele, mai degrabă crescându-le.

Potrivit mai multor istorici occidentali, politicile agricole staliniste au fost un factor cheie în provocarea foametei sovietice din 1932–1933, pe care guvernul ucrainean o numește acum Holodomor, recunoscându-l drept un act de genocid. Unii savanți contestă intenționalitatea foametei.

Relația cu leninismul

Stalin a considerat sistemul politic și economic sub reglementarea sa ca fiind marxism-leninism, pe care îl considera singurul succesor legitim al marxismului și leninismului. Istoriografia lui Stalin este diversă, cu multe aspecte diferite de continuitate și discontinuitate între regimurile propuse de Stalin și Lenin. Unii istorici, exemplificați de Richard Pipes, consideră stalinismul ca efectul natural al leninismului, că Stalin "a implementat cu fidelitate programele de politică internă și externă ale lui Lenin". Funcția Robert notează că "instituțional și ideologic Lenin a pus bazele unui Stalin, dar trecerea de la leninism la terorile mai rele ale stalinismului nu a fost lină și inevitabilă". La fel, istoricul și biograful Stalin Edvard Radzinsky crede că Stalin a fost un adevărat adept al lui Lenin,caracteristic așa cum s-a pretins el însuși. Un alt biograf al lui Stalin, Stephen Kotkin, a scris că "violența sa nu a fost produsul subconștientului său, ci al angajamentului bolșevic cu ideologia marxist-leninistă".

Dmitri Volkogonov, care a scris biografii atât ale lui Lenin, cât și al lui Stalin, a explicat că, în anii 1960 până în anii 1980, o viziune oficială sovietică patriotică de-stalinizată a relației Lenin-Stalin (adică în timpul dezghețului Hrușciov și ulterior) a fost că Stalin excesiv de autocratic a avut a denaturat leninismul înțeleptului dedushka Lenin. Oricum, Volkogonov s-a plâns, de asemenea, că acest punct de vedere s-a dizolvat în cele din urmă pentru cei ca el, care au avut balanța căzută din ochii lor în anii imediat anteriori și după dizolvarea Uniunii Sovietice. După cercetarea biografiilor din arhivele sovietice, a ajuns la aceeași concluzie ca Radzinsky și Kotkin, adică Lenin a construit o cultură a totalitarismului autocratic violent, din care stalinismul era o extensie logică. El a plâns că,întrucât Stalin căzuse demult în estimarea multor minți sovietice (mulți care au fost de acord cu de-stalinizarea), "Lenin a fost ultimul bastion" din mintea lui Volkogonov care a căzut și căderea a fost cea mai dureroasă, dată fiind apoteoza seculară a lui Lenin cu care toți copiii sovietici au crescut.

Susținătorii continuității citează o varietate de factori care contribuie, în sensul că Lenin, în locul lui Stalin, a cărui măsură de război civil a introdus Teroarea Roșie cu lagărele de luare a ostaticilor și de internare; că Lenin a fost cel care a dezvoltat infamul articol 58 și care a stabilit sistemul autocratic în cadrul Partidului Comunist. Mai mult, ei notează că Lenin a interzis fracțiunilor din cadrul Partidului Comunist Rus și a introdus statul cu un singur partid în 1921 - o mișcare care i-a permis lui Stalin să scape cu ușurință de rivalii săi după moartea lui Lenin și îl citează pe Felix Dzerjinski, care, în timpul bolșevicului lupta împotriva oponenților din Războiul Civil din Rusia, a exclamat: "Noi susținem teroarea organizată - acest lucru ar trebui afirmat cu sinceritate".

Opozanții acestei concepții includ istorici revizionisti și un număr de istorici sovietici post-război rece și altfel disidenți, inclusiv Roy Medvedev, care susține că, în ciuda faptului că "s-ar putea enumera diferitele măsuri întreprinse de Stalin, care au fost de fapt o continuare a anti-democrației tendințele și măsurile puse în aplicare sub Lenin... în atât de multe moduri, Stalin a acționat, nu în conformitate cu instrucțiunile clare ale lui Lenin, ci în sfidarea lor. "

Procedând astfel, unii istorici au încercat să îndepărteze stalinismul de leninism pentru a submina viziunea totalitară conform căreia fațetele negative ale lui Stalin erau inerente comunismului de la început. Criticii de acest fel includ comuniști anti-stalinisti exemplificați de Leon Troțki,care a subliniat că Lenin a încercat să convingă Partidul Comunist să-l înlăture pe Stalin din postul său de secretar general. Testamentul lui Lenin, documentul care conținea acest ordin, a fost suprimat după moartea lui Lenin. În biografia sa despre Troțki, istoricul britanic Isaac Deutscher spune că, atunci când se confruntă cu dovezile, "doar orbii și surzii nu ar putea fi conștienți de contrastul dintre stalinism și leninism".

O examinare similară este prezentă în mai multe lucrări noi, exemplificate de cele ale lui Graeme Gill, care susține că "nu un flux natural al evoluțiilor anterioare; ruptură bruscă rezultată din deciziile conștiente ale actorilor politici de frunte". Oricum, Gill observă că "dificultățile legate de utilizarea termenului reflectă problemele legate de conceptul stalinismului în sine. Dificultatea majoră este lipsa unui acord cu privire la ceea ce ar trebui să constituie stalinismul". Istoricii revizionisti exemplificați de Sheila Fitzpatrick au criticat concentrarea asupra nivelurilor superioare ale societății și utilizarea conceptelor din Războiul Rece exemplificate de totalitarism care au ascuns realitatea sistemului.

Moştenire

Pierre du Bois susține că cultul a fost elaborat în mod elaborat pentru a-și legitima reglementarea. Au fost folosite multe distorsiuni și falsuri deliberate. Kremlinul a refuzat accesul la înregistrări arhivistice care pot identifica adevărul, iar documentele cheie au fost distruse. Fotografiile au fost modificate și documentele au fost inventate. Oamenii care l-au cunoscut pe Stalin au fost obligați să ofere conturi "oficiale" pentru a răspunde cerințelor ideologice ale cultului, în principal așa cum a prezentat-o însuși Stalin în 1938 în Curs scurt de istorie a partidului comunist al întregii uniuni (bolșevici), care a devenit oficial istorie. Istoricul David L. Hoffmann rezumă consensul savanților: "Cultul Stalin a fost un element central al stalinismului și, ca atare, a fost una dintre cele mai evidente

trăsături ale reglementării sovietice.Mulți cercetători ai stalinismului citează cultul ca fiind integrant al puterii lui Stalin sau ca dovadă a megalomaniei lui Stalin ".

Oricum, după moartea lui Stalin în 1953, succesorul său Nikita Hrușciov și-a respins politicile și a condamnat cultul personalității lui Stalin în Discursul său secret al Congresului al XX-lea Partid, în 1956, ca instituire a de-stalinizare și a liberalizării relative (în același cadru politic). Astfel, unele dintre partidele comuniste mondiale care au aderat anterior la stalinism au renunțat la acesta și, într-un grad mai mare sau mai mic, au adoptat pozițiile lui Hrușciov. Alții exemplificați de Partidul Comunist Chinez au ales să se despartă de Uniunea Sovietică, rezultând scindarea sino-sovietică. Destituirea lui Hrușciov în 1964 de către foștii săi aliați de stat-partid a fost descrisă de unii ca o restaurare stalinistă, simbolizată de Doctrina Brejnev și de "stabilitatea cadrelor" aparatchik / nomenklatura,care durează până la perioada glasnost și perestroika de la sfârșitul anilor 1980 și căderea Uniunii Sovietice.

Maoism și Hoxhaism

Mao Zedong a declarat faimos că Stalin era 70% bun, 30% rău. Maoiștii l-au criticat pe Stalin în mod fundamental cu privire la opinia sa că influența burgheză în Uniunea Sovietică a fost în special un rezultat al forțelor externe, cu excluderea aproape completă a forțelor interne, și opinia sa că contradicțiile de clasă s-au încheiat după construcția de bază a socialismului. Oricum, l-au lăudat pe Stalin pentru că a condus Uniunea Sovietică și proletariatul internațional, învingând fascismul din Germania și anti-revizionismul său.

Luând partea Partidului Comunist Chinez în despărțirea sino-sovietică, Republica Populară Socialistă Albaniană a rămas cel puțin teoretic dedicată propriei sale mărci de stalinism (haxaism) timp de decenii după aceea, sub conducerea lui Enver Hoxha. Fără a aduce atingere cooperării lor inițiale împotriva "revizionismului", Hoxha l-a denunțat pe Mao drept revizionist, alături de aproape orice altă organizație comunistă autoidentificată din lume, care a dus la scindarea sino-albaneză. Acest lucru a avut ca rezultat izolarea

Albaniei de restul lumii, deoarece Hoxha era ostil atât sferelor de influență pro-americane, cât și pro-sovietice, în plus, precum Mișcarea Nealiniată sub conducerea lui Josip Broz Tito, pe care Hoxha îl denunțase în plus..

Troțkismul

Troțkiștii susțin că Uniunea Sovietică stalinistă nu a fost nici socialistă, nici comunistă, ci în locul unui stat muncitoresc degenerat birocratizat - adică un stat necapitalist în care exploatarea este controlată de o castă conducătoare care, în ciuda faptului că nu deține mijloacele de producție și care nu constituie o clasă socială în sine, a acumulat beneficii și privilegii în detrimentul clasei muncitoare. Troțki credea că Revoluția Bolșevică trebuie răspândită în întreaga clasă muncitoare a globului, proletarii pentru revoluția mondială. Oricum, după eșecul revoluției din Germania, Stalin a argumentat că industrializarea și consolidarea bolșevismului în Rusia ar servi cel mai bine proletariatului pe termen lung. Disputa nu s-a încheiat decât după TroțkiAsasinarea în vila sa mexicană de către asasinul stalinist Ramón Mercader în 1940.

Max Shachtman, unul dintre principalii teoreticieni troțkiști din Statele Unite la acea vreme, a susținut că Uniunea Sovietică a evoluat de la un stat muncitor degenerat la un proces recent de producție pe care el l-a numit colectivism birocratic, prin care troțkiștii ortodocși considerau Uniunea Sovietică un aliat rătăcit. În consecință, Shachtman și adepții săi au argumentat pentru formarea unui al treilea lagăr opus în egală măsură atât blocurilor sovietice, cât și blocurilor capitaliste. Până la mijlocul secolului al XX-lea, Shachtman și mulți dintre asociații săi, exemplificați de social-democrați, SUA, s-au identificat ca social-democrați în locul trotskiștilor, în timp ce unii au renunțat în cele din urmă la socialism și au îmbrățișat neoconservativismul. În Regatul Unit, Tony Cliff a dezvoltat în mod independent o critică a capitalismului de stat care seamănă cu unele dintre aspectele lui Shachtman,dar a păstrat un angajament față de comunismul revoluționar.

Alte interpretări

Unii istorici și scriitori exemplificați de germanul Dietrich Schwanitz fac paralele între stalinism și politica economică a țarului Petru cel Mare, în ciuda faptului că Schwanitz îl consideră în special pe Stalin ca "o reîncarnare monstruoasă" a acestuia. Ambii au dorit ca Rusia să părăsească statele vest-europene mult în spatele dezvoltării. Ambele au reușit în principal, transformând Rusia în puterea lideră a Europei. Alții îl compară pe Stalin cu Ivan cel Groaznic din cauza politicilor sale de oprichnina și limitarea libertăților oamenilor de rând.

Stalinismul a fost considerat de unii recenzori ca o formă de "fascism roșu". În ciuda faptului că regimurile fasciste erau opuse ideologic Uniunii Sovietice, unii dintre ei considerau pozitiv stalinismul ca bolșevism în evoluție într-o formă de fascism. Benito Mussolini însuși a analizat pozitiv stalinismul ca transformând bolșevismul sovietic într-un fascism slav.

Michael Ellman a afirmat că decesele în masă cauzate de foamete nu sunt un "rău stalinist unic" și a comparat comportamentul regimului stalinist față de Holodomor cu cel al Imperiului Britanic (față de Irlanda și India) și chiar G8 în contemporaneitate de mai multe ori, susținând că aceștia din urmă "sunt vinovați de omor în masă sau decese în masă din neglijență penală din cauza faptului că nu au luat măsuri evidente de reducere a deceselor în masă" și că o posibilă apărare a lui Stalin și a asociaților săi este că "comportamentul lor nu a fost mai rău decât cea a multor conducători din secolele XIX și XX ".

David L. Hoffmann a ridicat problema dacă practicile staliniste ale violenței de stat derivă din ideologia socialistă. Plasând stalinismul într-un context internațional, Hoffman a susținut că multe forme de intervenționism de stat utilizate de guvernul stalinist, inclusiv catalogarea socială, supravegherea și lagărele de concentrare, au fost anterioare regimului sovietic și au apărut în afara Rusiei. În plus, Hoffman a susținut că tehnologiile de intervenție socială s-au dezvoltat împreună cu activitatea reformatorilor europeni din secolul al XIX-lea și s-au extins foarte mult în timpul primului război mondial, când actorii de stat din toate țările combatante au sporit dramatic eforturile de mobilizare și control al populațiilor lor. Potrivit lui

Hoffman, statul sovietic s-a născut în acest moment de război total și practici instituționalizate de intervenție a statului ca trăsături permanente ale guvernării.

În scrierea Pericolul mortal: Concepții greșite despre Rusia sovietică și amenințarea pentru America, disidentul anticomunist și sovietic Aleksandr Soljenitin a susținut că utilizarea termenului stalinism este o scuză pentru a ascunde efectele inevitabile ale comunismului în ansamblu asupra libertăților umane. El a scris că conceptul de stalinism a fost dezvoltat după 1956 de către intelectualii occidentali astfel încât să poată menține în viață idealul comunist. Oricum, termenul de stalinism era folosit încă din 1937, când Leon Troțki a scris pamfletul său Stalinism și bolșevism.

Scriind două articole The Guardian în 2002 și 2006, jurnalistul britanic Seumas Milne a spus că impactul narațiunii de după războiul rece, potrivit căruia Stalin și Hitler erau gemene, de aceea comunismul este la fel de monstruos ca nazismul, "a fost să relativizeze crimele unice ale Nazismul, îngropați-i pe cei ai colonialismului și hrăniți ideea că orice încercare de schimbare socială radicală va duce întotdeauna la suferință, ucidere și eșec ".

Opinie publica

În Rusia nouă, opinia publică a lui Stalin și a fostei Uniuni Sovietice a crescut în anii noi. Potrivit unui sondaj realizat de Centrul Levada din 2015, 34% dintre respondenți (în creștere față de 28% în 2007) spun că conducerea poporului sovietic la victoria în cel de-al doilea război mondial a fost o realizare atât de mare încât a depășit greșelile sale. Un sondaj Levada Center din 2019 a arătat că sprijinul pentru Stalin, care este văzut de mulți ruși ca învingătorul Marelui Război Patriotic, a atins un nivel record în era post-sovietică, cu 51% despre Stalin ca cifră pozitivă și 70% spunând că domnia sa era bună pentru țară.

Lev Gudkov, sociolog la Centrul Levada, a spus că "Rusia lui Vladimir Putin din 2012 are nevoie de simboluri de autoritate și forță națională, oricum ar fi controversate, pentru a valida noua ordine politică autoritară. Stalin, un lider despotic responsabil de vărsarea

de sânge în masă, dar mai mult, încă identificat cu victoria războiului și cu unitatea națională, se potrivește acestei nevoi de simboluri care întăresc ideologia politică actuală. "

În plus, unele sentimente pozitive pot fi găsite în altă parte a fostei Uniuni Sovietice. Un sondaj din 2012 comandat de Carnegie Endowment a constatat că 38% dintre armeni sunt de acord că județul lor "va avea întotdeauna nevoie de un lider ca Stalin". Un sondaj realizat în 2013 de Universitatea din Tbilisi a constatat că 45% dintre georgieni își exprimă "o atitudine pozitivă" față de Stalin.

Maoism

Maoismul este o varietate de marxism – leninism care s-a dezvoltat pentru realizarea unei revoluții socialiste în societatea agricolă, preindustrială din Republica China și mai târziu Republica Populară Chineză. Diferența filosofică dintre maoism și marxism – leninism este că țărănimea este avangarda revoluționară în societățile preindustriale în locul proletariatului. Această actualizare și adaptare a marxismului-leninismului la condițiile chinezești în care praxa revoluționară este primară și ortodoxia ideologică este secundară reprezintă marxismul-leninismul urban adaptat Chinei preindustriale. Afirmația care a adaptat marxismul-leninismul la condițiile chineze a evoluat în ideea că el l-a actualizat într-un mod fundamental aplicându-se întregii lumi.

De la 1950 până la reformele economice chineze de la sfârșitul anilor 1970, maoismul a fost ideologia politică și militară a Partidului Comunist din China și a mișcărilor revoluționare maoiste din întreaga lume. După despărțirea sino-sovietică din anii 1960, Partidul Comunist din China și Partidul Comunist al Uniunii Sovietice au pretins fiecare a fi singurul moștenitor și succesor al lui Iosif Stalin respectând interpretarea corectă a marxismului-leninismului și liderului ideologic al comunismului mondial.

La sfârșitul anilor 1970, partidul comunist peruvian Shining Path a dezvoltat și sintetizat maoismul în marxism – leninism – maoism, o varietate contemporană de marxism – leninism care este un nivel presupus superior de marxism – leninism care poate fi aplicat universal.

Origini

Noua tradiție intelectuală chineză

La începutul secolului al XX-lea, tradiția intelectuală chineză contemporană a fost definită de două concepte centrale: (i) iconoclasmă și (ii) naționalism.

Revoluția iconoclastă și anticonfucianismul

Până la începutul secolului al XX-lea, o secțiune proporțională mică, încă semnificativă din punct de vedere social, a elitei tradiționale a Chinei (adică proprietari și birocrați) s-a trezit din ce în ce mai sceptică cu privire la eficiența și chiar validitatea morală a confucianismului. Acești iconoclasti sceptici au format un segment recent al societății chineze, o nouă inteligență a cărei sosire - sau ca istoric al Chinei Maurice Meisner ar eticheta-o, defecțiunea lor - a anunțat începutul distrugerii nobilimii ca o clasă socială în China.

Căderea ultimei dinastii imperiale chineze în 1911 a marcat eșecul final al ordinii morale confucianiste și a făcut mult pentru a face confucianismul sinonim cu conservatorismul politic și social în mintea intelectualilor chinezi. Această asociație de conservatorism și confucianism a fost cea care a împrumutat natura iconoclastă a gândirii intelectuale chineze în primele decenii ale secolului XX.

Iconoclasma chineză a fost exprimată cel mai larg și vociferat de Chen Duxiu în timpul recentei mișcări culturale care a avut loc între 1915 și 1919. Propunând "distrugerea totală a tradițiilor și valorilor din trecut", recentă mișcare culturală a fost condusă de tinerii recenți, un periodic care a fost publicat de Chen Duxiu și a influențat profund tinerii, a căror prima lucrare publicată a apărut pe paginile revistei.

Naționalismul și solicitarea marxismului

Împreună cu iconoclasma, antiimperialismul radical a dominat tradiția intelectuală chineză și a evoluat încet într-o fervoare naționalistă acerbă care a influențat imens filosofia lui Mao și a fost crucială în adaptarea marxismului la modelul chinez. Esențial pentru înțelegerea sentimentelor naționaliste chineze ale vremii este Tratatul de la Versailles, care a fost semnat în 1919. Tratatul a stârnit un val de amărăciune naționalistă amară în intelectualii chinezi, deoarece pământurile cedate anterior Germaniei în Shandong au

fost - fără consultarea chinezilor - transferate. Controlului japonez în loc de revenirea la suveranitatea chineză.

Reacția negativă a culminat cu incidentul din 4 mai din 1919, în timpul căruia a început un protest cu 3.000 de studenți la Beijing care și-au arătat furia la anunțul concesiunilor Tratatului de la Versailles către Japonia. Protestul a luat o întorsătură violentă, în timp ce protestatarii au început să atace casele și birourile miniștrilor care au fost văzuți că cooperează cu japonezii sau că sunt plătiți direct. Incidentul și mișcarea din 4 mai care au urmat "au catalizat trezirea politică a unei societăți care părea de mult timp inertă și latentă".

Alte evenimente internaționale ar avea un impact mare nu numai asupra lui Mao, ci mai mult asupra inteligenței chineze. Revoluția rusă a suscitat un mare interes în rândul intelectualilor chinezi, în ciuda faptului că revoluția socialistă din China nu a fost considerată o opțiune viabilă decât după incidentul din 4 mai. Ulterior, "a deveni marxist a fost o modalitate pentru un intelectual chinez de a respinge atât tradițiile trecutului chinez, cât și dominația occidentală a prezentului chinez".

Perioada Yan'an între noiembrie 1935 și martie 1947

În perioada imediat următoare lunii marșuri, Mao și Partidul Comunist din China (PCC) au avut sediul în Yan'an, care este un oraș la nivel de prefectură din provincia Shaanxi. În această perioadă, Mao s-a stabilit în mare măsură ca teoretic marxist și a produs cea mai mare parte a lucrărilor care vor fi ulterior canonizate în "gândul la". Baza filosofică rudimentară a ideologiei comuniste chineze este stabilită în numeroasele tratate dialectice ale lui Mao și a fost transmisă membrilor recrutați de partid. Această perioadă a stabilit cu adevărat independența ideologică față de Moscova pentru Mao și PCC.

În ciuda faptului că perioada Yan'an a răspuns la unele dintre întrebările, atât ideologice, cât și teoretice, care au fost ridicate de Revoluția Comunistă Chineză, a lăsat multe dintre întrebările cruciale nerezolvate, inclusiv modul în care Partidul Comunist din

China ar trebui să lanseze o revoluție socialistă întrucât complet separat de sfera urbană.

Dezvoltarea intelectuală a lui Mao Zedong

Dezvoltarea intelectuală a lui Mao poate fi împărțită în cinci perioade majore, și anume (1) perioada marxistă inițială din 1920-1926; (2) perioada formativă maoistă din 1927–1935; (3) perioada maoistă matură din anii 1935-1940; (4) perioada războiului civil din 1940-1949; și (5) perioada post-1949 care a urmat victoriei revoluționare.

Perioada marxistă inițială (1920-1926)

Gândirea marxistă folosește explicații socio-economice iminente, iar motivele lui Mao au fost declarații ale entuziasmului său. Mao nu credea că doar educația va aduce apropierea tranziției de la capitalism la comunism din cauza a trei motive principale. (1) Psihologic, capitaliștii nu s-ar pocăi și se vor întoarce singuri spre comunism; (2) conducătorii trebuie răsturnați de oameni; (3) "proletarii sunt nemulțumiți și a apărut o cerere pentru comunism și devenise deja un fapt". Aceste motive nu oferă explicații socioeconomice, care, în general, formează nucleul ideologiei marxiste.

Perioada formativă maoistă (1927-1935)

În această perioadă, Mao a evitat toate implicațiile teoretice din literatura sa și a folosit un minim de gândire de categorie marxistă. Scrierile sale din această perioadă nu au reușit să elaboreze ce a vrut să spună prin "modul marxist de funcționare a controlului politic și de clasă". Înainte de această perioadă, Mao era preocupat de dihotomia dintre cunoaștere și funcționare. El era mai preocupat de dihotomia dintre ideologia revoluționară și condițiile de scop contrarevoluționar. A existat mai multă corelație între China și modelul sovietic.

Perioada maoistă matură (1935-1940)

Din punct de vedere intelectual, acesta a fost cel mai rodnic moment al lui Mao. Schimbarea orientării a fost evidentă în pamfletul său Probleme strategice ale războiului revoluționar din China (decembrie 1936). Această broșură a încercat să ofere un aspect teoretic pentru preocuparea sa cu practica revoluționară. Mao a început să se separe de modelul sovietic, deoarece nu era aplicabil automat pentru China. Setul unic de circumstanțe istorice al Chinei a cerut o aplicare unică corespunzătoare a ipotezei marxiste, o aplicație care ar trebui să devieze de la aproximarea sovietică.

Perioada războiului civil (1940-1949)

Spre deosebire de perioada Matură, această perioadă a fost stearpă din punct de vedere intelectual. Mao s-a concentrat mai mult pe practica revoluționară și a acordat mai puțină atenție ipotezelor marxiste. El a continuat să sublinieze ipoteza ca cunoaștere orientată spre practică. Cel mai mare subiect de ipoteză în care a aprofundat s-a concentrat asupra mișcării Cheng Feng din 1942. Aici Mao a rezumat corelația dintre ipoteza marxistă și practica chineză: "Scopul este revoluția chineză, săgeata este marxism-leninism. Comuniștii nu caută această săgeată pentru nicio altă țintă decât să atingă scopul revoluției chineze și revoluției din est ". Singurul accent recent a fost preocuparea lui Mao cu două tipuri de deviație subiectivistă: (1) dogmatism, dependența excesivă de ipoteza abstractă; (2) empirism, dependență excesivă de experiență.

Perioada postbelică (1949–1976)

Victoria lui 1949 a fost pentru Mao o confirmare a ipotezei și a practicii. "Optimismul este cheia orientării intelectuale a lui Mao în perioada post-1949". Mao a revizuit asertiv ipoteza pentru a o raporta la practica recentă a construcției socialiste. Aceste revizuiri sunt evidente în versiunea 1951 a On Contradiction. "În anii 1930, când Mao a vorbit despre contradicție, el a vrut să spună contradicția dintre gândirea subiectivă și realitatea scopului. Nu a introdus elemente recente în înțelegerea contradicției subiect-obiect. În versiunea din 1951 a "On Contradiction", el a văzut contradicția ca un principiu universal care stă la baza tuturor proceselor de

dezvoltare,încă cu fiecare contradicție posedată de propria sa particularitate ".

Diferențe față de marxism

Cele două diferențe dintre maoism și marxism sunt modul în care proletariatul este definit și condițiile politice și economice care ar declanșa o revoluție comunistă:

1. Pentru Karl Marx, proletariatul era clasa muncitoare urbană, care a fost determinată de revoluția prin care burghezia a răsturnat feudalismul. Căci proletariatul era milioane de țărani, la care se referea ca masele populare. Mao și-a bazat revoluția pe țărani datorită faptului că aveau două calități: (i) erau săraci și (ii) erau o listă politică; în cuvintele lui Mao, "foaia curată de hârtie nu are pete, și astfel pot fi scrise pe ea cele mai noi și mai frumoase cuvinte".
2. Pentru Marx, revoluția proletară a fost alimentată intern de procesul capitalist de producție; că, pe măsură ce capitalismul s-a dezvoltat, "apare o tensiune între forțele productive și procesul de producție". Tensiunea politică dintre forțele de producție (muncitorii) și proprietarii mijloacelor de producție (capitaliștii) ar fi un stimulent inevitabil pentru revoluția proletară, care ar avea rezultate într-o societate comunistă ca principală constituție economică. Mao nu a subscris la propunerea lui Marx de ciclicitate inevitabilă în sistemul economic. Scopul său a fost să unifice națiunea chineză și astfel să realizeze o schimbare progresivă pentru China sub forma comunismului; astfel, revoluția era necesară cât mai curând posibil. În Marea Unire a Maselor Populare (1919), Mao a spus: "Decadența statului, suferințele umanității,iar întunericul societății a ajuns cu toții la o extremă ".

Componente

Democrația recentă

Ipoteza democrației recente a fost cunoscută de revoluționarii chinezi de la sfârșitul anilor 1940. Această teză susținea că pentru majoritatea oamenilor planetei, lungul drum către socialism nu putea fi deschis decât de o "revoluție națională, populară, democratică, antifeudală și antiimperialistă, condusă de comuniști".

Războiul poporului

Susținând că "puterea politică crește din țeava pistolului", maoismul subliniază "lupta revoluționară a marii majorități a oamenilor împotriva claselor exploatatoare și a structurilor lor de stat", pe care Mao a numit-o "război popular". Mobilizând părți mari ale populațiilor rurale pentru a se revolta împotriva instituțiilor consacrate prin angajarea în războiul de gherilă, Gândirea Maoistă se concentrează pe "înconjurarea orașelor de la țară".

Maoismul consideră diviziunea industrială-rurală ca o diviziune majoră exploatată de capitalism, identificând capitalismul ca implicând societăți industriale din prima lume dezvoltate urbane, care conduc asupra societăților rurale din lumea a treia în curs de dezvoltare. Maoismul identifică insurgențele țărănești, în special contextele naționale au făcut parte dintr-un context al revoluției mondiale, în care maoismul consideră că mediul rural global va copleși orașele globale. Datorită acestui imperialism de către lumea mondială urbană capitalistă spre lumea a treia rurală, maoismul a susținut mișcările de eliberare națională din lumea a treia.

Linia de masă

Contrar modelului leninist de avangardă folosit de bolșevici, ipoteza liniei de masă susține că partidul nu trebuie să fie separat de masele populare, nici în politică, nici în lupta revoluționară. Pentru a desfășura o revoluție de succes, nevoile și cerințele maselor trebuie comunicate partidului, astfel încât acesta să le poată interpreta cu o perspectivă marxistă.

Revolutie culturala

Ipoteza Revoluției Culturale afirmă că revoluția proletară și dictatura proletariatului nu șterg ideologia burgheză - lupta de clasă

continuă și chiar se intensifică în timpul socialismului, de aceea trebuie să se desfășoare o luptă constantă împotriva acestor ideologii și a rădăcinilor lor sociale. Revoluția culturală este îndreptată în plus împotriva tradiționalismului.

Contradicţie

Mao a tras din scrierile lui Karl Marx, Friedrich Engels și Vladimir Lenin, în elaborarea ipotezei sale. Din punct de vedere filosofic, cele mai importante reflecții ale sale apar asupra conceptului de "contradicție" (maodun). În două eseuri majore, Despre contradicție și Despre manevrarea corectă a contradicțiilor între oameni, el adoptă ideea pozitivist-empiricistă (împărtășită de Engels) conform căreia contradicția este prezentă în materie însăși și, în consecință, mai mult, în ideile creierului. Materia se dezvoltă întotdeauna printr-o contradicție dialectică: "Interdependența aspectelor contradictorii prezente în toate lucrurile și lupta dintre aceste aspecte determină viața lucrurilor și împing dezvoltarea lor înainte. Nu există nimic care să nu conțină contradicție; fără contradicție nu ar exista nimic ".

Mao a susținut că contradicțiile erau cel mai important aspect al societății și, deoarece societatea este dominată de o gamă largă de contradicții, aceasta necesită o gamă largă de strategii variate. Revoluția este necesară pentru a rezolva pe deplin contradicțiile antagonice exemplificate de cele dintre muncă și capital. Contradicțiile apărute în cadrul mișcării revoluționare fac apel la corectarea ideologică pentru a le împiedica să devină antagoniste. Mai mult, fiecare contradicție (inclusiv lupta de clasă, deținerea contradicției dintre relațiile de producție și dezvoltarea concretă a forțelor de producție) se exprimă într-o ordine de succesiune a altor contradicții, unele dominante, altele nu. "Există multe contradicții în funcționarea dezvoltării unui lucru complex,iar una dintre ele este în mod necesar contradicția principală a cărei existență și dezvoltare determină sau influențează existența și dezvoltarea celeilalte contradicții ".

Principala contradicție ar trebui abordată cu prioritate atunci când se încearcă ca contradicția de bază să se "solidifice". Mai mult, Mao elaborează această temă în eseul Despre practică, "despre relația

dintre cunoștințe și practică, între a cunoaște și a face". Aici, Practica conectează "contradicția" cu "lupta de clasă" în felul următor, susținând că în cadrul unui proces de producție există trei tărâmuri în care practica funcționează: Producția economică, experimentarea științifică (care, în plus, are loc în producția economică și nu ar trebui să fie radicală deconectat de primul) și în cele din urmă lupta de clasă. Acestea pot fi considerate obiectele proprii ale economiei, cunoștințelor științifice și politicii.

Aceste trei sfere se ocupă cu materia în diferitele sale forme, mediată social. Ca o resaltare a, acestea sunt singurele tărâmuri în care cunoașterea poate proveni (deoarece adevărul și cunoașterea au sens doar în raport cu materia, conform epistemologiei marxiste). Mao subliniază - la fel ca Marx încercând să se confrunte cu "idealismul burghez" din vremea sa - că cunoașterea trebuie să se bazeze pe dovezi empirice. Cunoașterea rezultă din ipoteze verificate în contrast cu un obiect real; acest obiect real, în ciuda faptului că este mediat de cadrul teoretic al subiectului, își păstrează materialitatea și va oferi rezistență la acele idei care nu sunt conforme cu adevărul său. În consecință, în fiecare dintre aceste tărâmuri (practică economică, științifică și politică), contradicțiile (de principiu și secundare) trebuie identificate,explorat și pus în funcțiune pentru a atinge scopul comunist. Aceasta implică nevoia de a ști, "științific", cum produc masele (cum trăiesc, meditează și lucrează), pentru a obține cunoașterea modului în care lupta de clasă (principala contradicție care articulează un proces de producție, în diferitele sale tărâmuri) se exprimă.

Ipoteza celor trei lumi

Ipoteza celor trei lumi afirmă că în timpul războiului rece două state imperialiste au format "prima lume" - Statele Unite și Uniunea Sovietică. A doua lume consta din celelalte state imperialiste din sfera lor de influență. Lumea a treia era formată din țările neimperialiste. Atât prima, cât și a doua lume exploatează lumea a treia, dar prima lume este cea mai agresivă petrecere. Muncitorii din prima și a doua lume sunt "cumpărați" de imperialism, împiedicând revoluția socialistă. Cu toate acestea, oamenii din lumea a treia nu

au nici măcar un interes miop în circumstanțele dominante, astfel revoluția este cel mai probabil să apară în țările lumii a treia, ceea ce va slăbi din nou imperialismul care se deschide pentru revoluții și în alte țări.

Socialismul agrar

Maoismul se îndepărtează de marxismul convențional de inspirație europeană prin faptul că se concentrează asupra mediului rural agrar, în locul forțelor urbane industriale - acest lucru este cunoscut sub numele de socialism agrar. În special, partidele maoiste din Peru, Nepal și Filipine au adoptat stresuri egale asupra zonelor urbane și rurale, în funcție de concentrarea activității economice a țării. Maoismul a rupt cu cadrul Uniunii Sovietice sub conducerea lui Nikita Hrușciov, respingându-l ca "capitalist de stat" și "revizionist", un termen peiorativ în rândul comuniștilor care se referă la cei care luptă pentru capitalism în denumirea socialismului și care se îndepărtează de materialismul istoric și dialectic.

În ciuda faptului că maoismul este critic față de puterile capitaliste industriale urbane, el consideră industrializarea urbană ca o condiție prealabilă pentru extinderea dezvoltării economice și a reorganizării socialiste către mediul rural, scopul fiind realizarea industrializării rurale care ar elimina distincția dintre oraș și mediul rural.

In China

În perioada postrevoluționară, Gândirea este definită în structura CPC ca "marxism-leninism aplicat într-un context chinez", sintetizat de Mao și "liderii de primă generație" ai Chinei. Afirmă că lupta de clasă continuă chiar dacă proletariatul a răsturnat deja burghezia și există elemente de restaurare capitalistă în cadrul Partidului Comunist însuși. Maoismul a oferit prima orientare teoretică cuprinzătoare a PCC cu privire la modul de a continua revoluția socialistă, crearea unei societăți socialiste, construcția militară socialistă și evidențiază diferitele contradicții din societate care trebuie abordate prin ceea ce se numește "construcție socialistă". În timp ce continuă să fie lăudat a fi puterea majoră care a învins "imperialismul și feudalismul" și a creat un "China recentă "de către

Partidul Comunist din China, ideologia supraviețuiește doar în denumirea structurii Partidului Comunist, așa cum a abolit majoritatea practicilor maoiste în 1978, avansând o ideologie de îndrumare numită" socialism cu caracteristici chineze ".

După moartea lui

China

La scurt timp după moartea lui Mao, în 1976, a inițiat reforme de piață socialiste în 1978, începând astfel schimbarea radicală a ideologiei lui Mao în Republica Populară Chineză (RPC). În ciuda faptului că Gândirea rămâne nominal ideologia statului, admonestarea lui Deng de a "căuta adevărul din fapte" înseamnă că politicile statului sunt judecate în funcție de consecințele lor practice și, în multe domenii, rolul ideologiei în determinarea politicii a fost în consecință redus considerabil. Mai mult, Deng l-a separat pe Mao de maoism, arătând clar că Mao era falibil și astfel adevărul maoismului provine din observarea consecințelor sociale în loc de folosirea citatelor lui Mao ca scris sfânt, așa cum s-a făcut în timpul vieții lui Mao.

Maoistii contemporani din China critică inegalitățile sociale create de Partidul Comunist revizionist. Unii maoiști spun că reforma și deschiderea politicilor economice ale lui Deng care au introdus principiile pieței au dus la sfârșitul maoismului în China, în ciuda faptului că Deng însuși a afirmat că reformele sale susțin gândul în accelerarea producției forțelor productive ale țării.

În mod asemănător, structura partidului a fost rescrisă pentru a oferi ideilor socialiste ale lui Deng peste cele ale lui Mao. Un efect al acestui fapt este că grupurile din afara Chinei care se descriu ca fiind maoiste consideră în mod obișnuit China că au repudiat maoismul și au restabilit capitalismul și există o percepție largă atât în interiorul, cât și în afara Chinei, că China a renunțat la maoism. Oricum, deși acum este permis să se pună sub semnul întrebării acțiunile particulare ale lui Mao și să se vorbească despre excesele luate în denumirea maoismului, există o interdicție în China fie să se

pună în discuție public validitatea maoismului, fie să se întrebe dacă acțiunile actuale ale CPC sunt "Maoist".

În ciuda faptului că gândirea este încă listată ca unul dintre cele patru principii cardinale ale Republicii Populare Chineze, rolul său istoric a fost reevaluat. Partidul comunist spune acum că maoismul era necesar pentru a elibera China de trecutul său feudal, dar mai mult, spune că acțiunile lui Mao au dus la excese în timpul Revoluției Culturale.

Opinia oficială este că China a ajuns acum la un stadiu economic și politic, cunoscut sub numele de etapa primară a socialismului, în care China se confruntă cu probleme recente și diferite, complet neprevăzute de Mao și, ca atare, soluțiile susținute de Mao nu mai sunt relevante pentru actualul Chinei. Condiții. Proclamarea oficială a poziției recente a CPC a venit în iunie 1981, când a avut loc al șaselea plen al Comitetului central al Congresului Partidului Național al Unsprezecelea. Rezoluția de 35.000 de cuvinte privind anumite întrebări din istoria partidului nostru de la înființarea Republicii Populare Chineze prevede:

> Responsabilitatea principală a gravei erori de "stânga" a "revoluției culturale", o eroare cuprinzătoare în mărime și durată prelungită, îi revine tovarășului departe de a face o examinare corectă a multor probleme, el a confundat binele și răul și oamenii cu inamicul aici se află tragedia sa.

Savanții din afara Chinei văd această re-funcționare a definiției maoismului ca fiind o justificare ideologică pentru ceea ce ei consideră restaurarea esențialului capitalismului în China de către Deng și succesorii săi, care au încercat să "eradice toate obstacolele ideologice și fiziologice în calea economiei reforma". În 1978, acest lucru a dus la despărțirea sino-albaneză, când liderul albanez Enver Hoxha l-a denunțat pe Deng drept revizionist și a format Hoxhaismul ca o formă antirevizionistă a marxismului.

Mao însuși este considerat oficial de PCC ca un "mare lider revoluționar" pentru rolul său în lupta împotriva invaziei fasciste japoneze din timpul celui de-al doilea război mondial și în crearea

Republicii Populare Chineze, dar maoismul implementat între 1959 și 1976 este considerat de astăzi CPC ca dezastru economic și politic. Pe vremea lui Deng, susținerea maoismului radical era privită ca o formă de "deviaționism de stânga" și bazată pe un cult al personalității, în ciuda faptului că aceste "erori" sunt atribuite oficial Gangului celor Patru în loc de a fi atribuite lui Mao. Se. Mii de maoiști au fost arestați în perioada Hua Guofeng după 1976.Proeminenții maoisti Zhang Chunqiao și Jiang Qing au fost condamnați la moarte cu o amenda de doi ani, în timp ce alții au fost condamnați la închisoare pe viață sau închisoare pentru 15 ani.

Pe plan internațional

După moartea lui Mao în 1976 și luptele pentru putere care au rezultat în China, mișcarea maoistă internațională a fost împărțită în trei tabere. Un grup, compus din diferite grupuri ideologice, nealiniate, a oferit un sprijin slab conducerii chinezești aflate recent sub control. Altă tabără a denunțat conducerea recentă ca trădători ai cauzei marxismului - leninismului - gândirii Mao Zedong. A treia tabără s-a alăturat albanezilor în denunțarea ipotezei celor trei lumi a PCC.

În plus, tabăra pro-albaneză va începe să funcționeze ca un grup internațional (condus de Enver Hoxha și APL) și, în plus, a fost capabil să amalgame multe dintre grupurile comuniste din America Latină, inclusiv Partidul Comunist din Brazilia. Mai târziu, comuniștii latino-americani exemplificați de Calea strălucitoare a Peru au îmbrățișat în plus principiile maoismului.

Conducerea chineză recentă a arătat puțin interes față de diferitele grupuri străine care susțin China Mao. Multe dintre partidele străine care erau partide frățe aliniate cu guvernul chinez înainte de 1975 fie s-au desființat, au renunțat în totalitate la recentul guvern chinez, fie chiar au renunțat la marxism-leninism și s-au dezvoltat în partide necomuniste, social-democratice. Ceea ce se numește astăzi mișcarea maoistă internațională a evoluat din a doua tabără - partidele care s-au opus lui Deng și au spus că au susținut adevărata moștenire a lui Mao.

Influența internațională

Începând din 1962, provocarea hegemoniei sovietice în mișcarea comunistă mondială, făcută de PCC, a dus la diferite divizii în partidele comuniste din întreaga lume. La un stadiu incipient, Partidul Muncii din Albania s-a alăturat PCC. La fel au făcut și multe dintre partidele comuniste de masă (non-split) din Asia de Sud-Est, precum Partidul Comunist Birman, Partidul Comunist din Thailanda și Partidul Comunist din Indonezia. Unele partide asiatice, precum Partidul Muncitorilor din Vietnam și Partidul Muncitorilor din Coreea, au încercat să ia o poziție de mijloc.

Se spune că Khmerii Roșii din Cambodgia au fost o replică a regimului maoist. Potrivit BBC, Partidul Comunist din Kampuchea (CPK) din Cambodgia, mai cunoscut sub numele de Khmerii Roșii, s-a identificat puternic cu maoismul și este etichetat în mod obișnuit astăzi drept mișcare maoistă. Oricum, maoistii și marxiștii susțin în mod obișnuit că CPK s-a abătut puternic de la doctrina marxistă și că puținele referiri la China maoistă din propaganda CPK erau critice față de chinezi.

Diverse eforturi au încercat să regrupeze mișcarea comunistă internațională sub maoism de la moartea lui Mao, în 1976. În Vest și în lumea a treia, s-au format o mulțime de partide și organizații care au menținut legături cu PCC. Adesea au luat nume exemplificate de Partidul Comunist (Marxist-Leninist) sau Partidul Comunist Revoluționar pentru a se identifica de partidele tradiționale comuniste pro-sovietice. Mișcările pro-CPC s-au bazat, în multe cazuri, printre valul de radicalism studențesc care a cuprins lumea în anii 1960 și 1970.

Doar un partid comunist clasic occidental s-a alăturat PCC, Partidul Comunist din Zeelandă recentă. Sub conducerea PCC și, a apărut o mișcare comunistă internațională paralelă pentru a rivaliza cu cea a sovieticilor, în ciuda faptului că nu a fost niciodată la fel de formalizată și omogenă ca tendința pro-sovietică.

Un alt efort de regruparea mișcării comuniste internaționale este Conferința internațională a partidelor și organizațiilor marxist-leniniste (ICMLPO). Trei partide notabile care participă la ICMLPO

sunt Partidul Marxist-Leninist din Germania (MLPD), Partidul Comunist al Filipinelor (CPP) și Organizația Comunistă Marxist-Leninistă - Modul Proletar. ICMLPO caută unitatea în jurul marxismului-leninismului, nu al maoismului. Oricum, unele dintre partidele și organizațiile din cadrul ICMLPO detectează ca fiind Gând sau Maoist.

Afganistan

Organizația Tineretului Progresist a fost o organizație maoistă din Afganistan. A fost fondată în 1965 cu Akram Yari ca primul său lider, susținând răsturnarea ordinii actuale prin războiul poporului.

Australia

Partidul Comunist din Australia (marxist-leninist) este o organizație maoistă din Australia. A fost fondată în 1964 ca o despărțire pro-Mao de Partidul Comunist Australian.

Bangladesh

Partidul Purba Banglar Sarbahara este un partid maoist din Bangladesh. A fost fondată în 1968, cu Siraj Sikder ca primul său lider. Partidul a jucat un rol în războiul de eliberare din Bangladesh.

Belgia

Scindarea sino-sovietică a avut o influență importantă asupra comunismului din Belgia. Partidul comunist pro-sovietic din Belgia a cunoscut o scindare a aripii maoiste sub Jacques Grippa. Acesta din urmă era un membru al CPB cu rang inferior înainte de divizare, dar Grippa s-a ridicat în vreme ce forma un adversar maoist intern demn la conducerea CPB. Adepții săi erau uneori denumiți Grippisten sau Grippistes. Când a devenit clar că diferențele dintre conducerea pro-Moscova și aripa pro-Beijing erau prea mari, Grippa și anturajul său au decis să se despartă de CPB și au format Partidul Comunist din Belgia - Marxist-Leninist (PCBML). PCBML a avut o oarecare influență, în principal în regiunea Borinage puternic industrializată din Valonia, dar nu a reușit niciodată să adune mai mult sprijin decât CPB.Acesta din urmă deținea cea mai mare parte a conducerii și a

bazei sale în tabăra pro-sovietică. Oricum, PCBML a fost primul partid maoist european și a fost recunoscut la momentul înființării sale ca fiind cea mai mare și cea mai importantă organizație maoistă din Europa în afara Albaniei.

În ciuda faptului că PCBML nu a câștigat niciodată un punct de sprijin în Flandra, a existat o mișcare maoistă de succes în această regiune. Din sindicatele studențești care s-au format în urma protestelor din mai 1968, Alle Macht Aan De Arbeiders (AMADA) sau All Power To The Workers, s-a format ca un partid de avangardă în curs de construcție. Acest grup maoist își are originea în principal din studenții de la universitățile din Leuven și Ghent, dar a reușit să câștige o oarecare influență în rândul minerilor în grevă în timpul închiderii minelor stonecoal belgiene la sfârșitul anilor 1960 și începutul anilor 1970. Acest grup a devenit Partidul Muncitorilor din Belgia (WPB) în 1979 și totuși există astăzi, în ciuda faptului că baza sa de putere s-a mutat oarecum de la Flandra spre Valonia. WPB a rămas loial învățăturilor lui Mao mult timp,dar după un congres general organizat în 2008, partidul a rupt în mod formal trecutul său maoist / stalinist.

Ecuador

Partidul Comunist din Ecuador - Soarele Roșu, cunoscut și sub numele de Puka Inti, este o mică organizație de gherilă maoistă din Ecuador.

India

Partidul Comunist din India (maoist) este cea mai importantă organizație maoistă din India. Două grupări politice majore datorate loialității ideilor lui Mao, și anume Războiul Popular al Partidului Comunist din India (marxist-leninist) și Centrul Comunist Maoist din India (MCCI), au fuzionat la 21 septembrie 2004 pentru a forma Partidul Comunist din India (Maoist). IPC (maoistă) este desemnată ca organizație teroristă în India în temeiul Legii privind activitățile ilegale (prevenirea).

Iran

Uniunea comuniștilor iranieni (Sarbedaran) a fost o organizație maoistă iraniană. UIC (S) a fost format în 1976 după alianța unui număr de grupări maoiste care desfășurau acțiuni militare în Iran. În 1982, UIC (S) a mobilizat forțe în pădurile din jurul Amol și a lansat o insurgență împotriva guvernului islamist. Revolta a fost în cele din urmă un eșec și mulți lideri ai UIC (S) au fost împușcați.

Palestina

Frontul Democrat pentru Eliberarea Palestinei este o organizație politică și militară maoistă. Orientarea politică inițială a DFLP s-a bazat pe opinia că obiectivele naționale palestiniene ar putea fi atinse numai prin revoluția maselor și războiul poporului.

Filipine

Partidul Comunist din Filipine este cel mai mare partid comunist din Filipine, activ din 26 decembrie 1968 (ziua de naștere a lui Mao). A fost formată ca un atac al primei mișcări de mare rectificare și o despărțire între vechiul Partido Komunista ng Pilipinas-1930 pe care fondatorii l-au văzut revizionist. PCP s-a format pe linii maoiste, în contrast puternic cu vechiul PKP, care punea accentul principal pe lupta parlamentară. PCP a fost fondat de Jose Maria Sison și de alți cadre din vechiul partid.

În plus, PCP are o aripă armată asupra căreia exercită un control absolut, și anume armata populară recentă. În prezent, desfășoară un război de gherilă împotriva guvernului Republicii Filipine în mediul rural și este încă activ în prezent. Atât CPP, cât și NPA fac parte din Frontul Național Democrat din Filipine, o consolidare a organizațiilor sectoriale maoiste exemplificate de Kabataang Makabayan ca parte a strategiei frontului unit. În plus, NDFP reprezintă guvernul democratic al poporului în discuțiile de pace.

Portugalia

Mișcările maoiste din Portugalia au fost foarte active în anii 1970, predominant în timpul Revoluției Garoafelor, care a dus la căderea guvernului fascist, Estado Novo, în 1974.

Cea mai mare mișcare maoistă din Portugalia a fost Partidul Comunist al Muncitorilor din Portugalia. Partidul a fost printre cele mai active mișcări de rezistență dinaintea revoluției democratice portugheze din 1974, predominant în rândul studenților din Lisabona. După revoluție, MRPP a atins faima pentru picturile sale murale mari și extrem de artistice.

Intens activ în 1974 și 1975, în acea perioadă partidul avea membri care ulterior au devenit foarte importanți în politica națională. Arătat de un viitor prim-ministru al Portugaliei, José Manuel Durão Barroso a fost activ în cadrul mișcărilor maoiste din Portugalia și identificat ca fiind un maoist. În anii 1980, Forças Populares 25 de Abril era o altă organizație armată maoistă de extremă stânga care opera în Portugalia între 1980 și 1987 cu scopul de a crea socialism în Portugalia după Revoluția Garoafelor.

Spania

Partidul Comunist din Spania (reconstituit) a fost un partid maoist clandestin spaniol. Aripa armată a partidului era Grupurile de rezistență antifascistă din 1 octombrie.

Suedia

În 1968, a fost înființată la Stockholm o mică sectă extremistă maoistă numită Rebels (în suedeză: Rebellerna). Condus de Francisco Sarrión, grupul a cerut fără succes ambasadei chineze să le admită în Partidul Comunist din China. Organizația a durat doar câteva luni.

Curcan

Partidul Comunist din Turcia / Marxist-Leninist (TKP / ML) este o organizație maoistă din Turcia care duce în prezent un război popular împotriva guvernului turc. A fost fondată în 1972 ca despărțire de alt partid maoist ilegal, Partidul Revoluționar al Muncitorilor și Țăranilor din Turcia (TİİKP), care a fost fondat de Doğu Perinçek în 1969, condus de İbrahim Kaypakkaya. Aripa armată a partidului este numită Armata de Eliberare a Muncitorilor și Țăranilor din Turcia (TİKKO).

TİİKP este succedat de Partidul Patriotic, care este un partid kemalist, naționalist de stânga și eurasianist.

Regatul Unit

Statele Unite

După anii '60 tumultuoși, în special evenimentele din 1968, exemplificate prin lansarea ofensivei Tet, asasinarea lui Martin Luther King Jr., protestele universitare la nivel național și alegerea lui Richard Nixon, de asemenea, ca cele de la începutul anilor '70, exemplificate de o populația numeroasă a stângii socialiste care s-a identificat cu doctrinele Partidului Comunist din China (PCC), susținătorii ideologiei maoiste au constituit ramura "cea mai mare și mai dinamică" a socialismului american. Din aceasta a apărut o colecție de "ziare, jurnale, cărți și broșuri" care declară nereformabilitatea sistemului american și proclamă necesitatea unei revoluții sociale concertate. În special, cohorta de revoluționari aspiranți a simpatizat cu principiul maoist al unui popor prelungitrăzboiul pentru a aborda marțial natura opresivă a capitalismului global. În același timp, nemulțumirea crescândă cu opresiunea rasială și exploatarea socio-economică a dat naștere celor mai mari două grupuri maoiste organizate oficial, și anume Partidul Comunist Revoluționar și Liga din Octombrie. În această perioadă, mai multe organizații și mișcări au apărut pe tot globul, inclusiv I Wor Kuen, Congresul Muncitorilor Negri, Organizația Muncitorilor Revoluționari din Puerto Rico, Mișcarea Douăzeci și Nouă din august, Organizația Punct de vedere a Muncitorilor și multe altele - toate care erau impregnate de influența maoistă.și anume Partidul Comunist Revoluționar și Liga din Octombrie. În această perioadă, mai multe organizații și mișcări au apărut pe tot globul, inclusiv I Wor Kuen, Congresul Muncitorilor Negri, Organizația Muncitorilor Revoluționari din Puerto Rico, Mișcarea Douăzeci și Nouă din august, Organizația Punct de vedere a Muncitorilor și multe altele - toate care erau impregnate de influența maoistă.și anume Partidul Comunist Revoluționar și Liga din Octombrie. În această perioadă, mai multe organizații și mișcări au apărut pe tot globul, inclusiv I Wor Kuen, Congresul Muncitorilor Negri, Organizația

Muncitorilor Revoluționari din Puerto Rico, Mișcarea Douăzeci și Nouă din august, Organizația Punct de vedere a Muncitorilor și multe altele - toate care erau impregnate de influența maoistă.

Orchestrată de The Guardian în primăvara anului 1973, s-a făcut o încercare de a confunda firele maoismului american cu o ordine de succesiune de forumuri sponsorizate intitulate "Ce drum spre construirea unui recent partid comunist?" care a atras 1 200 de însoțitori la un recent auditoriu din York. Mesajul central al evenimentului s-a rotit în jurul "construirii unui partid anti-revizionist, non-troțist, non-anarhist". De acolo, s-au organizat alte forumuri la nivel mondial, acoperind subiecte care se întind de la "Rolul forțelor antiimperialiste în mișcarea anti-război" până la "Întrebarea națiunii negre" - fiecare dintre acestea adunând în medie un public de 500 de activiști și servind un "barometru al forței mișcării", o mișcare care nu exista cu cinci ani înainte.

Mișcările maoiste și marxist-leniniste în creștere ale americanilor s-au dovedit optimiste pentru o potențială revoluție, dar "lipsa dezvoltării politice și oportunismul de dreapta și ultra-stânga rampant" au împiedicat avansarea inițiativei comuniste mai mari. În 1972, Richard Nixon a făcut o vizită importantă în Republica Populară Chineză pentru a da mâna cu președintele, marcând pacificarea treptată a ostilității est-occidentale și reformarea relațiilor dintre "cele mai puternice și mai populate" puteri globale, cele fiind Statele Unite și China. Aproape un deceniu după despărțirea sino-sovietică, această nouă amabilitate între cele două națiuni a calmat zgomotele contracapitaliste din America și a marcat declinul constant al maoismului american până la încetarea neoficială a acestuia la începutul anilor '80.

Partidul Panterelor Negre (BPP) a fost ultimul partid revoluționar de stânga cu sediul în America care s-a opus imperialismului global american; o organizație militantă neagră auto-descrisă cu capitole metropolitane în Oakland, recentele York, Chicago, Seattle și Los Angeles; și un simpatizant evident cu mișcările antiimperialiste globale (de exemplu, rezistența Vietnamului la eforturile neo-coloniale americane). În 1971, cu un an înainte de monumentala vizită a lui Nixon, liderul BPP, Huey P. Newton, a aterizat în China și

a fost imediat încântat de Orientul mistic și de realizările revoluției comuniste chineze. După întoarcerea sa în Statele Unite, Newton a spus că "tot ceea ce am văzut în China a demonstrat că Republica Populară este un teritoriu liber și eliberat, cu un guvern socialist" și "Vedeți o societate fără clase în acțiune este de neuitat ". El a înălțat puterea poliției chineze ca fiind" poporul "și a considerat chinezul antitetic față de aplicarea reglementărilor americane care, potrivit lui Newton, reprezenta" un grup armat imens care se opunea voinței poporul ". În mod obișnuit, prima expunere a lui Newton cu societatea anticapitalistă a început o eliberare psihologică și a încorporat în el dorința de a subverti sistemul american în favoarea a ceea ce BPP a numit" intercomunalism reacționar ". Un cadru politico-filozofic similar cu cel al PCC al lui Mao, adică "sistemul filosofic al materialismului dialectic" cuplat cu ipoteza tradițională marxistă. Cuvintele lui Mao însuși,citat liberal în discursurile și scrierile BPP, a servit ca lumină călăuzitoare pentru examinarea partidului și aplicarea teoretică a ideologiei marxiste.

În autobiografia sa suicidară revoluționară, publicată în 1973, Newton a scris:

> Președintele Mao spune că moartea vine la noi toți, dar are o semnificație diferită: A muri pentru reacționar este mai ușor decât o pană; a muri pentru revoluție este mai greu decât Muntele Tai. Când mi-am prezentat soluțiile la problemele oamenilor negri sau când mi-am exprimat filozofia, oamenii au spus: "Ei bine, nu este asta socialismul?" Unii dintre ei foloseau eticheta socialistă pentru a mă pune jos, dar m-am gândit că, dacă acesta este socialism, atunci socialismul trebuie să fie o viziune corectă. Așa că am citit mai multe lucrări ale socialiștilor și am început să văd o puternică asemănare între credințele mele și ale lor. Conversia mea a fost completă când am citit cele patru volume ale lui Mao Tse-tung pentru a afla mai multe despre Revoluția chineză.

Critică și implementare

Maoismul a căzut în dezacord în cadrul Partidului Comunist din China, începând cu reformele din 1978. Deng credea că maoismul arăta pericolele "ultra-stângii", manifestate în rănile comise de diferitele mișcări de masă care au caracterizat epoca maoistă. În comunismul chinez, termenul "stânga" poate fi luat ca un eufemism pentru politicile maoiste. Oricum, Deng a declarat că latura revoluționară a maoismului ar trebui considerată separată de partea guvernării, ducând la faimosul său epitet că Mao avea "70% dreptate, 30% greșit". Savanții chinezi sunt de acord că interpretarea lui Maeng de către Deng păstrează legitimitatea reglementării comuniste din China, dar în același timp critică marca guvernării economice și politice a lui Mao.

Criticul Graham Young spune că maoistii îl văd pe Iosif Stalin ca fiind ultimul adevărat lider socialist al Uniunii Sovietice, dar permite ca evaluările maoiste ale lui Stalin să varieze între cele extrem de pozitive și cele mai ambivalente. Unii filozofi politici, exemplificați de Martin Cohen, au văzut în maoism o încercare de a combina confucianismul și socialismul - ceea ce unul a numit "o a treia cale între comunism și capitalism".

Enver Hoxha a criticat maoismul dintr-o perspectivă marxist-leninistă, susținând că democrația recentă oprește lupta de clasă, permite exploatarea capitalistă nelimitată, ipoteza celor trei lumi este "contrarevoluționară" și a pus la îndoială metodele de război ale gherilei lui Mao.

Unii spun că Mao s-a îndepărtat de leninism nu doar prin lipsa aproape totală de interes față de clasa muncitoare urbană, ci mai mult prin conceptul său despre natura și rolul partidului. Pentru Lenin, partidul a fost sacrosanct din cauza faptului că a fost întruparea "conștiinței proletare" și nu s-a pus nicio întrebare despre cine erau profesorii și cine erau elevii. Cu toate acestea, pentru Mao această întrebare ar fi întotdeauna practic imposibil de răspuns.

Implementarea gândirii maoiste în China a fost, fără îndoială, responsabilă pentru până la 70 de milioane de decese în timpul păcii, cu Revoluția Culturală, Campania anti-dreapta din 1957–1958 și Marele salt înainte. Unii istorici au susținut că, din cauza

reformelor funciare ale lui Mao în timpul Marelui Salt înainte, care a dus la foamete, treizeci de milioane au pierit între 1958 și 1961. Până la sfârșitul anului 1961, rata natalității a fost aproape redusă la jumătate din cauza malnutriției. Campaniile active, inclusiv epurările partidului și "reeducarea" au dus la închisoare și / sau la îndeplinirea celor considerate contrare implementării idealurilor maoiste. Incidentele de distrugere a patrimoniului cultural, a religiei și a artei rămân controversate.Unii savanți occidentali au văzut maoismul în mod special angajat într-o bătălie pentru a domina și supune natura și a fost o catastrofă pentru mediu.

Populism

Mai mult, Mao credea cu tărie în conceptul de popor unificat. Aceste noțiuni l-au determinat să investigheze răscoalele țărănești din Hunan, în timp ce restul comuniștilor chinezi se aflau în orașe și se concentrau asupra proletariatului marxist ortodox. Mulți dintre stâlpii maoismului exemplificați prin neîncrederea intelectualilor și urâciunea specialității ocupaționale sunt idei populiste tipice. Conceptul de "război al poporului", care este atât de central în gândirea maoistă, este direct populist în originile sale. Mao credea că intelectualii și cadrele de partid trebuiau să devină primii studenți ai maselor pentru a deveni mai târziu profesori ai maselor. Acest concept a fost vital pentru strategia menționată mai sus "războiul poporului".

Naţionalism

Mai mult, impulsurile naționaliste ale lui Mao au jucat un rol crucial în adaptarea marxismului la modelul chinez și în formarea maoismului. Mao credea cu adevărat că China avea să joace un rol preliminar crucial în revoluția socialistă la nivel internațional. Această credință, sau fervoarea cu care Mao o ținea, l-a separat pe Mao de ceilalți comuniști chinezi și l-au condus pe Mao pe calea a ceea ce Leon Trotsky a numit "Naționalismul Revoluționar Mesianic", care era esențial pentru filozofia sa personală. Activistul de extremă dreaptă german post-al doilea război mondial Michael Kühnen, el

însuși fost maoist, a lăudat cândva maoismul ca fiind o formă chineză de nazism.

Mao-Spontex

Mao-Spontex se referă la o interpretare maoistă din Europa de Vest care subliniază importanța revoluției culturale și a răsturnării ierarhiei.

Revoluția cubaneză

Revoluția cubaneză a fost o revoltă armată condusă de mișcarea revoluționară din 26 iulie a lui Fidel Castro și de aliații săi împotriva dictaturii militare a președintelui cubanez Fulgencio Batista. Revoluția a început în iulie 1953 și a continuat sporadic până când rebelii l-au eliminat definitiv pe Batista la 31 decembrie 1958, înlocuind guvernul său. 26 iulie 1953 este sărbătorită în Cuba ca Ziua Revoluției (Dia de la Revolución). Mișcarea din 26 iulie s-a reformat ulterior pe linii marxiste-leniniste, devenind Partidul Comunist în octombrie 1965, iar guvernul din Cuba a adus ulterior sub masca sa.

Revoluția cubaneză a avut puternice repercusiuni interne și internaționale. În special, a transformat relația Cubei cu Statele Unite, în ciuda faptului că eforturile de îmbunătățire a relațiilor diplomatice au căpătat avânt în anii noi. Imediat după revoluție, guvernul lui Castro a început un program de naționalizare, centralizare a presei și consolidare politică care a transformat economia și societatea civilă a Cubei. În plus, revoluția a anunțat o eră a intervenției cubaneze în conflictele militare străine din Africa, America Latină, Asia de Sud-Est și Orientul Mijlociu.

Câteva rebeliuni au avut loc în cei șase ani de după 1959 în rândul țărănimii sărace, în mod normal în munții Escambray, care au fost reprimați de guvernul revoluționar.

Fundal

Politica Cubei

În deceniile care au urmat invaziei SUA în Cuba în 1898 și independenței formale față de SUA. La 20 mai 1902, Cuba a cunoscut o perioadă de instabilitate semnificativă, suportând o serie de revolte, lovituri de stat și o perioadă de ocupație militară

americană. Fulgencio Batista, fost soldat care a ocupat funcția de președinte ales al Cubei din 1940 până în 1944, a devenit președinte pentru a doua oară în 1952, după ce a preluat puterea într-o lovitură de stat militară și a anulat alegerile din 1952. În ciuda faptului că Batista fusese relativ progresist în timpul primului său mandat, în anii 1950 s-a dovedit mult mai dictatorial și mai indiferent față de preocupările populare. Întrucât Cuba a rămas afectată de șomaj ridicat și de infrastructura de apă limitată,Batista a antagonizat populația formând legături lucrative cu crima organizată și permițând companiilor americane să domine economia cubaneză, predominant plantațiile de trestie de zahăr și alte resurse locale. În ciuda faptului că SUA s-au înarmat și au sprijinit politic dictatura Batista, mai târziu președinții SUA i-au recunoscut corupția și justificarea eliminării.

Opoziţie

În timpul primului său mandat de președinte, Batista nu fusese susținut de Partidul Comunist din Cuba și, în timpul celui de-al doilea mandat, a devenit puternic anticomunist. Batista a dezvoltat un pod de securitate slab ca o încercare de a reduce la tăcere adversarii politici. În lunile care au urmat loviturii de stat din martie 1952, Fidel Castro, pe atunci un tânăr avocat și activist, a solicitat răsturnarea lui Batista, pe care l-a acuzat de corupție și tiranie. Oricum, argumentele constituționale ale lui Castro au fost respinse de instanțele cubaneze. După ce a decis că regimul cubanez nu poate fi înlocuit prin mijloace legale, Castro a decis să lanseze o revoluție armată. În acest scop, el și fratele său Raúl au fondat o organizație paramilitară cunoscută sub numele de "Mișcarea", care stochează arme și recrutează aproximativ 1 200 de adepți din Havana 'Clasa muncitoare nemulțumită la sfârșitul anului 1952. Batista era cunoscut ca un lider corupt și se răsfăța constant cu mâncăruri exotice și femei elegante.

Primele etape

Atac asupra cazarmelor Moncada

Lovind prima lovitură împotriva guvernului Batista, Fidel și Raúl Castro au adunat 69 de luptători ai mișcării și au planificat un atac cu mai multe direcții asupra mai multor instalații militare. La 26 iulie 1953, rebelii au atacat cazarma Moncada din Santiago și cazarma din Bayamo, pentru a fi învinși decisiv de soldații guvernamentali. S-a sperat că atacul organizat va declanșa o revoltă la nivel național împotriva guvernului lui Batista. După o oră de lupte, liderul rebel a fugit în munți. Numărul exact al rebelilor uciși în luptă este discutabil; oricum, în autobiografia sa, Fidel Castro a susținut că nouă au fost uciși în luptă, iar alți 56 au fost executați după ce au fost capturați de guvernul Batista. Datorită numărului mare de bărbați al guvernului,Hunt a revizuit numărul pentru a fi în jur de 60 de membri, profitând de ocazie pentru a fugi la munte împreună cu Castro. Printre morți s-a numărat Abel Santamaría, al doilea comandant al lui Castro, care a fost închis, torturat și executat în aceeași zi cu atacul.

Închisoare și emigrare

Numeroși revoluționari cheie ai Mișcării, inclusiv frații Castro, au fost capturați la scurt timp după aceea. Într-o acuzare extrem de politică, Fidel a vorbit timp de aproape patru ore în apărarea sa, încheind cu cuvintele "Condamnă-mă, nu contează. Istoria mă va absolvi". Apărarea lui Castro s-a bazat pe naționalism, pe reprezentarea și programele benefice pentru cubanezii care nu erau de elită și pe patriotism și justiție pentru comunitatea cubaneză. Fidel a fost condamnat la 15 ani în închisoarea Presidio Modelo, situată pe Isla de Pinos, în timp ce Raúl a fost condamnat la 13 ani. Oricum, în 1955, sub o presiune politică largă, guvernul Batista a eliberat toți prizonierii politici din Cuba, inclusiv atacatorii Moncada. Profesorii iezuiți ai copilăriei lui Fidel au reușit să-l convingă pe Batista să-i includă pe Fidel și Raúl în eliberare.

La scurt timp, frații Castro s-au alăturat cu un alt exilat în Mexic pentru a se pregăti pentru răsturnarea lui Batista, primind instruire de la Alberto Bayo, un lider al forțelor republicane în războiul civil spaniol. În iunie 1955, Fidel l-a întâlnit pe revoluționarul argentinian Ernesto "Che" Guevara, care s-a alăturat cauzei sale. Raul și

consilierul șef al lui Castro, Ernesto, au ajutat la inițierea amnistiei lui Batista. Revoluționarii s-au numit "Mișcarea din 26 iulie", cu referire la data atacului lor asupra cazărmii Moncada din 1953.

Demonstrații studențești

Până la sfârșitul anului 1955, revoltele și demonstrațiile studenților au devenit mai puțin frecvente, iar șomajul a devenit problematic, deoarece absolvenții recenți nu au putut găsi locuri de muncă. Aceste proteste au fost tratate cu o represiune tot mai mare. Toți tinerii erau văzuți ca posibili revoluționari. Datorită opoziției sale continue față de guvernul cubanez și a numeroase activități de protest care au loc în campusul său, Universitatea din Havana a fost închisă temporar la 30 noiembrie 1956 (nu s-a redeschis până în 1959 sub primul guvern revoluționar).

Atac asupra cazărmii Domingo Goicuria

În timp ce frații Castro și o altă gherilă a Mișcării din 26 iulie se pregăteau în Mexic și se pregăteau pentru desfășurarea lor amfibie în Cuba, alt grup revoluționar a urmat exemplul atacului cazărmii Moncada. La 29 aprilie 1956, la ora 12:50, în timpul misei de duminică, un grup de gherilă independent format din aproximativ 100 de rebeli condus de Reynol Garcia a atacat cazarmele armatei Domingo Goicuria din provincia Matanzas. Atacul a fost respins cu zece rebeli și trei soldați uciși în luptă și un rebel executat sumar de comandantul garnizoanei. Istoricul Universității Internaționale din Florida, Miguel A. Brito, se afla în catedrala din apropiere când a început lupta împotriva incendiilor. El scrie: "În acea zi, Revoluția cubaneză a început pentru mine și Matanzas".

Escaladarea conflictului

Aterizare Granma

Iahtul Granma a plecat din Tuxpan, Veracruz, Mexic, la 25 noiembrie 1956, transportând frații Castro și alți 80 de persoane, inclusiv Ernesto "Che" Guevara și Camilo Cienfuegos, după ce iahtul a fost proiectat doar pentru a găzdui 12 persoane cu maximum 25.

Pe 2 decembrie, a aterizat în Playa Las Coloradas, în municipiul Niquero, ajungând cu două zile mai târziu decât a fost planificat din cauza faptului că barca a fost încărcată puternic, spre deosebire de cursele de navigare. Acest lucru a spulberat orice speranță pentru un atac coordonat cu aripa llano a Mișcării. După sosirea și ieșirea din navă, trupa rebelilor a început să-și croiască drum în munții Sierra Maestra, o zonă din sud-estul Cubei. La trei zile după începerea călătoriei, armata lui Batista a atacat și a ucis majoritatea participanților la Granma - în timp ce numărul exact este contestat,nu mai mult de douăzeci dintre cei optzeci și doi de bărbați originari au supraviețuit întâlnirilor inițiale cu armata cubaneză și au scăpat în munții Sierra Maestra.

În grupul de supraviețuitori se numărau Fidel și Raúl Castro, Che Guevara și Camilo Cienfuegos. Supraviețuitorii dispersați, singuri sau în grupuri mici, au rătăcit prin munți, căutându-se unul pe altul. În cele din urmă, oamenii se vor lega din nou - cu ajutorul simpatizanților țărani - și vor forma conducerea de bază a armatei de gherilă. Mai multe femei revoluționare, inclusiv Celia Sanchez și Haydée Santamaría (sora lui Abel Santamaria), au asistat în plus operațiunile lui Fidel Castro în munți.

Atacul palatului prezidențial

La 13 martie 1957, un grup separat de revoluționari - Direcția Revoluționară Studențească anticomunistă (RD) (Directorio Revolucionario Estudantil, DRE), compusă în principal din studenți - a asaltat Palatul Prezidențial din Havana, încercând să-l asasineze pe Batista și să răstoarne guvernul. Atacul s-a încheiat cu un eșec total. Liderul RD, studentul José Antonio Echeverría, a murit într-o împușcare cu forțele lui Batista la postul de radio Havana pe care îl confiscase pentru a răspândi știrea despre moartea anticipată a lui Batista. Mâna de supraviețuitori a inclus dr. Humberto Castello (care a devenit ulterior inspectorul general în Escambray), Rolando Cubela și Faure Chomon (ambii mai târziu Comandanți ai Mișcării din 13 martie, centrate în munții Escambray din provincia Las Villas).

Moartea și greva lui Frank País

La 20 iulie 1957, liderul rebel Frank País a fost capturat și ucis la Santiago de Cuba în timpul unei campanii polițienești intense și violente. În timpul înmormântării sale, activiștii au început să mărșăluiască prin oraș și au ridicat o grevă generală. Greva va începe lupte cu poliția și se va răspândi în diferite provincii care ar dura zile.

Consolidarea insurgenței și a implicării Statelor Unite

Statele Unite au furnizat Cubei avioane, nave, tancuri și o altă tehnologie exemplificată de napalm, care a fost folosit împotriva rebelilor. Acest lucru se va încheia în cele din urmă din cauza unui embargo ulterior asupra armelor în 1958.

Potrivit lui Tad Szulc, Statele Unite au început să finanțeze Mișcarea 26 iulie în jurul lunii octombrie sau noiembrie 1957 și se încheie în jurul anului 1958. "Nu mai puțin de 50.000 dolari" vor fi livrate liderilor cheie ai mișcării 26 iulie. Ținta este de a insufla simpatie SUA în rândul rebelilor, în cazul în care mișcarea avea succes.

În timp ce Batista a sporit desfășurarea trupelor în regiunea Sierra Maestra pentru a-i zdrobi pe gherilele din 26 iulie, al doilea front național al Escambray a ținut legat batalionele armatei constituționale în regiunea Munților Escambray. Al doilea front național a fost condus de fostul membru al Direcției Revoluționare Eloy Gutiérrez Menoyo și de "Comandantul Yanqui" William Alexander Morgan. Gutiérrez Menoyo a format și a condus trupa de gherilă după ce au apărut știri despre aterizarea lui Castro în Sierra Maestra, iar José Antonio Echeverría a asaltat postul de radio Havana. Oricum ar fi, Morgan a fost descărcat în mod dezonorant din armata SUA, caracteristicile sale recreative din pregătirea de bază a armatei au făcut o diferență critică în pregătirea pentru lupta trupelor celui de-al doilea front național.

Ulterior, Statele Unite au impus un embargou economic guvernului cubanez și și-au reamintit ambasadorul, slăbind în plus mandatul guvernului. Sprijinul lui Batista în rândul cubanezilor a început să dispară, foștii susținători fie aderându-se la revoluționari, fie

distanțându-se de Batista. Odată ce Batista a început să ia decizii drastice cu privire la economia Cubei, a început să naționalizeze rafinăriile de petrol din SUA și alte proprietăți americane. Withal, mafia și oamenii de afaceri americani și-au menținut sprijinul pentru regim.

Guvernul lui Batista a recurs adesea la metode brutale pentru a ține orașele Cubei sub control. Oricum, în munții Sierra Maestra, Castro, ajutat de Frank País, Ramos Latour, Huber Matos și mulți alții, a organizat atacuri de succes asupra unor mici garnizoane ale trupelor lui Batista. Lui Castro i s-a alăturat CIA, legat de Frank Sturgis, care s-a oferit să instruiască trupele lui Castro în războiul de gherilă. Castro a acceptat oferta, dar, în plus, avea o nevoie imediată de arme și muniție, așa că Sturgis a devenit un pistolar. Sturgis a cumpărat încărcături de arme și muniții de la expertul CIA în armament, Samuel Cummings 'International Armament Corporation din Alexandria, Virginia. Sturgis a deschis o tabără de instruire în munții Sierra Maestra, unde a predat Che Guevara și un alt soldat rebel al mișcării din 26 iulie război de gherilă.

În mod similar, neregulii slab înarmați, cunoscuți sub numele de escopeteros, au hărțuit forțele lui Batista în poalele și câmpiile din provincia Oriente. În plus, escopeterii au oferit sprijin militar direct principalelor forțe ale lui Castro prin protejarea liniilor de aprovizionare și prin schimbul de informații. În cele din urmă, munții au intrat sub controlul lui Castro.

În mod similar rezistenței armate, rebelii au căutat să folosească propaganda în avantajul lor. Un post de radio pirat numit Radio Rebelde (Radio Rebel) a fost înființat în februarie 1958, permițându-i lui Castro și forțelor sale să-și transmită mesajul la nivel național pe teritoriul inamic. Afilierea lui Castro cu recentul jurnalist din York Times Herbert Matthews a creat un raport demn de primă pagină despre propaganda anticomunistă. Transmisiile radio au fost posibile de către Carlos Franqui, un cunoscut anterior al lui Castro, care ulterior a devenit un exil cubanez în Puerto Rico.

În acest timp, forțele lui Castro au rămas destul de mici în număr, uneori mai puțin de 200 de oameni, în timp ce armata cubaneză și

puterea poliției au avut o forță de muncă de aproximativ 37.000. Chiar și așa, aproape de fiecare dată când armata cubaneză lupta împotriva revoluționarilor, armata era forțată să se retragă. Un embargo asupra armelor - impus guvernului cubanez de către Statele Unite la 14 martie 1958 - a contribuit semnificativ la slăbiciunea forțelor lui Batista. Potența aeriană cubaneză s-a deteriorat rapid: Nu și-a putut repara avioanele fără a importa piese din Statele Unite.

Acțiune Verano

Batista a răspuns în cele din urmă la eforturile lui Castro cu un atac asupra munților, numit acțiune Verano, cunoscut rebelilor sub numele de Ofensiva. Armata a trimis în munți aproximativ 12.000 de soldați, jumătate dintre ei recrutați neinstruiți, împreună cu propriul său frate Raul. Într-o ordine de succesiune de mici lupte, gherilele hotărâte ale lui Castro au învins armata cubaneză. În bătălia de la La Plata, care a durat între 11 și 21 iulie 1958, forțele lui Castro au învins un batalion de 500 de oameni, capturând 240 de oameni, în timp ce au pierdut doar trei dintre ei.

Oricum, valul s-a apropiat aproape de 29 iulie 1958, când trupele lui Batista aproape au distrus mica armată a lui Castro, formată din aproximativ 300 de oameni, la bătălia de la Las Mercedes. Cu forțele sale blocate de un număr superior, Castro a cerut și a primit o încetare a focului temporară la 1 august. În următoarele șapte zile, în timp ce au avut loc negocieri infructuoase, forțele lui Castro au scăpat treptat din capcană. Până la 8 august, întreaga armată a lui Castro scăpase înapoi în munți, iar acțiunea Verano se încheiase efectiv cu eșecul guvernului Batista.

Ofensiva rebelilor

> Soldatul inamic din exemplul cubanez care ne privește în prezent este partenerul junior al dictatorului; el este omul care primește ultima firimitură lăsată de un lung șir de profitori care începe în Wall Street și se termină cu el. El este dispus să-și apere privilegiile, dar este dispus să le apere numai în măsura în care acestea sunt importante pentru el. Salariul și pensia lui

merită suferințe și pericole, dar nu merită niciodată viața lui. Dacă prețul menținerii acestora îl va costa, este mai bine să renunțe la ele; adică retragându-se de pe fața pericolului de gherilă.

- *Che Guevara, 1958*

La 21 august 1958, după înfrângerea Ofensivei lui Batista, forțele lui Castro au început propria lor ofensivă. În provincia Oriente (în zona actualelor provincii Santiago de Cuba, Granma, Guantánamo și Holguín), Fidel Castro, Raúl Castro și Juan Almeida Bosque au condus atacuri pe patru fronturi. Coborând din munți cu armele recente capturate în timpul Ofensiva și introduse în contrabandă cu avionul, forțele lui Castro au câștigat un ordin de succesiune a victoriilor inițiale. Victoria majoră a lui Castro la Guisa și capturarea cu succes a mai multor orașe, inclusiv Maffo, Contramaestre și Central Oriente, au adus câmpiile Cauto sub controlul său.

Între timp, trei coloane rebele, sub comanda Che Guevara, Camilo Cienfuegos și Jaime Vega, au mers spre vest spre Santa Clara, capitala provinciei Villa Clara. Forțele lui Batista au ambuscadat și au distrus coloana lui Jaime Vega, dar cele două coloane supraviețuitoare au ajuns în provinciile centrale, unde și-au unit forțele cu alte câteva grupuri de rezistență care nu erau sub comanda lui Castro. Când coloana lui Che Guevara a trecut prin provincia Las Villas și în special prin Munții Escambray - unde forțele Direcției Revoluționare anticomuniste (cunoscute sub numele de Mișcarea din 13 martie) luptaseră armata lui Batista de mai multe luni - s-au dezvoltat fricțiuni între cele două grupuri de rebeli. Cu toate acestea, armata rebelă combinată a continuat ofensiva,iar Cienfuegos a câștigat o victorie cheie în bătălia de la Yaguajay din 30 decembrie 1958, câștigându-i porecla "Eroul din Yaguajay".

Bătălia de la Santa Clara și zborul lui Batista

La 31 decembrie 1958, Bătălia de la Santa Clara a avut loc într-o scenă de mare confuzie. Orașul Santa Clara a căzut în mâinile forțelor combinate ale rebelilor Che Guevara, Cienfuegos și ai Direcției Revoluționare (RD) conduși de Comandantii Rolando

Cubela, Juan (El Mejicano) Abrahantes și William Alexander Morgan. Știrile despre aceste înfrângeri l-au făcut pe Batista să intre în panică. A fugit din Cuba cu avionul către Republica Dominicană doar câteva ore mai târziu, la 1 ianuarie 1959. Comandantul William Alexander Morgan, lider al forțelor rebele RD, a continuat luptele în timp ce Batista pleca și a capturat orașul Cienfuegos până la 2 ianuarie.

Generalul cubanez Eulogio Cantillo a intrat în Palatul Prezidențial al Havanei, a proclamat judecătorul Curții Supreme Carlos Piedra drept recent președinte și a început să numească membrii recenți în vechiul guvern al lui Batista.

Castro a aflat de zborul lui Batista dimineața și a început imediat negocierile pentru preluarea Santiago de Cuba. La 2 ianuarie, comandantul militar din oraș, colonelul Rubido, a ordonat soldaților săi să nu lupte, iar forțele lui Castro au preluat orașul. Forțele lui Guevara și Cienfuegos au intrat în Havana, în același timp. Nu întâmpinaseră nicio opoziție în călătoria lor de la Santa Clara la capitala Cubei. Castro însuși a ajuns la Havana pe 8 ianuarie după un lung marș al victoriei. Alegerea sa inițială de președinte, Manuel Urrutia Lleó, a intrat în funcție la 3 ianuarie.

Urmări

Relațiile cu Statele Unite

> Cred că nu există nicio țară în lume, inclusiv regiunile africane, inclusiv toate țările aflate sub dominație colonială, unde colonizarea economică, umilința și exploatarea au fost mai grave decât în Cuba, în parte datorită politicilor țării mele în timpul regimului Batista. Cred că am creat, construit și fabricat mișcarea Castro dintr-o pânză întreagă și fără să ne dăm seama. Cred că acumularea acestor greșeli a pus în pericol toată America Latină. Marele scop al Alianței pentru Progres este de a inversa această nefericită politică. Aceasta este una dintre cele mai importante, dacă nu chiar cele mai importante, probleme din politica externă a Americii. Vă pot asigura că i-am

înțeles pe cubanezi. Am aprobat proclamația pe care Fidel Castro a făcut-o în Sierra Maestra,când a cerut în mod justificat justiție și a dorit în principal să scape Cuba de corupție. Voi merge și mai mult: într-o oarecare măsură, se pare că Batista a fost întruparea unui număr de păcate din partea Statelor Unite. Acum va trebui să plătim pentru acele păcate. În ceea ce privește regimul Batista, sunt de acord cu primii revoluționari cubanezi.

- Președintele SUA John F. Kennedy, interviu cu Jean Daniel, 24 octombrie 1963

Revoluția cubaneză a fost un moment crucial în relațiile dintre SUA și Cuba. În ciuda faptului că guvernul Statelor Unite a fost inițial dispus să dezvăluie recentul guvern al lui Castro, în curând a ajuns să se teamă că insurgențele comuniste se vor răspândi prin națiunile din America Latină, așa cum au făcut-o în Asia de Sud-Est. Între timp, guvernul lui Castro s-a supărat pe americani pentru că a oferit ajutor guvernului lui Batista în timpul revoluției. După ce guvernul revoluționar a naționalizat toate proprietățile SUA din Cuba în august 1960, administrația americană Eisenhower a înghețat toate activele cubaneze pe pământul american, a întrerupt legăturile diplomatice și a înăsprit embargoul său asupra Cubei. Feribotul Key West - Havana a fost oprit. În 1961, guvernul SUA a susținut un atac armat contrarevoluționar asupra Golful Porcilor cu scopul de a-l elimina pe Castro,dar contrarevoluționarii au fost învinși rapid de armata cubaneză. Embargo-ul SUA împotriva Cubei - cea mai durabilă politică externă unică din istoria americană - este încă în vigoare începând cu 2020, în ciuda faptului că a suferit o relaxare parțială în timpul administrației Obama, urmând a fi consolidată în 2017 sub Trump. SUA au început eforturile de normalizare a relațiilor cu Cuba la mijlocul anilor 2010 și și-au redeschis oficial ambasada în Havana după peste jumătate de secol în august 2015. Administrația Trump a inversat o mare parte din dezghețul cubanez restricționând sever călătoriile cetățenilor americani către Cuba și înăsprirea embargoului guvernului SUA de 62 de ani împotriva țării.în ciuda faptului că a suferit o relaxare parțială în timpul administrației Obama, urmând să fie consolidată în 2017 sub Trump. SUA au început eforturile de

normalizare a relațiilor cu Cuba la mijlocul anilor 2010 și și-au redeschis oficial ambasada în Havana după peste jumătate de secol în august 2015. Administrația Trump a inversat o mare parte din dezghețul cubanez restricționând sever călătoriile cetățenilor americani către Cuba și înăsprirea embargoului guvernului SUA de 62 de ani împotriva țării.în ciuda faptului că a suferit o relaxare parțială în timpul administrației Obama, urmând să fie consolidată în 2017 sub Trump. SUA au început eforturile de normalizare a relațiilor cu Cuba la mijlocul anilor 2010 și și-au redeschis oficial ambasada în Havana după peste jumătate de secol în august 2015. Administrația Trump a inversat o mare parte din dezghețul cubanez restricționând sever călătoriile cetățenilor americani către Cuba și înăsprirea embargoului guvernului SUA de 62 de ani împotriva țării.Administrația Trump a inversat o mare parte din dezghețul cubanez prin restricționarea severă a călătoriilor cetățenilor americani către Cuba și înăsprirea embargoului guvernului SUA de 62 de ani împotriva țării.Administrația Trump a inversat o mare parte din dezghețul cubanez prin restricționarea severă a călătoriilor cetățenilor americani către Cuba și înăsprirea embargoului guvernului SUA de 62 de ani împotriva țării.

Influența globală

Cea mai mare amenințare prezentată de Cuba lui Castro este ca exemplu pentru alte state latino-americane care sunt lovite de sărăcie, corupție, feudalism și exploatare plutocratică... Influența sa în potența Americii Latine ar fi copleșitoare și irezistibilă dacă, cu ajutorul sovieticului, ar putea stabiliți în Cuba o utopie comunistă.

-– Walter Lippmann, Newsweek, 27 aprilie 1964

Victoria lui Castro și politica externă postrevoluționară au avut repercusiuni globale influențate de expansiunea Uniunii Sovietice în Europa de Est după Revoluția din octombrie din 1917. În conformitate cu apelul său la revoluție în America Latină și nu numai împotriva puterilor imperiale, prezentat în Declarațiile sale despre Havana, Castro a încercat imediat să-și "exporte" revoluția către alte țări din Caraibe și nu numai, trimițând arme rebelilor algerieni încă din 1960. În deceniile următoare, Cuba s-a implicat puternic în

susținerea insurgențelor comuniste și a mișcărilor de independență din multe țări în curs de dezvoltare, trimitând ajutor militar către insurgenții din Ghana, Nicaragua, Yemen și Angola, printre altele. Intervenția lui Castro în războiul civil din Angola în anii 1970 și 1980 a fost deosebit de semnificativă, implicând până la 60 de ani,000 de soldați cubanezi.

Relațiile cu Uniunea Sovietică

În urma embargoului american, Uniunea Sovietică a devenit principalul aliat al Cubei. Cele două țări comuniste au dezvoltat rapid legături militare și de informații strânse, culminând cu staționarea armelor nucleare sovietice în Cuba în 1962, un act care a declanșat criza rachetelor cubaneze. Cuba a păstrat legături strânse cu sovieticii până la prăbușirea Uniunii Sovietice în 1991. Sfârșitul ajutorului economic sovietic și pierderea partenerilor săi comerciali au dus la o criză economică și o perioadă de penurie cunoscută sub numele de Perioada specială din Cuba.

Caracteristici

Ideologie

În timpul revoluției, diferite sectoare ale societății au sprijinit mișcarea revoluționară de la comuniști la lideri de afaceri și Biserica Catolică.

Credințele lui Fidel Castro în timpul revoluției au făcut obiectul multor dezbateri istorice. Fidel Castro era în mod deschis ambiguu cu privire la convingerile sale de la acea vreme. Unii istorici ortodocși susțin că Castro a fost comunist de la început cu un plan pe termen lung; oricum, alții au susținut că nu are loialități ideologice puternice. Leslie Dewart a declarat că nu există dovezi care să sugereze că Castro a fost vreodată un agent comunist. Levine și Papasotiriou cred că Castro a crezut în puțin în afara dezgustului pentru imperialismul american. În timp ce Ana Serra credea că este publicația "El socialismo y el hombre en Cuba". Ca dovadă a lipsei sale de înclinație comunistă, ei iau în considerare relațiile sale de prietenie cu Statele Unite la scurt timp după revoluție și că acesta nu

s-a alăturat Partidului Comunist Cubanez la începutul reformelor sale funciare.

La momentul revoluției, mișcarea din 26 iulie implica oameni cu diverse convingeri politice, dar majoritatea erau de acord și doreau restabilirea structurii din 1940 a Cubei și susțineau idealurile lui Jose Marti. Che Guevara i-a comentat lui Jorge Masetti într-un interviu din timpul revoluției că "Fidel nu este un comunist", afirmând în plus "politic că poți defini Fidel și mișcarea sa ca" naționalist revoluționar ". Cu siguranță este anti-american, în sensul că americanii sunt anti-revoluționari ".

Rolurile femeilor

Importanța contribuțiilor femeilor la Revoluția cubaneză se reflectă în însuși realizările care au permis revoluției să aibă succes, de la participarea la cazarmele Moncada, până la plutonul pentru femei Mariana Grajales, care a servit drept detaliu de securitate personală al lui Fidel Castro. Tete Puebla, al doilea comandant al plutonului Mariana Grajales, a spus:

> Femeile din Cuba au fost întotdeauna pe prima linie a luptei. La Moncada am avut Yeye (Haydee Santamaria) și Melba (Hernandez). Cu Granma (iahtul) și 30 noiembrie, am avut pe Celia, Vilma și mulți alți colegi. Au fost multe femei camarade care au fost torturate și ucise. De la început au fost femei în Forțele Armate Revoluționare. Mai întâi au fost soldați simpli, mai târziu sergenți. Cei dintre noi din plutonul Mariana Grajales am fost primii ofițeri. Cei care au încheiat războiul cu gradele ofițerilor au rămas în forțele armate.

Înainte de înființarea plutonului Mariana Grajales, femeile revoluționare din Sierra Maestra nu erau organizate pentru luptă și mai ales erau ajutate la gătit, repararea hainelor și îngrijirea bolnavilor, acționând frecvent ca mesageri, în plus ca învățând gherilele să citească și să scrie. Santamaría și Melba Hernandez au fost singurele femei care au participat la atacul asupra cazărmii Moncada, acționând ulterior alături de Natalia Revuelta și Lidia Castro (sora lui Fidel Castro) pentru a forma alianțe cu organizațiile

anti-Batista, mai mult ca adunarea și distribuirea " Istoria mă va absolvi ". Celia Sanchez și Vilma Espin au fost strategii de frunte și combatanții cu înaltă calificare, care au deținut roluri esențiale pe tot parcursul revoluției. Tete Puebla, membru fondator și al doilea comandant al plutonului Mariana Grajales,a spus despre Celia Sanchez: "Când vorbești despre Celia, trebuie să vorbești despre Fidel și invers. Ideile Celiei au atins aproape totul în Sierra.

În cultura populară

- Revoluția cubaneză, inclusiv demisia lui Batista și fuga în exil, joacă un rol major în complotul filmului din 1974 The Godfather Part II.
- Jocul video Guevara din 1987, lansat în Statele Unite sub numele de Guerrilla War, îl prezintă pe Castro și Guevara luptând în junglă împotriva forțelor unui dictator nenumit.
- Disidentul și exilul cubanez Reinaldo Arenas a scris despre persecuția lui Castro față de homosexuali în autobiografia sa din 1992 Antes Que Anochezca, care a devenit baza filmului din 2000 Before Night Falls.
- Filmul lui Steven Soderbergh din 2008, Che, un biopic în două părți despre Che Guevara, descrie ascensiunea mișcării lui Castro și rolul lui Guevara în Revoluția Cubană.
- Jocul de strategie din 2013 Cuba Libre al editorului american de jocuri de război GMT Games pune jucătorii în rolurile părților implicate în Revoluție și le permite să reconstituie conflictul, alături de o poveste aleatorie a evenimentelor istorice cheie.

Colecții de arhivă conexe

În această perioadă au existat multe prezențe străine în Cuba. Esther Brinch a fost traducătoare din Danemarca pentru guvernul danez în Cuba din anii 1960. Opera lui Brinch a acoperit Revoluția cubaneză și criza rachetelor cubaneze. O colecție de materiale de arhivă a lui Brinch este găzduită la Centrul de cercetare a colecțiilor speciale ale Universității George Mason.

Socialismul african

Socialismul african este o credință în partajarea resurselor economice într-un mod tradițional african, la fel de diferit de socialismul clasic. Mulți politicieni africani din anii 1950 și 1960 și-au mărturisit sprijinul pentru socialismul african, în ciuda faptului că definițiile și interpretările acestui termen au variat considerabil. Printre acești politicieni se numără Tanzania, Kwame Nkrumah din Ghana și François Tombalbaye din Ciad, printre alții.

Origini și teme

Pe măsură ce multe țări africane au obținut independența în timpul anilor 1960, unele dintre aceste guverne nou formate au respins ideile capitalismului în favoarea unui model economic mai afrocentric. Liderii acestei perioade au mărturisit că practică "socialismul african".

Julius Nyerere din Tanzania, Modibo Keita din Mali, Léopold Senghor din Senegal, Kwame Nkrumah din Ghana și Sékou Touré din Guineea, au fost principalii arhitecți ai socialismului african conform William H. Friedland și Carl G. Rosberg Jr., editori ai cărții Socialismul african.

Principiile comune ale diferitelor versiuni ale socialismului african au fost: Dezvoltarea socială ghidată de un mare sector public, care încorporează identitatea africană și ce înseamnă să fii african și evitarea dezvoltării claselor sociale în cadrul societății. Senghor a susținut că "fundalul social al Africii în viața comunității tribale nu numai că face socialismul natural pentru Africa, ci exclude validitatea ipotezei luptei de clasă", făcând în consecință socialismul african, în toate variantele sale, diferit de marxism și ipoteza socialistă europeană.

Istorie

Prima publicație influentă a gândirii socialiste adaptate pentru a fi aplicată în Africa a avut loc în 1956 odată cu lansarea Les masses africaines et l'actuelle condition humaine a intelectualului senegalez Abdoulaye Ly.

Variante

Ujamaa

Conceptul, sau ideologia politică a lui Ujamaa, a stat la baza politicilor autarkice de dezvoltare socială și economică din Tanzania după ce Tanganyika și-a câștigat independența față de puterea sa colonială Marea Britanie în 1961 și unirea sa cu Zanzibar pentru a forma Tanzania în 1964. Cuvântul Ujamaa provine din swahili cuvânt pentru familie extinsă sau familie și se distinge prin mai multe caracteristici cheie, și anume că o persoană devine o persoană prin popor sau comunitate. Socialismul african perceput ca fiind încorporat în cultura africană în principal din cauza modelului său comunitar, un aspect al africanului stilul de viață care a fost puternic schimbat în perioada colonizării și, prin urmare, și-a asumat responsabilitatea de a-l restabili. În 1967, președintele Nyerere și-a publicat planul de dezvoltare, care a fost intitulat enunțul Arusha,în care Nyerere a subliniat necesitatea unui model african de dezvoltare. Aceasta a stat la baza viziunii politice a Tanzaniei pentru anii următori. Parțial și-a bazat enunțarea pe Republica Populară Chineză, deoarece a avut contacte strânse cu ei. Inspirată de experiența chineză a colectivizării sub Mao, Tanzania a urmat o strategie de egalitate socială și autarhie. Zonele rurale ale Tanzaniei au fost reorganizate în comunități autonome pe baza adeziunii voluntare, în care distribuția bunurilor și condițiile de viață au fost menite să fie cât mai egale posibil. Toate deciziile trebuiau luate prin consens în sat. Economia a fost reorganizată cu scopul de a evalua producția agricolă, deși modelul economic a funcționat pe ipoteza că țăranii au putut să-și plătească împrumuturile.Politica satului Ujamaa a fost generalizată în 1969, devenind obligatorie în 1974, ceea ce a încălcat principiul tradițional al reglementării autonome asupra

satului. Regimul lui Nyerere a rămas mai puțin autoritar decât cele ale lui Nkrumah sau Sékou Touré, după cum se exemplifică în ciuda faptului că un sistem cu un singur partid exista în Tanzania, alegerile putând fi disputate între doi candidați. Deși aparținând aceluiași partid, această formă de confruntare politică a permis concurența directă a ideilor în cadrul partidului. Până în 1975, 65% din comunitatea rurală fusese regrupată în așa-numitele sate Ujamaa. Țintele economice stabilite de enunțarea Arusha nu au fost îndeplinite, iar condițiile de viață pentru fermierii săraci nu s-au îmbunătățit între timp. Pentru a adăuga îngrijorările,ineficiențele birocratice au împiedicat distribuirea eficientă a resurselor și directivele clare. Ujamaa este considerat în cele din urmă un eșec politic și Nyerere însuși s-a retras de pe scena politică în 1985. Potrivit BBC, "în timp ce și-a unit națiunea și a făcut progrese majore în domeniile sănătății și educației", socialistul african "Ujamaa" "colectivele" s-au dovedit dezastruoase pentru economia Tanzaniei ". Până la sfârșitul mandatului său politic, 96% dintre copii au mers la școala primară, 50% dintre ei fiind fete. Speranța de viață a femeilor a crescut de la 41 la 50,7 ani între 1960 și 1980, iar ratele mortalității materne au scăzut de la 450 la 100.000 de nașteri la sub 200 până în 1973. În cele din urmă, Nyerere 'Enunțul Arusha s-a bazat pe preconcepții false exemplificate de (i) țăranii fiind convinși că agricultura comunală este în interesul lor, (ii) că modelele capitaliste de agricultură nu sunt o potență de care trebuie să se țină cont, (iii) participarea micilor proprietari ar putea să fie ușor garantat, (iv) o birocrație dispusă să lucreze către un stat socialist și (v) că țăranii ar putea fi ajutați să ajungă la încrederea în sine.

Ubuntu

Filosofia arhaică Ubuntu din Africa de Sud recunoaște umanitatea unei persoane prin relațiile lor interpersonale. Cuvântul provine din limbile zulu și xhosa. Ubuntu crede într-o legătură care leagă întreaga omenire și în faptul că o ființă umană are o valoare ridicată. Potrivit arhiepiscopului Desmond Tutu, Un bărbat cu ubuntu este deschis și accesibil celorlalți, confirmând alții, nu se simte debilitat de faptul că ceilalți sunt capabili și mari, deoarece el sau ea are o încredere legitimă care își are originea în a-și da seama că el sau ea

are un loc într-un întreg mai remarcabil și este scăzut atunci când alții sunt mortificați sau reduși, când alții sunt chinuiți sau abuzați.

Harambee

Harambee este un termen care a luat naștere în rândul băștinașilor, în special purtătorii swahili din Africa de Est și cuvântul Harambee înseamnă în mod tradițional "să ne unim". A fost luată ca o ocazie pentru kenienii locali să-și dezvolte comunitățile fără a aștepta guvernul. Acest lucru a contribuit la construirea unui sentiment de comunitate în comunitatea kenyană, dar analiștii afirmă că a adus discrepanțe de clasă datorită faptului că unii indivizi folosesc acest lucru ca o oportunitate de a genera bogăție.

Kwame Nkrumah și Nkrumahism

Nkrumahismul a fost filosofia politică a primului președinte post-independență din Ghana, Kwame Nkrumah. Fiind unul dintre primii lideri politici africani, Nkrumah a devenit o figură majoră în mișcarea pan-africană de stânga. În piesa sa A enunciation to the colonial people, Nkrumah a cerut africanilor să "... Afirme dreptul tuturor popoarelor coloniale de a-și controla propriul destin". și că "Toate coloniile trebuie să fie libere de controlul imperialist străin, indiferent dacă este politic sau economic". Concentrarea sa asupra libertății economice și politice s-ar dovedi a fi o parte fundamentală a filosofiei sale politice globale, combinând mișcarea de independență națională din țara sa natală, Ghana, împreună cu gândirea economică de stânga.

O figură majoră în mișcarea de independență ghaneză, Nkrumah a ajuns la putere la scurt timp după ce Ghana și-a câștigat independența în 1957. Odată ajuns la putere, a început o ordine de succesiune a planurilor de dezvoltare economică și de infrastructură menite să stimuleze economia ghaneză. 16 milioane de dolari au fost desemnați pentru a fi folosiți pentru construirea unui oraș recent din Tema, care să fie folosit ca port maritim deschis pentru Accra și regiunea de est a țării. Guvernul a conceput un plan recent pentru a aborda problemele legate de analfabetism și lipsa accesului la educație, mii de școli recente fiind construite în zonele rurale.

Hotărât să industrializeze țara rapid, Nkrumah și-a propus să modernizeze economia Ghana pentru a concura mai bine cu Occidentul. La rândul său, guvernul său s-a angajat într-o strategie de creștere lentă a numărului de firme controlate de guvern din țară, punând în același timp restricții asupra companiilor private care își desfășoară activitatea în Ghana. Până în 1965, 50% din industria asigurărilor din țară era controlată de stat, 60% din toate depozitele bancare erau depuse la bănci administrate de stat, 17% din mărfurile maritime ale țării erau gestionate de firme de stat, 27% din toată producția industrială a fost produsă fie de firme administrate de stat, fie de firme în care statul controlează o parte considerabilă și 35% din importurile totale ale țării au fost gestionate de guvern.

Mai mult, Nkrumah a făcut presiuni pentru ca Ghana să devină un avocat internațional pentru răspândirea socialismului și a panafricanismului în noile state africane independente. Fiind primul stat colonial african care a primit independența, Ghana a devenit o sursă de inspirație pentru multe dintre mișcările de independență de stânga născute de pe tot continentul. În 1958, Nkrumah a ajutat la înființarea Uniunii statelor africane independente, o uniune politică între Ghana, Mali și Guineea. Oricum uniunea a fost de scurtă durată, organizația politică propusă a marcat prima încercare de unitate regională între republicile africane nou înființate.

Mai mult, Nkrumah a contribuit la împingerea Ghana către marile puteri comuniste, inclusiv URSS și RPC. În 1961, a făcut prima sa vizită oficială la Moscova, primind o diplomă onorifică de la Universitatea din Moscova. Într-un discurs ținut la Accra în fața unei delegații sovietice aflate în vizită în 1963, Nkrumah a spus: "Noi, în Ghana, am ales în mod formal calea socialistă și vom construi o societate socialistă... În consecință, țările noastre, Uniunea Sovietică și Ghana, vom merge împreună împreună. "

Léopold Sédar Senghor și Partidul Socialist din Senegal

Léopold Senghor a fost fondatorul Partidului Socialist din Senegal și primul președinte al țării. O figură importantă nu numai în dezvoltarea politică a țării, dar Senghor a fost, în plus, una dintre figurile de frunte în mișcarea Négritude, care a informat o mare parte

din gândirea sa politică. Senghor va ajunge să întruchipeze o formă recentă de socialism african care a respins multe dintre modurile tradiționale de gândire marxiste care s-au dezvoltat în Africa post-independență.

Născut într-o familie de clasă mijlocie-înaltă, Senghor a reușit să profite de sistemul educațional francez oferit multora dintre elitele coloniale educate din Africa. Oricum, aceste școli nu au făcut prea mult pentru a învăța studenții africani despre cultura lor nativă, în locul favorizării politicilor de asimilare în viața franceză de masă. După cum a spus Senghor, francezii au vrut "pâine pentru toți, cultură pentru toți, libertate pentru toți; dar această libertate, această cultură și această pâine vor fi franceze". Excelent în învățământul primar, Senghor s-a înscris la Universitatea din Paris.

După absolvirea și servirea în armata franceză în timpul celui de-al doilea război mondial, Senghor a început o carieră de poet la Paris, lansând prima sa carte, Chants d'ombre (Cântece de umbră) în 1945 și Anthologie de la nouvelle poésie nègre et malagache de lengue française (Antologia recentei poezii negre și malgașe din 1948. Ambele piese au avut un rol esențial în dezvoltarea grosului mișcării Négretude emergente, pe care Senghor spera că ar reprezenta "suma totală a valorilor civilizației lumii africane".

Lucrarea sa a evidențiat marile inegalități din societatea colonială franceză și a analizat experiența unică a miilor de africani care trăiesc sub reglementarea franceză. În piesa sa "Provocarea culturii în Africa de Vest franceză", Senghor a cerut africanilor să "dezvolte o cultură bazată pe punctele forte ale tradiției locale care era, de altfel, deschisă pentru noua lume europeană".

Senghor nu a fost inițial un susținător al unui Senegal independent, îngrijorându-se că mica țară africană ar avea puține șanse ca națiune independentă. În locul lui, el a pledat pentru o relație interconectată similară cu cea a provinciilor Paris și Franța. În piesa sa, Vues sure l'Afrique noir, ou s'assumiler non être assimilés (Vederi despre Africa Neagră sau pentru a asimila, nu fi asimilat), Senghor a pledat pentru reprezentanți senegelezi aleși în mod obișnuit și un executiv la Paris, fonduri economice franceze pentru

ajută la dezvoltarea senegaleză și la includerea educației culturale și lingvistice africane în sistemul educațional francez.

În 1958, s-au ținut referendumuri în toate coloniile africane franceze despre viitorul posesiunilor coloniale. Dezbaterea a fost între deplină independență și aderarea la comunitatea franceză, o clasificare a asocierii fostelor colonii franceze care ar permite țărilor precum Senegalul să devină independente, dar să mențină totuși relații economice și diplomatice cu guvernul francez. Senghor a susținut partea da a votului, iar Senegal a votat 97% în favoarea asociației.

Când Senegalul a devenit o țară complet independentă în 1960, Senghor a fost ales la președinție. După o lovitură de stat eșuată condusă de primul său ministru în 1962, guvernul Senghor a decis să abolească postul, care a fost aprobat cu 99% în referendum. Votul a întărit substanțial puterea președintelui, care nu mai trebuia să concureze cu primul ministru pentru puterea executivă.

Partidul socialist și-a intensificat controlul asupra politicii senegaleze în 1966, când a fost declarat singurul partid legal al țării, cu Senghor ca lider. Sistemul cu un singur partid va rămâne în vigoare până când Senghor va decide să liberalizeze legile electorale ale țării, permițând un sistem de 3 partide, un partid socialist, unul liberal și unul comunist fiind autorizat să conteste alegeri.

În calitate de președinte, Senghor a reprezentat o versiune moderată a socialismului african care nu se aliniază la interpretările mai radicale văzute în alte state africane nou independente. Spre deosebire de alte foste colonii, Senegalul a rămas strâns aliniat cu guvernul francez. Au păstrat francul francez ca monedă națională și Senghor era cunoscut să consulte guvernul francez înainte de a lua orice decizie majoră de politică externă. El a permis consilierilor și companiilor franceze să rămână în Senegal, inclusiv în posturi guvernamentale și educaționale. Când a fost întrebat cu privire la naționalizarea companiilor franceze, Senghor a răspuns că ar fi "uciderea gâștei care a depus oul de aur". Guvernul său a investit mult atât în educație, cât și în sectorul public, investind 12-15

miliarde de franci și respectiv 6 până la 9 miliarde de franci în ambele sectoare.Mai mult, el a căutat să acorde mai multă putere regiunilor rurale senegaleze subdezvoltate, ceea ce a făcut prin instituirea protecției prețurilor pentru culturile de arahide și permiterea reprezentării rurale în luarea deciziilor privind politica agricolă.

Eurocomunismul

Eurocomunismul, denumit în plus comunismul democratic sau neocomunismul, a fost o tendință revizionistă în anii 1970 și 1980 în cadrul diferitelor partide comuniste din Europa de Vest care au spus că au dezvoltat o ipoteză și o practică a transformării sociale mai relevante pentru Europa Occidentală. În timpul Războiului Rece, au încercat să submineze influența Uniunii Sovietice și a Partidului Comunist al Uniunii Sovietice. A fost predominant în Italia, Spania și Franța.

Terminologie

Originea termenului eurocomunism a fost supusă unei mari dezbateri la mijlocul anilor 1970, fiind atribuită lui Zbigniew Brzezinski și Arrigo Levi, printre altele. Jean-François Revel a scris odată că "una dintre distracțiile preferate ale" politologilor "este căutarea autorului termenului de eurocomunism". În aprilie 1977, Deutschland Archiv a decis că cuvântul a fost folosit pentru prima dată în vara anului 1975 de jurnalistul iugoslav Frane Barbieri, fost editor al revistei NIN din Belgrad. În afara Europei Occidentale, este uneori denumit neocomunism. Această ipoteză subliniază o mai mare independență față de Uniunea Sovietică.

Fundal

Fundamente teoretice și inspirații

Potrivit lui Perry Anderson, principala bază teoretică a eurocomunismului a fost scrierea lui Antonio Gramsci în legătură cu ipoteza marxistă care punea sub semnul întrebării sectarismul stângii și încuraja partidele comuniste să dezvolte alianțe sociale pentru a câștiga sprijin hegemonic pentru reformele sociale. În plus,

inspirațiile timpurii pot fi găsite în austro-marxism și în căutarea unui al treilea mod democratic spre socialism.

Partidele eurocomuniste și-au exprimat fidelitatea față de instituțiile democratice mai mult decât înainte și au încercat să-și lărgească solicitarea prin îmbrățișarea lucrătorilor din clasa mijlocie din sectorul public, mișcări sociale recente exemplificate de feminism și eliberarea homosexualilor și punând mai mult sub semnul întrebării Uniunea Sovietică. Oricum, eurocomunismul nu a mers până la mișcarea de stânga recentă, centrată în Anglosferă, care împrumutase inițial de la Noua gauche franceză, dar în cursul evenimentelor a trecut dincolo de teoreticienii lor academici, abandonând în principal materialismul istoric marxist, lupta de clasă și tradiționalul său instituții exemplificate de partidele comuniste.

Moștenirea primăverii de la Praga

Primăvara de la Praga și în special zdrobirea sa de către Uniunea Sovietică în 1968 au devenit un moment de cotitură pentru lumea comunistă. Liderul României, Nicolae Ceaușescu, a criticat cu fermitate invazia sovietică într-un discurs, declarându-și în mod explicit sprijinul pentru conducerea cehoslovacă sub conducerea lui Alexander Dubček. În timp ce Partidul Comunist Portughez, Partidul Comunist din Africa de Sud și Partidul Comunist, SUA au susținut poziția sovietică, Partidul Comunist Italian (PCI) și Partidul Comunist din Spania (PCE) au denunțat ferm ocupația. Conducerea Partidului Comunist din Finlanda (SKP) și a Partidului Comunist din Franța (PCF) care au pledat pentru conciliere și-au exprimat dezaprobarea față de intervenția sovietică, PCF criticând astfel o operațiune sovietică pentru prima dată în istoria sa.Partidul Comunist al Greciei (KKE) a suferit o divizare majoră în urma disputelor interne legate de primăvara de la Praga, fracțiunea pro-Dubček rupând legăturile cu conducerea sovietică și a fondat interiorul KKE.

Evoluții timpurii

Evoluții în partidele comuniste din Europa de Vest

Unele partide comuniste cu un puternic sprijin popular, în special PCI și PCE, au adoptat eurocomunismul cu cea mai mare entuziasm. SKP a fost dominat de eurocomunisti. În anii 1980, fracțiunea tradițională pro-sovietică s-a desprins, numind principalul partid revizionist. În plus, cel puțin un partid de masă exemplificat de PCF, deoarece multe partide mai mici s-au opus puternic eurocomunismului și au rămas aliniate la pozițiile Partidului Comunist al Uniunii Sovietice până la sfârșitul Uniunii Sovietice, în ciuda faptului că PCF a făcut o scurtă schimbare spre eurocomunism la mijlocul până la sfârșitul anilor '70.

PCE și referentul său catalan, Partidul Socialist Unit al Cataloniei, fuseseră deja angajați în politica liberală posibilistă a Frontului Popular în timpul războiului civil spaniol. Liderul PCE, Santiago Carrillo, a scris cartea definitorie a Eurocomunismului Eurocomunismo y estado (Eurocomunismul și statul) și a participat la dezvoltarea structurii democratice liberale, pe măsură ce Spania a ieșit din dictatura lui Francisco Franco. În plus, Partidul Comunist al Austriei, Partidul Comunist din Belgia, Partidul Comunist al Marii Britanii și Partidul Comunist al Olandei au devenit eurocomunisti.

PCI dezvoltase în special o linie independentă de Moscova cu mulți ani înainte, care fusese deja expusă în 1968, când partidul a refuzat să sprijine invazia sovietică din Praga. În 1975, PCI și PCE făcuseră o enunțare despre "marșul spre socialism" care trebuie făcut în "pace și libertate". În 1976, liderul PCI, Enrico Berlinguer, vorbise despre un "sistem pluralist" (sistema pluralistico tradus de interpret ca "sistem multiform) la Moscova și în fața a 5.000 de delegați comuniști a descris intențiile PCI de a construi "un socialism pe care îl credem necesar și posibil doar în Italia ". Compromisul istoric (compromesso storico) cu democrația creștină, oprit prin răpirea și asasinarea lui Aldo Moro în 1978,a fost un efect al acestei politici recente.

SKP și-a schimbat conducerea în 1965, iar postul de conducere s-a schimbat de la stalinistul Aimo Aaltonen, care avea chiar o poză cu Lavrentiy Beria în biroul său, la un sindicalist revizionist, destul de popular, Aarne Saarinen. Același lucru s-a întâmplat și mai drastic atunci când Liga Democrată Populară a Finlandei și-a schimbat, de

altfel, conducerea, iar reformista Ele Alenius a condus-o. În 1968, acestea au fost singurele partide care s-au opus direct acțiunilor militarilor sovietici de la Praga în 1968, prin urmare cele două organizații s-au împărțit de facto în două partide diferite, cu un reformist și unul sovietic de linie dură. Ceea ce era deosebit era că aripa tinerilor era aproape complet taistolaistă.Progresul a fost greu de realizat, deoarece partidul a recunoscut că mișcarea taistolaistă puternic pro-sovietică numită după liderul lor Taisto Sinisalo avea drepturi egale de putere în partid, în ciuda faptului că era o minoritate și marea majoritate a partidului era eurocomunistă. În 1984, cu o puternică majoritate eurocomunistă, organizațiile de linie tare au fost expulzate masiv din partidul deja slăbit. Hard-linii pro-sovietici și-au format propria organizație de acoperire numită Mișcarea Democrată. În 1990, recenta Alianță de Stânga a integrat partidele, dar Alenius a ales să nu fie membru al acesteia din cauza faptului că, de altfel, i-au luat pe taistolaiști.cu o puternică majoritate eurocomunistă, organizațiile de linie tare au fost expulzate masiv din partidul deja slăbit. Hard-linii pro-sovietici și-au format propria organizație de acoperire numită Mișcarea Democrată. În 1990, recenta Alianță de Stânga a integrat partidele, dar Alenius a ales să nu fie membru al acesteia din cauza faptului că, de altfel, i-au luat pe taistolaiști.cu o puternică majoritate eurocomunistă, organizațiile de linie tare au fost expulzate masiv din partidul deja slăbit. Hard-linii pro-sovietici și-au format propria organizație de acoperire numită Mișcarea Democrată. În 1990, recenta Alianță de Stânga a integrat partidele, dar Alenius a ales să nu fie membru al acesteia din cauza faptului că, de altfel, i-au luat pe taistolaiști.

Comuniștii din Europa de Vest au ajuns la eurocomunism printr-o varietate de căi. Pentru unii, a fost experiența lor directă a operațiunii feministe și similare, în timp ce pentru alții a fost o reacție la evenimentele politice ale Uniunii Sovietice la apogeul a ceea ce Mihail Gorbaciov a numit ulterior Era Stagnării. Această operațiune a fost accelerată după evenimentele din 1968, în special zdrobirea izvorului de la Praga. În plus, politica distenței a jucat un rol. Cu războiul mai puțin probabil, comuniștii occidentali erau sub mai puține presiuni pentru a urma ortodoxia sovietică și mai mult doreau să se angajeze cu o creștere a militanței proletare occidentale

exemplificată de toamna fierbinte a Italiei și de mișcarea britanică a administratorului de magazine.

Mai mult, dezvoltarea

Eurocomunismul a fost în multe privințe doar un teren de pregătire pentru schimbări în constituția politică a stângii europene. Unii, la fel ca italienii, au devenit social-democrați, în timp ce alții, ca și olandezii, s-au mutat în politica ecologică, iar partidul francez în anii 1980 a revenit la o poziție mai pro-sovietică. Eurocomunismul a devenit o potență în toată Europa în 1977, când Enrico Berlinguer al PCI, Santiago Carrillo al PCE și Georges Marchais al PCF s-au întâlnit la Madrid și au prezentat liniile fundamentale ale "modului recent".

Ideile eurocomuniste au câștigat acceptarea cel puțin parțială în afara Europei de Vest. Partidele proeminente influențate de acesta în afara Europei au fost Partidul Comunist din Australia, Partidul Comunist Japonez, Partidul Comunist Mexic și Mișcarea Venezuelană pentru Socialism. De asemenea, liderul sovietic Mihail Gorbaciov s-a referit la eurocomunism ca la o influență cheie asupra ideilor de glasnost și perestroică în memoriile sale.

Dizolvarea sovietică

Despărțirea Uniunii Sovietice și sfârșitul Războiului Rece au pus în mod normal toate partidele de stânga din Europa în defensivă și au făcut reformele neoliberale la ordinea zilei. Multe partide eurocomuniste s-au despărțit, fracțiunile de dreapta (exemplificate de democrații de stânga sau Inițiativa pentru Verzii Cataloniei) adoptând social-democrația mai din toată inima, în timp ce stânga s-a străduit să păstreze unele poziții comuniste identificabile (Partidul de Refundare Comunistă sau PCE și Partidul Socialist Vie din Catalunia).

Critică

Au fost formulate mai multe critici împotriva eurocomunismului. În primul rând, criticii susțin că eurocomuniștii au arătat o lipsă de curaj

în separarea suficientă și definitivă de Uniunea Sovietică (arătat de, Partidul Comunist Italian a făcut acest pas abia în 1981 după represiunea Solidarność din Polonia). Această timiditate a fost explicată ca frica de a pierde membri vechi și susținători, dintre care mulți admirau Uniunea Sovietică sau cu dorința pragmatică de a păstra sprijinul unei țări puternice și puternice.

Alți critici subliniază dificultățile pe care le-au avut partidele eurocomuniste în dezvoltarea unei strategii clare și recunoscute. Ei observă că eurocomuniștii au susținut întotdeauna că sunt diferiți - nu numai de comunismul sovietic, ci și de social-democrație -, în timp ce în practică au fost întotdeauna foarte asemănători cu cel puțin una dintre aceste două tendințe. Ca o reclamație, criticii susțin că eurocomunismul nu are o identitate bine definită și nu poate fi privit ca o mișcare separată în sine.

Dintr-un punct de vedere trotkist în De la stalinism la eurocomunism: Fructele amare ale "socialismului într-o singură țară", Ernest Mandel consideră eurocomunismul ca o dezvoltare ulterioară a deciziei luate de Uniunea Sovietică în 1924 de a renunța la obiectivul revoluției mondiale și de a se concentra. Despre dezvoltarea socială și economică a Uniunii Sovietice, doctrina socialismului într-o singură țară. Conform acestei viziuni, eurocomunistii partidelor comuniste italiene și franceze sunt considerați mișcări naționaliste, care împreună cu Uniunea Sovietică au renunțat la internaționalism.

Din punct de vedere anti-revizionist, Enver Hoxha a susținut în eurocomunismul că este anticomunism că eurocomunismul este rezultatul politicii de coexistență pașnică a lui Nikita Hrușciov. Hrușciov a fost acuzat că este un revizionist care a încurajat concilierea cu burghezia în loc să solicite în mod adecvat răsturnarea ei de către dictatura proletariatului. Mai mult, el a afirmat că refuzul Uniunii Sovietice de a respinge ipoteza policentrismului lui Palmiro Togliatti i-a încurajat pe diferitele partide comuniste pro-sovietice să-și modereze opiniile pentru a se alătura cabinetelor, ceea ce la rândul său le-a forțat să renunțe la marxism-leninism ca ideologie principală.

Revoluții din 1989

Revoluțiile din 1989 au făcut parte dintr-un val revoluționar de la sfârșitul anilor '80 și începutul anilor '90, care a dus la sfârșitul reglementării comuniste în Europa Centrală și de Est și nu numai. De altfel, perioada este adesea numită Căderea Comunismului și uneori numită Căderea Națiunilor sau Toamna Națiunilor, o piesă pe termenul Primăvara Națiunilor care este uneori folosită pentru a descrie Revoluțiile din 1848.

Evenimentele revoluției din plin au început în Polonia în 1989 și au continuat în Ungaria, Germania de Est, Bulgaria, Cehoslovacia și România. Un aspect comun majorității acestor evoluții a fost utilizarea pe scară largă a campaniilor de rezistență civilă, demonstrând opoziția populară față de continuarea reglementării cu un singur partid și contribuind la presiunea pentru schimbare. România a fost singura țară din Blocul de Est ai cărei cetățeni și-au răsturnat violent regimul comunist. Protestele din Piața Tiananmen (aprilie-iunie 1989) nu au reușit să stimuleze schimbări politice majore în China, dar imaginile influente ale sfidării curajoase din timpul acelui protest au ajutat la precipitarea evenimentelor din alte părți ale globului. La 4 iunie 1989, sindicatul Solidaritate a obținut o victorie copleșitoare la alegerile parțial libere din Polonia,ducând la căderea pașnică a comunismului în acea țară în vara anului 1989. Mai mult, în iunie 1989, Ungaria a început să-și demonteze secțiunea din Cortina de Fier fizică.

Deschiderea unei porți de frontieră între Austria și Ungaria la Picnicul paneuropean la 19 august 1989 a declanșat apoi o reacție în lanț pașnică, la capătul căreia nu mai exista Germania de Est și se dezintegrase. Datorită funcționării inconsecvente a conducătorilor est-europeni la Picnicul paneuropean, paranteză a fost ruptă. Acum, cetățenii din Blocul de Est informați de mass-media știau că Cortina de Fier nu mai era strânsă și că puterea autorităților era din ce în ce

mai distrusă. Acest lucru a dus la demonstrații în masă în orașe exemplificate de Leipzig și ulterior la căderea Zidului Berlinului în noiembrie 1989, care a servit drept poartă simbolică spre reunificarea Germaniei în 1990.

Uniunea Sovietică s-a dizolvat în decembrie 1991, rezultând unsprezece țări recente (Armenia, Azerbaidjan, Belarus, Georgia, Kazahstan, Kârgâzstan, Moldova, Tadjikistan, Turkmenistan, Ucraina și Uzbekistan), care și-au declarat independența față de Uniunea Sovietică în cursul anul, în timp ce statele baltice (Estonia, Letonia și Lituania) și-au recăpătat independența până în septembrie 1991. Restul Uniunii Sovietice, care constituia cea mai mare parte a zonei, a continuat cu înființarea Federației Ruse în decembrie 1991. Albania și Iugoslavia a renunțat la comunism între 1990 și 1992. Până în 1992, Iugoslavia s-a împărțit în cinci state succesoare, și anume Bosnia și Herțegovina, Croația, Republica Macedonia, Slovenia și Republica Federală Iugoslavia,care ulterior a fost redenumită Serbia și Muntenegru în 2003 și în cele din urmă s-a împărțit în 2006 în două state, Serbia și Muntenegru. În plus, Serbia a fost apoi împărțită odată cu despărțirea statului parțial recunoscut al Kosovo în 2008. Cehoslovacia s-a dizolvat la trei ani de la sfârșitul reglementării comuniste, împărțindu-se pașnic în Republica Cehă și Slovacia în 1992. Impactul acestor evenimente a fost resimțit în mulți socialiști. țări. Comunismul a fost renunțat în țări exemplificate de Cambodgia (1991), Etiopia (1990), Mongolia (care în 1990 a reales în mod democratic un guvern comunist care a condus țara până în 1996) și Yemenul de Sud (1990).Cehoslovacia s-a dizolvat la trei ani de la sfârșitul reglementării comuniste, împărțindu-se pașnic în Republica Cehă și Slovacia în 1992. Impactul acestor evenimente a fost resimțit în multe țări socialiste. Comunismul a fost renunțat în țări exemplificate de Cambodgia (1991), Etiopia (1990), Mongolia (care în 1990 a reales în mod democratic un guvern comunist care a condus țara până în 1996) și Yemenul de Sud (1990).Cehoslovacia s-a dizolvat la trei ani de la sfârșitul reglementării comuniste, împărțindu-se pașnic în Republica Cehă și Slovacia în 1992. Impactul acestor evenimente a fost resimțit în multe țări socialiste. Comunismul a fost renunțat în țări exemplificate de Cambodgia (1991), Etiopia (1990), Mongolia (care în 1990 a reales în mod

democratic un guvern comunist care a condus țara până în 1996) și Yemenul de Sud (1990).

Reformele politice au fost variate, dar în doar patru țări partidele comuniste au reușit să păstreze monopolul puterii, și anume China, Cuba, Laos și Vietnam (Coreea de Nord a trecut printr-o schimbare constituțională în 2009 care a făcut-o nominal să nu mai fie comunistă, dar totuși organizat de facto pe linii staliniste). Multe organizații comuniste și socialiste din Occident și-au întors principiile directoare către social-democrație și socialism democratic. Partidele comuniste din Italia și San Marino au suferit, iar reforma clasei politice italiene a avut loc la începutul anilor 1990. Pe de altă parte, și ceva mai târziu, în America de Sud, un val roz a început în Venezuela în 1999 și a modelat politica în alte părți ale continentului până la începutul anilor 2000. Peisajul politic european s-a schimbat drastic,cu mai multe țări din fostul bloc al Estului care aderă la NATO și Uniunea Europeană, rezultând o integrare economică și socială mai puternică cu Europa de Vest și Statele Unite.

Fundal

Dezvoltarea Blocului de Est

Socialismul câștigase avânt în rândul cetățenilor clasei muncitoare din lume încă din secolul al XIX-lea. Acestea au culminat la începutul secolului al XX-lea, când mai multe state și colonii și-au format propriile partide comuniste. Multe dintre țările implicate aveau structuri ierarhice cu guverne monarhice și structuri sociale aristocratice cu o nobilime stabilită. Socialismul nu era de dorit în cercurile claselor dominante (care începuseră să includă lideri de afaceri industriali) în statele de la sfârșitul secolului al XIX-lea / începutul secolului al XX-lea; ca atare, comunismul a fost reprimat. Campionii săi au suferit persecuții, în timp ce oamenii erau descurajați să o adopte. Aceasta a fost practica chiar și în statele care s-au identificat ca exercitând un sistem multipartit.

Revoluția rusă din 1917 a cunoscut primul stat comunist din Uniunea Republicilor Socialiste Sovietice (URSS), când bolșevicii au răsturnat guvernul provizoriu.

În perioada dintre războaiele mondiale, comunismul a crescut în multe părți ale lumii, predominant în orașe. Acest lucru a dus la o ordine de succesiune de epurări în multe țări pentru a înăbuși mișcarea. Rezistența violentă la această represiune a dus la o creștere a sprijinului pentru comunism în Europa Centrală și de Est.

În primele etape ale celui de-al doilea război mondial, atât Germania nazistă, cât și URSS au invadat și au ocupat țările din Europa de Est după Pactul Molotov – Ribbentrop. Germania s-a întors împotriva și a invadat URSS: Bătăliile acestui front de est au fost cele mai mari din istorie. URSS s-a alăturat aliaților și, în cadrul conferințelor de la Teheran și Yalta, aliații au convenit că Europa Centrală și de Est se va afla în "sfera sovietică de influență politică". URSS s-a luptat cu nemții și, în cele din urmă, a început să-i alunge, ajungând la Berlin înainte de sfârșitul războiului. Ideologia nazistă era violent anticomunistă, iar naziștii au reprimat cu brutalitate mișcările comuniste din țările pe care le ocupa. Comuniștii au jucat un rol important în rezistența față de naziști în aceste țări. În timp ce sovieticii i-au forțat pe germani să se întoarcă,și-au asumat controlul temporar al acestor zone devastate.

După cel de-al doilea război mondial, sovieticii s-au asigurat că comuniștii loiali Moscovei au preluat puterea în țările pe care le-a ocupat. Sovieticii au reținut trupe pe toate aceste teritorii. Războiul rece a văzut aceste state, legate între ele prin Pactul de la Varșovia, având tensiuni continue cu vestul capitalist, legate între ele de NATO. Revoluția chineză a stabilit comunismul în China în 1949.

În timpul Revoluției maghiare din 1956, o revoltă antiautoritară spontană la nivel național, Uniunea Sovietică a invadat Ungaria pentru a-și impune controlul. La fel, în 1968, URSS a reprimat primăvara de la Praga prin organizarea invaziei pactului de la Varșovia în Cehoslovacia.

Apariția solidarității în Polonia

Turbulența muncii din Polonia în 1980 a dus la formarea sindicatului independent Solidaritate, condus de Lech Wałęsa, care a devenit în timp o potență politică. La 13 decembrie 1981, prim-

ministrul polonez Wojciech Jaruzelski a început o represiune împotriva Solidarității prin declararea reglementării marțiale în Polonia, suspendarea uniunii și închiderea temporară a tuturor liderilor săi.

Mihail Gorbaciov

În ciuda faptului că mai multe țări din Blocul de Est au încercat unele reforme economice și politice avortate, limitate încă din anii 1950 (de ex. Revoluția maghiară din 1956 și Primăvara de la Praga din 1968), ascensiunea liderului sovietic, Mihail Gorbaciov, în 1985, a semnalat tendința spre o mai mare liberalizare. La mijlocul anilor 1980, o generație mai tânără de aparatici sovietici, condusă de Gorbaciov, a început să pledeze pentru reforma fundamentală pentru a inversa anii de stagnare a lui Brejnev. După decenii de creștere, Uniunea Sovietică se confrunta acum cu o perioadă de declin economic sever și avea nevoie de tehnologie și credite occidentale pentru a compensa întârzierea sa tot mai mare. În plus, costurile menținerii armatei sale, KGB-ului și subvențiilor acordate statelor străine-client au tensionat economia sovietică moribundă.

Primele semne ale reformei majore au venit în 1986, când Gorbaciov a lansat o politică de glasnost (deschidere) în Uniunea Sovietică și a subliniat necesitatea perestroicii (restructurare economică). Până în primăvara anului 1989, Uniunea Sovietică nu numai că a trăit o dezbatere plină de viață în mass-media, dar și-a organizat primele alegeri cu mai mulți candidați în nou-înființatul Congres al Deputaților Poporului. În timp ce glasnostul susținea aparent deschiderea și critica politică, acestea erau permise numai într-un spectru restrâns dictat de stat. Publicul larg a fost încă supus represiunii politice și politice secrete.

Gorbaciov și-a îndemnat omologii din Europa Centrală și de Sud-Est să imite perestroika și glasnostul din propriile țări. Oricum, în timp ce reformiștii din Ungaria și Polonia erau încurajați de puterea liberalizării care se răspândea din est, alte țări din Blocul de Est au rămas în mod deschis sceptici și au demonstrat aversiune față de reformă. Crezând că inițiativele de reformă ale lui Gorbaciov ar fi guvernanți comuniști de durată scurtă, precum Germania de Est,

Bulgaria Todor Zhivkov, Cehoslovacia Gustáv Husák și românul Nicolae Ceaușescu au ignorat cu obstinație cererile de schimbare. "Când vecinul tău realizează imagini de fundal recente, nu înseamnă că și tu trebuie să faci asta", a declarat un membru al politburo-ului din Germania de Est.

Republicile sovietice

La sfârșitul anilor 1980, oamenii din Caucaz și statele baltice cereau mai multă autonomie față de Moscova, iar Kremlinul își pierdea o parte din controlul asupra anumitor regiuni și elemente din Uniunea Sovietică. În noiembrie 1988, Republica Socialistă Sovietică Estoniană a emis o enunțare a suveranității, care va duce în cele din urmă la alte state care fac declarații de autonomie similare.

Dezastrul de la Cernobîl din aprilie 1986 a avut efecte politice și sociale majore care au catalizat sau cel puțin parțial au provocat revoluțiile din 1989. Un rezultat politic al dezastrului a fost importanța mult crescută a recentei politici sovietice de glasnost. Este dificil să se stabilească costul economic total al dezastrului. Potrivit lui Gorbaciov, Uniunea Sovietică a cheltuit 18 miliarde de ruble (echivalentul a 18 miliarde de dolari SUA la acel moment) pentru izolare și decontaminare, practic falimentându-se.

Impactul solidarității crește

La mijlocul anilor 1980, Solidaritatea a persistat doar ca o organizație clandestină, susținută de Biserica Catolică. Oricum, la sfârșitul anilor 1980, Solidaritatea a devenit suficient de puternică pentru a frustra încercările lui Jaruzelski de reformă, iar grevele la nivel național din 1988 au forțat guvernul să deschidă dialogul cu Solidaritatea. La 9 martie 1989, ambele părți au convenit asupra unui legislativ bicameral numit Adunarea Națională. Sejmul deja existent va deveni camera inferioară. Senatul va fi ales de către popor. În mod tradițional o funcție ceremonială, președinției i s-au conferit mai multe puteri (Acordul polonez privind masa rotundă).

La 7 iulie 1989, președintele Mihail Gorbaciov a renunțat implicit la utilizarea puterii împotriva altor națiuni din blocul sovietic. Vorbind membrilor Consiliului Europei cu 23 de națiuni, domnul Gorbaciov nu

a făcut nicio referire directă la așa-numita Doctrină Brejnev, în temeiul căreia Moscova își afirmase dreptul de a utiliza potența pentru a împiedica un membru al Pactului de la Varșovia să părăsească teritoriul comunist. El a declarat: "Orice ingerință în treburile interne și orice încercări de restricționare a suveranității statelor - prieteni, aliați sau orice altele - sunt inadmisibile". Politica a fost denumită Doctrina Sinatra, într-o referință glumitoare la melodia lui Frank Sinatra "My Way". Polonia a devenit prima țară a Pactului de la Varșovia care s-a eliberat de dominația sovietică.

Căderi ale regimurilor de dreapta

În februarie 1986, într-una dintre primele revoluții pașnice, de mișcare de masă împotriva unei dictaturi, Revoluția Puterii Populare din Filipine l-a răsturnat pașnic pe dictatorul Ferdinand Marcos și l-a inaugurat pe Cory Aquino în funcția de președinte.

Rezultatul domino al revoluțiilor din 1989 a afectat și alte regimuri. Regimul sud-african de apartheid și dictatura militară a lui Pinochet în Chile au fost treptat demontate în anii 1990, pe măsură ce Occidentul și-a retras finanțarea și sprijinul diplomatic. Argentina, Ghana, Indonezia, Nicaragua, Coreea de Sud, Surinam, Republica China (Taiwan) și Yemenul de Nord și de Sud, printre multe altele, au ales guverne democratice.

Numărul exact al numărului de democrații variază în funcție de criteriile utilizate pentru evaluare, dar, prin unele măsuri de la sfârșitul anilor 1990, existau peste 100 de democrații în lume, o creștere semnificativă în doar câteva decenii.

Mișcări politice naționale

Polonia

Un val de greve a lovit Polonia în aprilie și mai 1988. Un al doilea val a început la 15 august, când a izbucnit o grevă la mina de cărbune Manifest din iulie din Jastrzębie-Zdrój, muncitorii cerând legalizarea sindicatului Solidarității. În următoarele câteva zile, alte șaisprezece mine au intrat în grevă, urmate de mai multe șantiere

navale, inclusiv pe 22 august Șantierul naval din Gdansk, renumit ca epicentrul tulburărilor industriale din 1980 care au dat naștere Solidarității. La 31 august 1988, Lech Wałęsa, liderul Solidarității, a fost invitat la Varșovia de către autoritățile comuniste, care au acceptat în cele din urmă discuțiile.

La 18 ianuarie 1989, într-o sesiune furtunoasă a celei de-a zecea sesiuni plenare a Partidului Muncitorilor Unite, aflat la guvernare, generalul Wojciech Jaruzelski, primul secretar, a reușit să susțină partidul pentru negocieri formale cu Solidaritatea care să conducă la legalizarea sa viitoare, în ciuda faptului că aceasta a fost realizat doar prin amenințarea cu demisia întregii conduceri a partidului dacă ar fi frustrat. La 6 februarie 1989, au început discuțiile oficiale privind masa rotundă în Sala Coloanelor din Varșovia. La 4 aprilie 1989, a fost semnat Acordul istoric privind masa rotundă, care legaliza Solidaritatea și instituie alegeri parlamentare parțial libere care vor avea loc la 4 iunie 1989 (de altfel, în ziua următoare represiunii de la miezul nopții împotriva protestatarilor chinezi din Piața Tiananmen). A urmat un cutremur politic, când victoria Solidarității a depășit toate previziunile.Candidații la solidaritate au obținut toate locurile pentru care li s-a permis să concureze în Sejm, în timp ce în Senat au obținut 99 din cele 100 de locuri disponibile (cu un loc rămas ocupat de un candidat independent). În același timp, mulți candidați comuniști proeminenți nu au reușit să obțină nici măcar numărul minim de voturi necesar pentru a ocupa locurile care le erau rezervate.

La 15 august 1989, cei doi parteneri de lungă durată ai coaliției comuniștilor, Partidul Popular Unit (ZSL) și Partidul Democrat (SD), și-au rupt alianța cu PZPR și și-au anunțat sprijinul pentru Solidaritate. Ultimul prim-ministru comunist al Poloniei, generalul Czesław Kiszczak, a declarat că va renunța să permită unui necomunist să formeze o administrație. Deoarece Solidaritatea a fost singura altă dispoziție politică care ar putea forma un guvern, s-a asigurat practic că un membru al Solidarității va deveni prim-ministru. La 19 august 1989, într-un moment uimitor de ape, Tadeusz Mazowiecki, editor anticomunist, susținător al Solidarității și devotat catolic, a fost numit prim-ministru al Poloniei, iar Uniunea

Sovietică nu a exprimat niciun protest. Cinci zile mai târziu, la 24 august 1989, Polonias Parlamentul a încheiat mai mult de 40 de ani de reglementare cu un singur partid, făcând din Mazowiecki primul ministru necomunist din țară de la începutul anilor postbelici. Într-un Parlament tensionat, Mazowiecki a primit 378 de voturi, cu 4 împotrivă și 41 de abțineri. La 13 septembrie 1989, un recent guvern necomunist a fost aprobat de parlament, primul de acest fel din. La 17 noiembrie 1989, statuia lui Felix Dzerzhinsky, fondatorul polonez al Cheka și simbol al opresiunii comuniste, a fost dărâmată în Piața Băncii, Varșovia. La 29 decembrie 1989, Sejm a modificat structura pentru a schimba denumirea oficială a țării din Republica Populară Polonia în Republica Polonia. Partidul comunist muncitorilor uni polonezi s-a dizolvat la 29 ianuarie 1990 și s-a transformat în social-democrație a Republicii Polonia.

În 1990, Jaruzelski a demisionat din funcția de președinte al Poloniei și a fost succedat de Wałęsa, care a câștigat alegerile prezidențiale din 1990 organizate în două runde în 25 noiembrie și 9 decembrie. Desemnarea lui Wałęsa ca președinte la 21 decembrie 1990 este considerată de mulți drept sfârșitul formal al Republicii Populare Comuniste Polonia și începutul noii Republici Polonia. Pactul de la Varșovia a fost dizolvat la 1 iulie 1991. La 27 octombrie 1991 au avut loc primele alegeri parlamentare poloneze complet gratuite din 1945. Aceasta a finalizat tranziția Poloniei de la reglementarea Partidului Comunist la un sistem politic democratic liberal în stil occidental. Ultimele trupe ruse au părăsit Polonia la 18 septembrie 1993.

Ungaria

După urmarea Poloniei, Ungaria a urmat să treacă la un guvern necomunist. În ciuda faptului că Ungaria a realizat unele reforme economice durabile și o liberalizare politică limitată în timpul anilor 1980, reformele majore au avut loc numai după înlocuirea lui János Kádár în funcția de secretar general al Partidului Comunist la 23 mai 1988 cu Károly Grósz. La 24 noiembrie 1988, Miklós Németh a fost numit prim-ministru. La 12 ianuarie 1989, Parlamentul a adoptat un "pachet pentru democrație", care include pluralismul sindical;

libertatea de asociere, de întrunire și de presă; un regulament electoral recent; și o revizuire radicală a structurii, printre alte dispoziții. La 29 ianuarie 1989, în contradicție cu viziunea oficială a istoriei de mai bine de 30 de ani, un membru al Biroului Politic de guvernământ, Imre Pozsgay, a declarat că UngariaRebeliunea din 1956 a fost o răscoală populară în locul unei încercări de contrarevoluție instigată de străini.

Manifestările în masă din 15 martie, Ziua Națională, au convins regimul să înceapă negocierile cu forțele politice necomuniste emergente. Discuțiile privind masa rotundă au început pe 22 aprilie și au continuat până la semnarea acordului privind masa rotundă pe 18 septembrie. Discuțiile au implicat comuniștii (MSzMP) și forțele politice independente nou apărute Fidesz, Alianța Democraților Liberi (SzDSz), Forumul Democrat Maghiar (MDF), Partidul Independent al Micilor Fermieri, Partidul Popular Maghiar, Endre Bajcsy-Zsilinszky Societatea și sindicatul democratic al lucrătorilor științifici. Într-o etapă ulterioară, au fost invitați Confederația Democrată a Sindicatelor Libere și Partidul Popular Creștin Democrat (KDNP). La aceste discuții au apărut unii dintre viitorii lideri politici ai Ungariei, inclusiv László Sólyom, József Antall,György Szabad, Péter Tölgyessy și Viktor Orbán.

La 2 mai 1989, primele fisuri vizibile din Cortina de Fier au apărut atunci când Ungaria a început să-și demonteze gardul de frontieră lung cu 240 de kilometri (150 mi) cu Austria. Aceasta a destabilizat din ce în ce mai mult Germania de Est și Cehoslovacia în timpul verii și toamnei, pe măsură ce mii de cetățeni au trecut ilegal în Occident prin granița maghiară-austriacă. La 1 iunie 1989, Partidul Comunist a recunoscut că fostul prim-ministru Imre Nagy, spânzurat pentru trădare pentru rolul său în răscoala maghiară din 1956, a fost executat ilegal după o urmărire penală. La 16 iunie 1989, Nagy a primit o înmormântare solemnă pe cea mai mare piață din Budapesta, în fața mulțimilor de cel puțin 100.000, urmată de înmormântarea unui erou.

Deschiderea inițial discretă a unei porți de frontieră a Cortinei de fier între Austria și Ungaria în august 1989 a declanșat apoi o reacție în lanț, la sfârșitul căreia RDG nu mai exista și se dezintegrase. A

fost cea mai mare mișcare de evadare din Germania de Est de când a fost construit Zidul Berlinului în 1961. Ideea deschiderii frontierei a venit de la Otto von Habsburg și a fost adusă de acesta la Miklós Németh, care a promovat ideea. Organizația locală din Sopron a preluat Forumul Democratic Ungar, celelalte contacte au fost făcute prin Habsburg și Imre Pozsgay. Publicitate extinsă pentru picnicul planificat a fost făcută de afișe și pliante în rândul turiștilor din RDG din Ungaria. Filiala austriacă a Uniunii Paneuropene, care era condusă atunci de Karl von Habsburg,a distribuit mii de broșuri care îi invitau la un picnic lângă graniță la Sopron. După picnicul paneuropean, a dictat Daily Mirror din 19 august 1989: "Habsburgul a distribuit pliante în Polonia, pe care turiștii din estul Germaniei au fost invitați la un picnic. Când au venit la picnic, li s-au oferit cadouri, mâncare și Deutsche Mark, apoi au fost convinși să vină în Occident ". Dar odată cu exodul în masă la Picnicul paneuropean, comportamentul ezitant ulterior al Partidului Unității Socialiste din Germania de Est și neintervenția Uniunii Sovietice au spart barajele. Acum, zeci de mii de germani orientali informați de mass-media și-au îndreptat drumul spre Ungaria, care nu mai era pregătită să-și păstreze frontierele complet închise sau să-și oblige trupele de frontieră să folosească potența armelor. În special,conducerea RDG din Berlinul de Est nu mai îndrăznea să blocheze complet granițele propriei țări.

Acordul privind masa rotundă din 18 septembrie a cuprins șase proiecte de legi care acopereau o revizuire a structurii, înființarea unei Curți Constituționale, funcționarea și gestionarea partidelor politice, alegeri multipartite pentru deputații Adunării Naționale, codul penal și regulamentul privind procedurile penale(ultimele două modificări au reprezentat o separare suplimentară a partidului de dispozitivul de stat). Sistemul electoral a fost un compromis: Propunerile a jumătate din deputați vor fi aleși proporțional și jumătate de sistemul majoritar. În plus, s-a convenit asupra unei președinții slabe, dar nu s-a obținut un consens cu privire la cine ar trebui să aleagă președintele (parlamentul sau poporul) și când ar trebui să aibă loc aceste alegeri (înainte sau după alegerile parlamentare). La 7 octombrie 1989,la ultimul său congres, Partidul Comunist s-a restabilit ca Partidul Socialist Maghiar. Într-o sesiune

istorică în perioada 16-20 octombrie, parlamentul a adoptat legislația care prevedea alegeri parlamentare multipartite și alegeri prezidențiale directe, care au avut loc la 24 martie 1990. Legislația a transformat Ungaria dintr-o Republică Populară în Republica Ungaria, a garantat drepturile omului și civile și a creat o constituție instituțională care a asigurat separarea puterilor între ramurile judiciare, legislative și executive ale guvernului. La 23 octombrie 1989, la cea de-a 33-a aniversare a Revoluției din 1956, regimul comunist din Ungaria a fost abolit oficial. Ocupația militară sovietică a Ungariei, care a persistat încă din cel de-al doilea război mondial, sa încheiat la 19 iunie 1991.Într-o sesiune istorică în perioada 16-20 octombrie, parlamentul a adoptat legislația care prevedea alegeri parlamentare multipartite și alegeri prezidențiale directe, care au avut loc la 24 martie 1990. Legislația a transformat Ungaria dintr-o Republică Populară în Republica Ungaria, a garantat drepturile omului și civile și a creat o constituție instituțională care a asigurat separarea puterilor între ramurile judiciare, legislative și executive ale guvernului. La 23 octombrie 1989, la cea de-a 33-a aniversare a Revoluției din 1956, regimul comunist din Ungaria a fost abolit oficial. Ocupația militară sovietică a Ungariei, care a persistat încă din cel de-al doilea război mondial, sa încheiat la 19 iunie 1991.Într-o sesiune istorică în perioada 16-20 octombrie, parlamentul a adoptat legislația care prevedea alegeri parlamentare multipartite și alegeri prezidențiale directe, care au avut loc la 24 martie 1990. Legislația a transformat Ungaria dintr-o Republică Populară în Republica Ungaria, a garantat drepturile omului și civile și a creat o constituție instituțională care a asigurat separarea puterilor între ramurile judiciare, legislative și executive ale guvernului. La 23 octombrie 1989, la cea de-a 33-a aniversare a Revoluției din 1956, regimul comunist din Ungaria a fost abolit oficial. Ocupația militară sovietică a Ungariei, care a persistat încă din cel de-al doilea război mondial, sa încheiat la 19 iunie 1991.care a avut loc la 24 martie 1990. Legislația a transformat Ungaria dintr-o Republică Populară în Republica Ungară, a garantat drepturile omului și civile și a creat o constituție instituțională care asigura separarea puterilor între puterile judiciare, legislative și executive ale guvernului. La 23 octombrie 1989, la cea de-a 33-a aniversare a Revoluției din 1956,

regimul comunist din Ungaria a fost abolit oficial. Ocupația militară sovietică a Ungariei, care a persistat încă din cel de-al doilea război mondial, sa încheiat la 19 iunie 1991.care a avut loc la 24 martie 1990. Legislația a transformat Ungaria dintr-o Republică Populară în Republica Ungară, a garantat drepturile omului și civile și a creat o constituție instituțională care asigura separarea puterilor între puterile judiciare, legislative și executive ale guvernului. La 23 octombrie 1989, la cea de-a 33-a aniversare a Revoluției din 1956, regimul comunist din Ungaria a fost abolit oficial. Ocupația militară sovietică a Ungariei, care a persistat încă din cel de-al doilea război mondial, sa încheiat la 19 iunie 1991.la cea de-a 33-a aniversare a Revoluției din 1956, regimul comunist din Ungaria a fost abolit oficial. Ocupația militară sovietică a Ungariei, care a persistat încă din cel de-al doilea război mondial, sa încheiat la 19 iunie 1991.la cea de-a 33-a aniversare a Revoluției din 1956, regimul comunist din Ungaria a fost abolit oficial. Ocupația militară sovietică a Ungariei, care a persistat încă din cel de-al doilea război mondial, sa încheiat la 19 iunie 1991.

Germania de Est

La 2 mai 1989, Ungaria a început să-și demonteze granița cu sârmă ghimpată cu Austria. Granița era încă puternic păzită, dar era un semn politic.

Picnicul paneuropean din august 1989 a început în cele din urmă o mișcare care nu a putut fi oprită de conducători. A fost cea mai mare mișcare de evadare din Germania de Est de când zidul Berlinului a fost construit în 1961. Patronii picnicului, Otto von Habsburg și ministrul de stat maghiar Imre Pozsgay a văzut evenimentul planificat ca o oportunitate de a testa reacția lui Mihail Gorbaciov și a țărilor la o deschidere mare a frontierei, inclusiv zborul. După picnicul paneuropean, a dictat Daily Mirror din 19 august 1989: "Habsburgul a distribuit pliante în Polonia, pe care turiștii din estul Germaniei au fost invitați la un picnic. Când au venit la picnic, li s-au oferit cadouri, mâncare și Deutsche Mark, apoi au fost convinși să vină în Occident ". Dar odată cu exodul în masă la picnicul paneuropean,comportamentul ezitant ulterior al Partidului

Unității Socialiste din Germania de Est și neintervenția Uniunii Sovietice au spart barajele. Acum, zeci de mii de germani orientali informați de mass-media și-au îndreptat drumul spre Ungaria, care nu mai era pregătită să-și păstreze frontierele complet închise sau să-și oblige trupele de frontieră să folosească potența armelor.

Până la sfârșitul lunii septembrie 1989, mai mult de 30.000 de germani de est au fugit în Occident înainte ca RDG să refuze călătoria în Ungaria, lăsând Cehoslovacia ca singurul stat învecinat în care germanii de est ar putea scăpa. Mii de est-germani au încercat să ajungă în Occident ocupând facilitățile diplomatice vest-germane în alte capitale din Europa Centrală și de Est, în special Ambasada de la Praga și Ambasada Ungariei, unde mii au campat în grădina noroioasă din august până în noiembrie, așteptând reforma politică germană. RDG a închis granița cu Cehoslovacia la 3 octombrie, izolându-se astfel de toți vecinii săi. După ce au fost închise de la ultima lor șansă de evadare, un număr din ce în ce mai mare de est-germani au participat la demonstrațiile de luni de la Leipzig, pe 4, 11 și 18 septembrie, fiecare atrăgând 1, 200 la 1, 500 de manifestanți.Mulți au fost arestați și bătuți, dar oamenii au refuzat să fie intimidați. La 25 septembrie, protestele au atras 8.000 de manifestanți.

După cea de-a cincea demonstrație succesivă de luni de la Leipzig, la 2 octombrie, a atras 10.000 de protestatari, liderul Partidului Unității Socialiste (SED) a emis un ordin de împușcare și ucidere a armatei. Comuniștii au pregătit o prezență imensă de poliție, miliție, Stasi și trupe de luptă de lucru și au existat zvonuri că un masacru în stilul pieței Tiananmen era planificat pentru demonstrația de luni următoare din 9 octombrie.

La 6 și 7 octombrie, Mihail Gorbaciov a vizitat Germania de Est pentru a marca 40 de ani de la Republica Democrată Germană și a îndemnat conducerea Germaniei de Est să accepte reforma. Un celebru citat al său este redat în limba germană sub denumirea de "Wer zu spät kommt, den bestraft das Leben" (Cel care vine prea târziu este pedepsit de viață). Oricum, Honecker a rămas opus reformei interne, regimul său mergând chiar până la a interzice circulația publicațiilor sovietice pe care le considera subversive.

Deși zvonurile potrivit cărora comuniștii planificau un masacru pe 9 octombrie, 70.000 de cetățeni s-au manifestat în Leipzig luni, iar autoritățile de pe teren au refuzat să deschidă focul. Luni următoare, 16 octombrie, 120.000 de persoane au manifestat pe străzile din Leipzig.

Erich Honecker spera că trupele sovietice staționate în RDG prin Pactul de la Varșovia vor restabili guvernul comunist și vor suprima protestele civile. Până în 1989, guvernul sovietic a considerat că este impracticabil ca Uniunea Sovietică să continue să-și afirme controlul asupra, așa că a luat o poziție neutră cu privire la evenimentele care se petrec în Germania de Est. Trupele sovietice staționate în Europa de Est erau sub instrucțiuni stricte din partea conducerii sovietice de a nu interveni în treburile politice ale națiunilor și au rămas în cazarmă. Confruntat cu tulburări civile în curs, SED l-a destituit pe Honecker la 18 octombrie și l-a înlocuit cu numărul doi în regim, Egon Krenz. Oricum, demonstrațiile au continuat să crească, iar luni, 23 octombrie, protestatarii de la Leipzig au fost în număr de 300.000 și au rămas la fel de mari în săptămâna următoare.

Granița cu Cehoslovacia a fost deschisă din nou la 1 noiembrie, iar autoritățile cehoslovace au lăsat în curând toți germanii de est să călătorească direct în Germania de Vest, fără a mai fi vorba despre un birocrație, ridicându-și astfel partea de Cortină de Fier pe 3 noiembrie. La 4 noiembrie, autoritățile au decis să autorizeze o demonstrație la Berlin și s-au confruntat cu demonstrația Alexanderplatz, unde jumătate de milion de cetățeni au converg în capitală cerând libertate în cel mai mare protest la care a fost martor RDG. În imposibilitatea de a opri fluxul de refugiați care a urmat către Occident prin Cehoslovacia, autoritățile est-germane au cedat în cele din urmă presiunii publice, permițând cetățenilor est-germani să intre direct în Berlinul de Vest și Germania de Vest, prin punctele de frontieră existente, la 9 noiembrie 1989, fără a avea a informat în mod corespunzător grănicerii.Declansat de cuvintele eronate ale purtătorului de cuvânt al regimului, Günter Schabowski, într-o conferință de presă TV, afirmând că modificările planificate au rezultat "imediat, fără întârziere", sute de mii de oameni au profitat

de ocazie. Paznicii au fost repede copleșiți de mulțimea tot mai mare de oameni care cereau să fie eliberați în Berlinul de Vest. După ce nu au primit niciun feedback de la superiorii lor, gardienii, nedorind să folosească potența, s-au înduplecat și au deschis porțile către Berlinul de Vest. Curând, punctele de trecere recente au fost forțate să se deschidă în Zidul Berlinului de către oameni, iar secțiuni ale zidului au fost literalmente dărâmate, deoarece acest simbol al opresiunii a fost copleșit. Paznicii nedumeriți nu erau conștienți de ceea ce se întâmpla și stăteau blândi în timp ce est-germani se îndreptau către zid cu ciocane și dalte.

La 7 noiembrie, întregul Ministerrat der DDR (Consiliul de Stat al Germaniei de Est), inclusiv președintele său Willi Stoph, a demisionat. Un guvern recent a fost format sub un comunist considerabil mai liberal, Hans Modrow. La 1 decembrie, Volkskammer a eliminat rolul principal al SED din structura RDG. La 3 decembrie, Krenz a demisionat din funcția de lider al SED; el a demisionat din funcția de șef de stat trei zile mai târziu. La 7 decembrie, s-au deschis discuțiile privind masa rotundă între SED și alte partide politice. La 16 decembrie 1989, SED a fost dizolvat și refondat ca SED-PDS, abandonând marxism-leninismul și devenind un partid socialist democratic.

La 15 ianuarie 1990, sediul Stasi a fost asaltat de protestatari. Modrow a devenit liderul de facto al Germaniei de Est până când au avut loc alegeri libere la 18 martie 1990 - primul din noiembrie 1932. SED, redenumit Partidul Socialismului Democrat, a fost puternic învins. Lothar de Maizière din Uniunea Democrată Creștină Germană de Est a devenit prim-ministru la 4 aprilie 1990 pe o platformă de reunificare rapidă cu Occidentul. Cele două germane au fost reunificate la 3 octombrie 1990.

Disponibilitatea Kremlinului de a renunța la un astfel de aliat strategic vital a marcat o schimbare dramatică a superputerii sovietice și o schimbare fundamentală de paradigmă în relațiile internaționale, care până în 1989 a fost dominată de diviziunea Est-Vest care traversa însăși Berlinul. Ultimele trupe ruse au părăsit teritoriul fostei RDG, care acum fac parte dintr-o Republică Federală Germană reunită, la 1 septembrie 1994.

Cehoslovacia

"Revoluția de catifea" a fost o tranziție non-violentă a puterii în Cehoslovacia de la guvernul comunist la o republică parlamentară. La 17 noiembrie 1989, polițiștii antidisturbatori au suprimat o demonstrație pașnică studențească la Praga, la o zi după ce o demonstrație similară a trecut fără incidente la Bratislava. În ciuda faptului că controversa continuă asupra faptului dacă cineva a murit în acea noapte, acel eveniment a declanșat o ordine de succesiune a demonstrațiilor populare din 19 noiembrie până la sfârșitul lunii decembrie. Până la 20 noiembrie, numărul protestatarilor pașnici adunați la Praga a crescut de la 200.000 în ziua precedentă la aproximativ jumătate de milion. Cinci zile mai târziu, protestul din Piața Letná a reținut 800.000 de oameni. La 24 noiembrie, întreaga conducere a Partidului Comunist, inclusiv secretarul general Miloš Jakeš, a demisionat. O grevă generală de două ore,care a implicat toți cetățenii Cehoslovaciei, a avut loc cu succes la 27 noiembrie.

Odată cu prăbușirea altor guverne comuniste și cu tot mai multe proteste de stradă, Partidul Comunist din Cehoslovacia a anunțat la 28 noiembrie 1989 că va abandona puterea și va demonta statul cu un singur partid. Sârmă ghimpată și alte obstacole au fost îndepărtate de la granița cu Germania de Vest și Austria la începutul lunii decembrie. La 10 decembrie, președintele Gustáv Husák a numit primul guvern în principal necomunist din Cehoslovacia din 1948 și a demisionat. Alexander Dubček a fost ales președinte al parlamentului federal la 28 decembrie și Václav Havel președintele Cehoslovaciei la 29 decembrie 1989. În iunie 1990 Cehoslovacia a organizat primele alegeri democratice din 1946. La 27 iunie 1991 ultimele trupe sovietice au fost retrase din Cehoslovacia.

Bulgaria

În octombrie și noiembrie 1989, au fost organizate demonstrații cu privire la problemele ecologice la Sofia, unde au fost exprimate și cereri de reformă politică. Demonstrațiile au fost suprimate, dar la 10 noiembrie 1989 (a doua zi după ce a fost încălcat Zidul Berlinului), liderul îndelungat al Bulgariei, Todor Zhivkov, a fost demis de biroul său politic. El a fost succedat de un comunist considerabil mai

liberal, fostul ministru de externe Petar Mladenov. Se pare că Moscova a aprobat schimbarea conducerii, deoarece Jivkov s-a opus politicilor lui Gorbaciov. Recentul regim a abrogat imediat restricțiile privind libertatea de exprimare și de întrunire, ceea ce a dus la prima demonstrație în masă din 17 noiembrie, mai mult ca formare a mișcărilor anticomuniste. Nouă dintre ele s-au unit ca Uniunea Forțelor Democratice (UDF) la 7 decembrie. UDF nu a fost mulțumit de destituirea lui Zhivkov,și a cerut reforme democratice suplimentare, cel mai important, înlăturarea rolului de conducere mandatat de constituție al Partidului Comunist Bulgar.

Mladenov a anunțat la 11 decembrie 1989 că Partidul Comunist va renunța la monopolul puterii și că alegerile multipartite vor avea loc în anul următor. În februarie 1990, legislativul bulgar a șters porțiunea structurii în legătură cu "rolul principal" al Partidului Comunist. În cele din urmă, s-a decis ca o masă rotundă cu privire la modelul polonez să aibă loc în 1990 și alegeri să aibă loc în iunie 1990. Masa rotundă a avut loc în perioada 3 ianuarie - 14 mai 1990, la care s-a ajuns la un acord privind tranziția către democrație. Partidul comunist a renunțat la marxism-leninism în aprilie 1990 și s-a redenumit Partidul Socialist Bulgar. În iunie 1990 au avut loc primele alegeri libere din 1931, câștigate de Partidul Socialist Bulgar.

România

După ce a înăbușat rebeliunea de la Brașov în 1987, Nicolae Ceaușescu a fost reales pentru alți cinci ani în funcția de lider al Partidului Comunist Român (PCR) în noiembrie 1989, semnalând că intenționează să elimine răscoalele anticomuniste care străbăteau restul Europei.. În timp ce Ceaușescu se pregătea să meargă într-o vizită de stat în Iran, Securitatea sa a ordonat arestarea și exilarea unui ministru calvinist maghiar local, László Tőkés, la 16 decembrie, pentru predici care au ofensat regimul. Tőkés a fost confiscat, dar numai după ce au izbucnit revolte grave. Timișoara a fost primul oraș care a reacționat pe 16 decembrie, iar tulburările civile au continuat timp de cinci zile.

Întorcându-se din Iran, Ceaușescu a ordonat o manifestare în masă în sprijinul său în fața sediului Partidului Comunist din

București pe 21 decembrie. Oricum, spre șocul său, mulțimea a huiduit și l-a batjocorit în timp ce vorbea. Ani de nemulțumire reprimată au fiert la suprafață în toată populația română și chiar printre elemente din propriul guvern al lui Ceaușescu, iar demonstrațiile s-au răspândit în toată țara.

La început, forțele de securitate au respectat ordinele lui Ceaușescu de a împușca protestatarii. Oricum, în dimineața zilei de 22 decembrie, armata română și-a schimbat brusc părerea. Acest lucru a venit după ce s-a anunțat că ministrul apărării, Vasile Milea, s-a sinucis după ce a fost demascat ca trădător. Crezând că Milea a fost de fapt ucisă, soldații obișnuiți au trecut practic în masă la revoluție. Tancurile armatei au început să se îndrepte spre clădirea Comitetului Central, cu mulțimi care se învârteau alături. Revoltații au forțat să deschidă ușile clădirii Comitetului Central în încercarea de a-l captura pe Ceaușescu și soția sa, Elena, aflându-se la câțiva metri de cuplu. Oricum, au reușit să scape printr-un elicopter care îi aștepta pe acoperișul clădirii.

În ciuda faptului că exaltarea a urmat fugii Ceaușescului, incertitudinea le-a înconjurat soarta. În ziua de Crăciun, televiziunea română i-a arătat pe Ceaușescu în fața unei urmăriri penale și apoi a fost executat de către echipa de executare. Un Consiliu interimar al Frontului Salvării Naționale condus de Ion Iliescu a preluat și a anunțat alegerile pentru aprilie 1990, primele alegeri libere organizate în România din 1937. Acestea au fost, oricum, amânate până la 20 mai 1990. Revoluția română a fost cea mai sângeroasă dintre revoluțiile din 1989: Peste 1.000 de oameni au murit, dintre care o sută erau copii, cei mai mici având doar o lună. Spre deosebire de partidele înrudite din Pactul de la Varșovia, PCR pur și simplu s-a topit; niciun partid român actual care pretinde că este succesorul său nu a fost ales vreodată în legislativ de la schimbarea sistemului. În orice caz,foști membri ai PCR au jucat roluri semnificative în politica românească de după 1989; fiecare președinte român până la alegerea lui Klaus Iohannis în 2014 a fost un fost membru al Partidului Comunist.

Iugoslavia

Republica Socialistă Federală Iugoslavia nu a făcut parte din Pactul de la Varșovia, dar și-a urmărit propria versiune a comunismului sub conducerea lui Josip Broz Tito. A fost un stat multietnic pe care Tito a reușit să îl mențină printr-o doctrină patriotică iugoslavă a "Frăției și unității". Tensiunile dintre etnii au început să se intensifice, oricum, odată cu primăvara croată din 1970–71, o mișcare pentru o mai mare autonomie croată, care a fost suprimată. Schimbările constituționale au fost instituite în 1974, iar structura iugoslavă din 1974 a transferat unele puteri federale republicilor și provinciilor constitutive. După moartea lui Tito, în 1980, tensiunile etnice au crescut, mai întâi în SAP Kosovo cu majoritate albaneză, cu protestele din 1981 din Kosovo.

În paralel cu aceeași operațiune, Slovenia a inițiat o politică de liberalizare treptată în 1984, oarecum similară cu Perestroika sovietică. Acest lucru a provocat tensiuni între Liga Comuniștilor din Slovenia și Partidul Iugoslav Central și armata federală. În 1984 a fost ridicată interdicția de zece ani de a construi Catedrala Sfântul Sava din Belgrad, retragerea elitei comuniste și o adunare populară de 100.000 de credincioși la 12 mai 1985 pentru a sărbători liturghia în zidurile ruinelor a marcat revenirea religiei în postbelic. Iugoslavia. La sfârșitul anilor 1980, multe grupuri ale societății civile se îndreptau spre democratizare, în timp ce lărgeau spațiul pentru pluralitatea culturală. În 1987 și 1988, o ordine de succesiune de ciocniri între societatea civilă emergentă și regimul comunist a culminat cu așa-numita primăvară slovenă,o mișcare de masă pentru reformele democratice. Comitetul pentru Apărarea Drepturilor Omului a fost înființat ca platformă a tuturor mișcărilor politice necomuniste majore. La începutul anului 1989, mai multe partide politice anticomuniste funcționau deja în mod deschis, provocând hegemonia comuniștilor sloveni. Curând, comuniștii sloveni, presați de propria societate civilă, au intrat în conflict cu conducerea comunistă sârbă.

În ianuarie 1990, a fost convocat un Congres extraordinar al Ligii Comuniștilor din Iugoslavia, pentru a soluționa disputele dintre partidele sale constitutive. Confruntați cu depășirea completă a numărului, comuniștii sloveni și croați au ieșit din Congres la 23

ianuarie 1990, ducând astfel la încheierea efectivă a partidului comunist din Iugoslavia. Ambele partide ale celor două republici occidentale au negociat alegeri libere multipartite cu propriile mișcări de opoziție.

La 8 aprilie 1990, coaliția democratică și anti-iugoslavă DEMOS a câștigat alegerile din Slovenia, în timp ce la 22 aprilie 1990 alegerile din Croația au avut ca rezultat o victorie frământătoare pentru naționalista Uniunea Democrată Croată (HDZ) condusă de Franjo Tuđman. Rezultatele au fost mult mai echilibrate în Bosnia și Herțegovina și în Macedonia în noiembrie 1990, în timp ce alegerile parlamentare și prezidențiale din decembrie 1990 din Serbia și Muntenegru au consolidat puterea lui Milošević și a susținătorilor săi. Alegerile libere la nivelul federației nu au fost niciodată efectuate.

Conducerile slovene și croate au început să pregătească planuri de secesiune de la federație, în timp ce o parte a sârbilor din Croația a început așa-numita Revoluție a jurnalului, o insurecție organizată de Serbia care va duce la crearea regiunii separatiste a SAO Krajina. La referendumul de independență din Slovenia din 23 decembrie 1990, 88,5% dintre rezidenți au votat pentru independență. În referendumul de independență din Croația din 19 mai 1991, 93,24% au votat pentru independență.

Tensiunile etnice și naționale în creștere au fost exacerbate de dorința de independență și au dus la următoarele războaie iugoslave:

- Războiul din Slovenia (1991)
- Războiul de Independență din Croația (1991-1995)
- Războiul bosniac (1992-1995)
- Războiul din Kosovo (1998-1999), inclusiv bombardamentul NATO asupra Iugoslaviei.

În mod similar, insurgența din Valea Preševo (1999-2001) și insurgența din Republica Macedonia (2001) sunt, de altfel, adesea discutate în același context.

Albania

În Republica Populară Socialistă Albania, Enver Hoxha, care a condus Albania timp de patru decenii, a murit la 11 aprilie 1985. Succesorul său, Ramiz Alia, a început să deschidă treptat regimul de sus. În 1989, primele revolte au început în Shkodra și s-au răspândit în alte orașe. În cele din urmă, regimul existent a introdus o oarecare liberalizare, inclusiv măsuri în 1990 care permit libertatea de a călători în străinătate. S-au început eforturi pentru îmbunătățirea legăturilor cu lumea exterioară. Alegerile din martie 1991 - primele alegeri libere din Albania din 1923 și doar a treia alegeri libere din istoria țării - i-au lăsat pe foștii comuniști la putere, dar o grevă generală și opoziția urbană au dus la formarea unui cabinet de coaliție care include non-comuniști.. Foștii comuniști din Albania au fost trimiși la alegerile din martie 1992,pe fondul colapsului economic și al tulburărilor sociale.

Mongolia

Mongolia și-a declarat independența în 1911 în timpul căderii dinastiei Qing. Partidul Popular Mongol a preluat puterea în 1921, iar partidul s-a redenumit Partidul Revoluționar al Poporului Mongol. În acești ani, Mongolia a fost strâns aliniată cu Uniunea Sovietică. După ce Yumjaagiin Tsedenbal a plecat în 1984, conducerea recentă sub Jambyn Batmönkh a implementat reforme economice, dar nu a reușit să solicite celor care, la sfârșitul anului 1989, doreau schimbări mai ample. "Revoluția mongolă" a fost o revoluție democratică, pașnică, care a început cu demonstrații și greve ale foamei și a pus capăt celor 70 de ani de marxism-leninism și, în cele din urmă, sa îndreptat spre democrație. A fost condus de cei mai tineri care au demonstrat în Piața Sükhbaatar din capitala Ulaanbaatar.S-a încheiat cu demisia guvernului autoritar fără vărsare de sânge. Unii dintre principalii organizatori au fost Tsakhiagiin Elbegdorj, Sanjaasürengiin Zorig, Erdeniin Bat-Üül și Bat-Erdeniin Batbayar.

În dimineața zilei de 10 decembrie 1989, prima demonstrație publică a avut loc în fața Centrului Cultural pentru Tineret din capitala Ulaanbaatarului. Acolo, Elbegdorj a anunțat crearea Uniunii Democrate Mongolă și a început prima mișcare pro-democrație din

Mongolia. Protestatarii au cerut Mongolia să adopte perestroika și glasnost. Liderii disidenți au cerut alegeri libere și reformă economică, dar în contextul unui "socialism democratic uman". Protestatarii au injectat un element naționalist în proteste folosind scrierea mongolă tradițională - pe care majoritatea mongolilor nu o puteau citi - ca o respingere simbolică a sistemului politic care impusese alfabetul chirilic mongol. La sfârșitul lunii decembrie 1989, demonstrațiile au crescut când au venit știrile despre interviul lui Garry Kasparov în Playboy,sugerând că Uniunea Sovietică și-ar putea îmbunătăți sănătatea economică prin vânzarea Mongoliei către China. La 14 ianuarie 1990, protestatarii, crescând de la trei sute la aproximativ 1.000, s-au întâlnit într-o piață din fața Muzeului Lenin din Ulaanbaatar, care a fost numită de atunci Piața Libertății. A urmat o demonstrație în Piața Sükhbaatar pe 21 ianuarie (pe o vreme de -30 ° C). Protestatarii purtau pancarte care făceau aluzie la Chinggis Khaan (de altfel se referea la Genghis Khan), reabilitând o figură pe care școala sovietică a neglijat să o laude.A urmat o demonstrație în Piața Sükhbaatar pe 21 ianuarie (pe o vreme de -30 ° C). Protestatarii purtau pancarte care făceau aluzie la Chinggis Khaan (de altfel se referea la Genghis Khan), reabilitând o figură pe care școala sovietică a neglijat să o laude.A urmat o demonstrație în Piața Sükhbaatar pe 21 ianuarie (pe o vreme de -30 ° C). Protestatarii purtau pancarte care făceau aluzie la Chinggis Khaan (de altfel se referea la Genghis Khan), reabilitând o figură pe care școala sovietică a neglijat să o laude.

În lunile următoare din 1990, activiștii au continuat să organizeze demonstrații, mitinguri, proteste și greve ale foamei, mai mult ca greve ale profesorilor și ale muncitorilor. Activiștii au primit un sprijin din ce în ce mai mare din partea mongolilor, atât în capitală, cât și în mediul rural, iar activitățile uniunii au condus la o altă cerere de democrație în toată țara. După numeroase demonstrații ale multor mii de oameni din capitală, în plus, ca centre provinciale, la 4 martie 1990, MDU și alte trei organizații de reformă au organizat o întâlnire comună în aer liber, invitând guvernul să participe. Guvernul nu a trimis niciun reprezentant la ceea ce a devenit o demonstrație a peste 100.000 de oameni care cereau schimbări democratice. Acest lucru a culminat cu Jambyn Batmönkh, președintele Biroului Politic al

MPRP 'Comitetul central a decis dizolvarea Biroului Politic și renunțarea la 9 martie 1990.

Primele alegeri libere, multipartite, pentru un parlament bicameral au avut loc în 29 iulie 1990. Partidele au candidat pentru 430 de locuri în Marele Hural. Partidele de opoziție nu au fost în măsură să numească destui candidați. Opoziția a desemnat 346 de candidați pentru cele 430 de locuri din Marele Hural (camera superioară). Partidul Revoluționar al Poporului Mongol (MPRP) a câștigat 357 de locuri în Marele Hural și 31 din 53 de locuri în Micul Hural (care ulterior a fost abolit). MPRP s-a bucurat de o poziție puternică în mediul rural. Marele Khural de Stat s-a întâlnit pentru prima dată la 3 septembrie 1990 și a ales președinte (MPRP), vicepreședinte (social-democrat) care a fost, în plus, președinte al Baga Hural, prim-ministru (MPRP) și 50 de membri la Baga Hural (camera inferioară)). În noiembrie 1991, Marele Hural al Poporului a început discuțiile asupra unei structuri recente,care a intrat în vigoare la 12 februarie 1992. În mod similar, structura recentă a restructurat ramura legislativă a guvernului, creând un legislativ unicameral, Marele Hural de Stat (SGH). MPRP și-a păstrat majoritatea, dar a pierdut alegerile din 1996. Ultimele trupe ruse, care staționaseră în Mongolia în 1966, s-au retras complet în decembrie 1992.

China

În timp ce China nu a suferit o revoluție care a dus la o formă recentă de guvernare în 1989, o mișcare națională populară a dus la mari demonstrații în favoarea reformelor democratice. Liderul chinez (1982-1987) dezvoltase conceptul de socialism cu caracteristici chineze și adoptase reforme ale economiei de piață locale în jurul anului 1984, dar politica se oprise.

Primele demonstrații studențești chineze, care au dus în cele din urmă la protestele de la Beijing din 1989, au avut loc în decembrie 1986 la Hefei. Studenții au solicitat alegeri în campus, șansa de a studia în străinătate și o mai mare disponibilitate a culturii pop occidentale. Protestele lor au profitat de atmosfera politică de relaxare și au inclus mitinguri împotriva ritmului lent al reformei. Hu Yaobang, un protejat al și un susținător al reformei, a fost învinuit

pentru proteste și a fost obligat să renunțe la funcția de secretar general al PCC în ianuarie 1987. În "Campania anti-burgheză de liberalizare", Hu va fi în plus denunțat.

Protestele din Piața Tiananmen au fost declanșate de moartea lui Hu Yaobang la 15 aprilie 1989. Până în ajunul înmormântării de stat a lui Hu, aproximativ 100.000 de studenți se adunaseră în Piața Tiananmen pentru a o observa; oricum, niciun lider nu a ieșit din Sala Mare. Mișcarea a durat șapte săptămâni.

Mihail Gorbaciov a vizitat China la 15 mai în timpul protestelor, aducând la Beijing numeroase agenții de știri străine, iar portretizările lor simpatice ale protestatarilor au contribuit la galvanizarea unui spirit de eliberare în rândul europenilor din Europa Centrală, de Sud-Est și de Est care urmăreau. Conducerea chineză, în special secretarul general al Partidului Comunist Zhao Ziyang, care începuse să reformeze radical economia mai devreme decât sovieticii, a fost deschisă reformei politice, dar nu cu prețul unei eventuale reveniri la dezordinea Revoluției Culturale.

Mișcarea a durat de la moartea lui Hu, la 15 aprilie, până când tancurile și trupele au intrat în Piața Tiananmen la 4 iunie 1989. La Beijing, răspunsul militar la protestul guvernului RPC a lăsat mulți civili însărcinați cu curățarea pieței de morți și răniți grav.. Numărul exact al victimelor nu este cunoscut și există multe estimări diferite. Evenimentul, oricum, a făcut unele schimbări politice; cea mai notabilă fiind că China a început să-și deschidă economia. Acest lucru a permis țării să aducă sume mari de bani și, în plus, a început valul migrației în masă din China de Vest rurală către China de Est urbană. Problema cu migrația în masă este că a început acum o divizare mai profundă între cei săraci din mediul rural și cei bogați din mediul urban.

Summit-ul de la Malta

Summitul de la Malta a constat într-o întâlnire între președintele american George HW Bush și liderul URSS Mihail Gorbaciov, care a avut loc între 2-3 decembrie 1989, la doar câteva săptămâni după căderea Zidului Berlinului, o întâlnire care a contribuit la sfârșitul

frigului Războiul parțial ca un atac al mișcării pro-democrație mai extinse. A fost a doua lor întâlnire în urma unei întâlniri care a inclus-o pe președintele Ronald Reagan de atunci, în recentul York din decembrie 1988. Rapoartele de știri din acea perioadă se refereau la Summitul de la Malta ca fiind cel mai important din 1945, când prim-ministrul britanic Winston Churchill, premierul sovietic Iosif Stalin și președintele SUA Franklin D. Roosevelt au convenit asupra unui plan postbelic pentru Europa la Conferința de la Yalta.

Cronologia alegerilor în Europa Centrală / de Est și Asia Centrală

Între iunie 1989 și aprilie 1991, fiecare țară comunistă sau fostă comunistă din Europa Centrală și de Est și Asia Centrală - și în cazul URSS și Iugoslaviei, fiecare republică constituitoare - a organizat alegeri parlamentare competitive pentru prima dată în multe decenii. Unele alegeri au fost doar parțial libere, în timp ce altele au fost pe deplin democratice. Cronologia de mai jos prezintă detaliile acestor alegeri istorice, iar datele sunt prima zi de vot, întrucât mai multe alegeri au fost împărțite pe mai multe zile pentru concursurile secundare:

- Polonia - 4 iunie 1989
- Turkmenia - 7 ianuarie 1990
- Uzbekistan - 18 februarie 1990
- Lituania - 24 februarie 1990
- Moldova - 25 februarie 1990
- Kirghizia - 25 februarie 1990
- Tadjikistan - 25 februarie 1990
- Bielorusia - 4 martie 1990
- Rusia - 4 martie 1990
- Ucraina - 4 martie 1990
- Germania de Est - 18 martie 1990
- Estonia - 18 martie 1990
- Letonia - 18 martie 1990

- Ungaria - 25 martie 1990
- Kazahstan - 25 martie 1990
- Slovenia - 8 aprilie 1990
- Croația - 22 aprilie 1990
- România - 20 mai 1990
- Armenia - 20 mai 1990
- Cehoslovacia - 8 iunie 1990
- Bulgaria - 10 iunie 1990
- Mongolia - 22 iunie 1990
- Azerbaidjan - 30 septembrie 1990
- Georgia - 28 octombrie 1990
- Macedonia - 11 noiembrie 1990
- Bosnia și Herțegovina - 18 noiembrie 1990
- Serbia - 9 decembrie 1990
- Muntenegru - 9 decembrie 1990
- Albania - 31 martie 1991

Dizolvarea Uniunii Sovietice

La 1 iulie 1991, Pactul de la Varșovia a fost dizolvat oficial la o întâlnire de la Praga. La un summit de mai târziu în aceeași lună, Gorbaciov și Bush au declarat un parteneriat strategic SUA-sovietic, marcând decisiv sfârșitul Războiului Rece. Președintele Bush a declarat că cooperarea SUA-sovietică în timpul războiului din 1990-1991 din Golf a pus bazele unui parteneriat în rezolvarea problemelor bilaterale și mondiale.

Pe măsură ce Uniunea Sovietică și-a retras rapid forțele din Europa Centrală și de Sud-Est, revărsarea din răsturnările din 1989 a început să reverbereze în toată Uniunea Sovietică. Agitația pentru autodeterminare a dus la declarația independenței mai întâi a Lituaniei, apoi a Estoniei, Letoniei și Armeniei. Oricum, guvernul central sovietic a cerut revocarea declarațiilor și a amenințat operațiunea militară și sancțiunile economice. Guvernul a mers chiar până la trimiterea controversată a trupelor armatei sovietice pe

străzile capitalei lituaniene, Vilnius, pentru a suprima mișcările separatiste în ianuarie 1991, provocând moartea a 14 persoane.

Dezamăgirea din alte republici sovietice, exemplificată de Georgia și Azerbaidjan, a fost contracarată de promisiunile unei descentralizări mai mari. Alegeri mai deschise au dus la alegerea candidaților contrari regulamentului Partidului Comunist.

Glasnost a eliberat din greșeală sentimentele naționale îndelung suprimate ale tuturor popoarelor din granițele statului sovietic multinațional. În plus, aceste mișcări naționaliste au fost întărite de deteriorarea rapidă a economiei sovietice, ale cărei temelii zdrobite au fost expuse odată cu eliminarea disciplinei comuniste. Reformele lui Gorbaciov nu reușiseră să îmbunătățească economia, vechea constituție sovietică de comandă fiind complet distrusă. Una câte una, republicile constitutive și-au creat propriile sisteme economice și au votat subordonarea legilor sovietice legilor locale. În 1990, Partidul Comunist a fost forțat să renunțe la monopolul său de șapte decenii al puterii politice atunci când sovietul suprem a anulat clauza din structura sovietică care îi garantează singura autoritate la reglementare. Gorbaciov 'Politicile au determinat Partidul Comunist să-și piardă controlul asupra mass-media. Detaliile trecutului Uniunii Sovietice au fost rapid desclasificate. Acest lucru i-a determinat pe mulți să nu aibă încredere în "vechiul sistem" și să preseze pentru o mai mare autonomie și independență.

După ce un referendum a confirmat conservarea Uniunii Sovietice, dar într-o formă mai slabă, un grup de duri de linie sovietici reprezentați de vicepreședintele Gennadi Ianayev a lansat o lovitură de stat încercând să-l răstoarne pe Gorbaciov în august 1991. Boris Yeltsin, pe atunci președinte al SFSR rus, a adunat oamenii și o mare parte a armatei împotriva loviturii de stat și efortul s-a prăbușit. În ciuda faptului readus la putere, autoritatea lui Gorbaciov a fost subminată iremediabil. Gorbaciov a demisionat din funcția de secretar general al Partidului Comunist în urma loviturii de stat, iar Sovietul Suprem a dizolvat Partidul și a interzis orice activitate comunistă pe pământ sovietic. Doar câteva săptămâni mai târziu, guvernul a acordat statelor baltice independența lor la 6 septembrie.

În următoarele trei luni, o republică după alta a declarat independența, în principal din teama de alte lovituri de stat. Mai mult, în acest timp, guvernul sovietic a devenit inutil, deoarece recentul guvern rus a început să preia ce a mai rămas din el, inclusiv Kremlinul. Penultimul pas a venit la 1 decembrie, când alegătorii din a doua cea mai puternică republică, Ucraina, au votat în mod covârșitor să se separe de Uniunea Sovietică printr-un referendum. Aceasta a pus capăt oricărei șanse realiste de a menține Uniunea Sovietică unită. La 8 decembrie, Elțin s-a întâlnit cu omologii săi din Ucraina și Belarus și a semnat Acordurile de la Belavezha, declarând că Uniunea Sovietică a încetat să mai existe. Gorbaciov a denunțat acest lucru ca fiind ilegal, dar de mult își pierduse orice dexteritate pentru a influența evenimentele din afara Moscovei.

Două săptămâni mai târziu, 11 din cele 12 republici rămase - toate cu excepția Georgiei - au semnat Protocolul Alma-Ata, care a confirmat că Uniunea Sovietică a fost efectiv dizolvată și înlocuită de o recentă asociație voluntară, Comunitatea Statelor Independente. Plecându-se la inevitabil, Gorbaciov a demisionat din funcția de președinte sovietic la 25 decembrie, iar Sovietul Suprem a ratificat Acordurile de la Belavezha a doua zi, dizolvându-se legal pe sine și Uniunea Sovietică ca entitate politică. Până la sfârșitul anului 1991, puținele instituții sovietice care nu fuseseră preluate de Rusia s-au dizolvat. Uniunea Sovietică a fost desființată oficial, divizându-se în cincisprezece părți constitutive, punând astfel capăt celui mai mare și mai influent stat socialist din lume și lăsând China poziția respectivă.O criză constituțională s-a dizolvat în violență la Moscova, când Armata Rusă a fost chemată să restabilească ordinea.

Statele baltice

Estonia, Letonia și Lituania au implementat reforme democratice și au obținut independența față de Uniunea Sovietică. Revoluția cântătoare este o denumire utilizată în mod obișnuit pentru evenimentele din 1987 și 1991 care au dus la restabilirea independenței Estoniei, Letoniei și Lituaniei. Termenul a fost inventat de un activist și artist eston, Heinz Valk, într-un articol publicat la o săptămână după demonstrațiile spontane de cântare de masă

spontane din cadrul Festivalului cântecului din Tallinn. Estonia și-a declarat suveranitatea față de Uniunea Sovietică la 16 noiembrie 1988. Lituania a urmat la 18 mai 1989 și Letonia la 28 iulie 1989. Lituania a declarat independența deplină la 11 martie 1990 și la 30 martie, Estonia a anunțat începerea unei perioade de tranziție la independență, urmată de Letonia pe 4 mai.Aceste declarații au fost întâmpinate cu potențial din partea Uniunii Sovietice la începutul anului 1991, în confruntări cunoscute sub numele de "Evenimentele din ianuarie" din Lituania și "Baricadele" din Letonia. Statele baltice susțineau că încorporarea lor în Uniunea Sovietică a fost ilegală atât în temeiul reglementărilor internaționale, cât și al reglementărilor proprii, și reafirmau o independență care încă exista legal.

La scurt timp după lansarea loviturii de stat din august, Estonia și Letonia și-au declarat independența deplină. Până la lovirea loviturii de stat, URSS nu mai era suficient de unificată pentru a susține o rezistență puternică și a recunoscut independența statelor baltice la 6 septembrie.

Belarus, Ucraina și Moldova

- Belarusul a declarat independența deplină față de URSS la 25 august 1991. Principalele schimbări politice de la începutul anilor 1990 au fost determinate de Frontul Popular Belarus și de fracțiunea sa din Sovietul Suprem al Belarusului. Câțiva ani mai târziu, un lider post-comunist recent, Alyaksandr Lukashenka, a obținut puterea. După o scurtă perioadă, el și-a sporit puterea ca un atac al a două referendumuri controversate (1995-1996) și a fost criticat pentru că a reprimat opoziția politică de atunci.
- Moldova a participat la războiul transnistrean între forțele moldovenești și rusești din regiunea separatistă a Transnistriei. Comuniștii au revenit la putere la alegerile din 2001 sub conducerea lui Vladimir Voronin, dar s-au confruntat cu tulburări civile în 2009 din cauza acuzațiilor de alegeri trucate.
- Ucraina și-a declarat independența în august 1991. Președințiile foștilor comuniști Leonid Kravchuk și Leonid Kuchma au fost urmate de Revoluția Portocalie în 2004, în care

ucrainenii l-au ales pe Viktor Iușcenko (în plus, fost membru al PCUS).

Transcaucazia

- Georgia și Caucazul de Nord au fost afectate de violențe etnice și sectare de la prăbușirea URSS. În aprilie 1989, armata sovietică a masacrat manifestanți la Tbilisi; în noiembrie 1989, RSS Georgiană a condamnat oficial invazia Armatei Roșii din Georgia. Activistul pentru democrație Zviad Gamsakhurdia a ocupat funcția de președinte în perioada 1991-1992. Rusia a ajutat republicile dezamăgitoare în războaiele din Osetia de Sud și Abhazia la începutul anilor 1990, conflicte care au reapărut periodic, iar Rusia a acuzat Georgia că a sprijinit rebelii ceceni în timpul războaielor din Cecenia. O lovitură de stat l-a instalat pe fostul lider comunist Eduard Shevardnadze în funcția de președinte al Georgiei până la Revoluția Trandafirilor din 2003.
- Lupta de independență a Armeniei a inclus violența, deoarece Războiul din Nagorno-Karabakh a fost purtat între Armenia și Azerbaidjan. Armenia a devenit din ce în ce mai militarizată (odată cu ascendența lui Kocharian, fost președinte din Nagorno-Karabakh, adesea privită ca o piatră de hotar), în timp ce alegerile au fost din ce în ce mai controversate, iar corupția guvernamentală a devenit referință. După Kocharyan, în special, Serzh Sargsyan a urcat la putere. Sargsyan este adesea remarcat drept "fondatorul armatei armene și Karabakh" și a fost, în trecut, ministru al apărării și ministru al securității naționale.
- Partidul Frontului Popular din Azerbaidjan a câștigat primele alegeri cu auto-descrisul pro-occidental, naționalist populist Elchibey. Oricum, Elchibey plănuia să pună capăt avantajului Moscovei în recoltarea petrolului azer și să construiască legături mult mai puternice cu Turcia și Europa și, ca război a fost răsturnat de foștii comuniști într-o lovitură de stat susținută de Rusia și Iran (care privea țara recentă ca o amenințare convingătoare, cu ambiții teritoriale în interiorul granițelor iraniene și, în plus, un puternic rival economic). Mutallibov a

ajuns la putere, dar a fost în curând destabilizat și în cele din urmă dat afară din cauza frustrării populare datorită incompetenței sale percepute, corupției și gestionării necorespunzătoare a războiului cu Armenia.Liderul KGB azer și SSR azer Heydar Aliyev au preluat puterea și au rămas președinte până când i-a transferat președinția fiului său în 2003. Războiul din Nagorno-Karabakh a fost purtat între Armenia și Azerbaidjan și a definit în principal destinele ambelor țări. Oricum, spre deosebire de Armenia, care rămâne un puternic aliat al Rusiei, Azerbaidjanul a început, de la războiul Rusiei din 2008 cu Georgia, să încurajeze relații mai bune cu Turcia și alte națiuni occidentale, în timp ce reducerea legăturilor cu Rusia.

Cecenia

În Cecenia (o republică autonomă din cadrul SFSR rusă care avea o dorință puternică de independență), folosind tactici copiate parțial din țările baltice, forțele coaliției anticomuniste conduse de fostul general sovietic Dzhokhar Dudayev au organizat o revoluție în principal fără sânge și au ajuns să forțeze demisia. A președintelui republican comunist. Dudayev a fost ales într-o alunecare de teren la următoarele alegeri și în noiembrie 1991 a proclamat independența Ceceniei-Ingușetiei drept Republica Ichkeria. Ingușetia a votat părăsirea uniunii cu Cecenia și i s-a permis să facă acest lucru (în consecință a devenit Republica Cecenă Ichkeria). Datorită dorinței lui Dudayev de a exclude Moscova de la toate tranzacțiile cu petrol, Elțin a susținut o lovitură de stat eșuată împotriva sa în 1993. În 1994, Cecenia, cu doar o recunoaștere marginală (o țară: Georgia,care a fost revocat la scurt timp după lovitura de stat care a debutat Shevardnadze la putere), a fost invadată de Rusia, stimulând primul război cecen. Cecenii, cu asistență considerabilă din partea populațiilor din țările foste sovietice și din țările musulmane sunnite, au respins această invazie și a fost semnat un tratat de pace în 1997. Oricum, Cecenia a devenit din ce în ce mai anarhică, în principal din cauza distrugerii atât politice, cât și fizice a statul în timpul invaziei și generalul Shamil Basaev, după ce au evitat orice control al guvernului central, au efectuat raiduri în vecinul

Dagestan, pe care Rusia l-a folosit ca pretext pentru reinvadarea Ichkeria. Ichkeria a fost apoi reîncorporată în Rusia ca Cecenia, oricum ar fi insurgența continuă.cu asistență considerabilă din partea populațiilor din ambele țări fost-sovietice și din țările musulmane sunnite au respins această invazie și a fost semnat un tratat de pace în 1997. Oricum, Cecenia a devenit din ce în ce mai anarhică, în principal din cauza distrugerii atât politice, cât și fizice a statului în timpul invazia și generalul Shamil Basaev, după ce au evitat orice control al guvernului central, au efectuat raiduri în Daghestanul vecin, pe care Rusia l-a folosit ca pretext pentru reinvadarea Ichkeria. Ichkeria a fost apoi reîncorporată în Rusia ca Cecenia, oricum ar fi insurgența continuă.cu asistență considerabilă din partea populațiilor din ambele țări fost-sovietice și din țările musulmane sunnite au respins această invazie și a fost semnat un tratat de pace în 1997. Oricum, Cecenia a devenit din ce în ce mai anarhică, în principal din cauza distrugerii atât politice, cât și fizice a statului în timpul invazia și generalul Shamil Basaev, după ce au evitat orice control al guvernului central, au efectuat raiduri în Daghestanul vecin, pe care Rusia l-a folosit ca pretext pentru reinvadarea Ichkeria. Ichkeria a fost apoi reîncorporată în Rusia ca Cecenia, oricum ar fi insurgența continuă.în principal din cauza distrugerii atât politice, cât și fizice a statului în timpul invaziei, și generalul Shamil Basaev, după ce a evitat orice control al guvernului central, a efectuat raiduri în Dagestanul vecin, pe care Rusia l-a folosit ca pretext pentru reinvadarea Ichkeria. Ichkeria a fost apoi reîncorporată în Rusia ca Cecenia, oricum ar fi insurgența continuă.în principal din cauza distrugerii atât politice, cât și fizice a statului în timpul invaziei, și generalul Shamil Basaev, după ce a evitat orice control al guvernului central, a efectuat raiduri în Dagestanul vecin, pe care Rusia l-a folosit ca pretext pentru reinvadarea Ichkeria. Ichkeria a fost apoi reîncorporată în Rusia ca Cecenia, oricum ar fi insurgența continuă.

Asia Centrala

- Lupta de independență a Kazahstanului a început odată cu răscoala Jeltoqsan din 1986. Fostul lider comunist Nursultan

Nazarbayev a fost la putere din 1990, când a început să funcționeze ca președinte al SSR kazah până la retragerea sa din funcția sa în 2019.

- Askar Akayev din Kârgâzstan a păstrat puterea până la Revoluția Lalelelor din 2005.
- Rahmon Nabiyev din Tadjikistan și-a păstrat puterea, ceea ce a dus la războiul civil din Tadjikistan. Emomali Rahmon a succedat lui Nabiyev și și-a păstrat puterea din 1992.
- Saparmurat Niyazov din Turkmenistan și-a păstrat puterea până la moartea sa în 2006 și a fost criticat ca fiind unul dintre cei mai totalitari și represivi lideri din lume, menținându-și propriul cult al personalității. Succesorul lui Niyazov, Gurbanguly Berdimuhamedov, a ușurat inițial modificările făcute de Niyazov înainte de a începe propriul cult al personalității.
- Islamul Karimov din Uzbekistan și-a păstrat puterea până la moartea sa în 2016 și a fost criticat pe larg pentru reprimarea opoziției politice pe tot parcursul mandatului său.

Conflictele post-sovietice

Unele dintre cele mai notabile conflicte post-sovietice includ Războiul Civil Tadjikistan, Războiul Nagorno-Karabakh, Războiul Transnistriei, Războiul Osetiei de Sud 1991–1992, Primul Război Cecen, Războiul din Abhazia, conflictul Osetian-Inguș, și conflictele din Crimeea și Donbass din Ucraina.

Alte evenimente

Țările comuniste și socialiste

În plus, reformele din Uniunea Sovietică și din țările sale aliate au condus la schimbări dramatice în statele comuniste și socialiste din afara Europei.

Africa

- Algeria - Revoltele din octombrie 1988, democratizarea prin referendumul constituțional din 1989, victoria unui partid

islamist, FIS la alegerile locale din 1990 și la alegerile legislative din 1991, conducând la o lovitură de stat militară în ianuarie 1992, declanșând războiul civil algerian, până 2002.

- Angola - Guvernul MPLA aflat la putere a renunțat la marxism-leninism în 1991 și a fost de acord cu Acordurile de la Bicesse în același an, oricum războiul civil din Angola între MPLA și conservatorul UNITA a continuat încă un deceniu.
- Benin - Regimul lui Mathieu Kérékou a fost presat să renunțe la marxism-leninism în 1989.
- Burkina Faso - democratizare în 1990.
- Burundi - lovitura de stat burundiană din 1996
- Capul Verde - Partidul african pentru independență al Capului Verde la guvernare și-a redus ideologia socialistă, iar donatorii străini au presat guvernul să permită alegeri multipartite în 1991.
- Republica Centrafricană - democratizare în 1992.
- Congo-Brazzaville - Regimul lui Denis Sassou Nguesso a fost presat să renunțe la marxism-leninism în 1991. Națiunea a avut alegeri în 1992 și Primul Război Civil al Republicii Congo în 1993.
- Djibouti - Războiul civil djiboutian în 1991 și democratizarea în 1992.

- Etiopia - O structură recentă a fost pusă în aplicare în 1987 și, după retragerea asistenței sovietice și cubaneze, junta militară comunistă Derg condusă de Mengistu Haile Mariam a fost învinsă de rebelul EPRDF în războiul civil etiopian și a fugit în 1991.
- Ghana - lovitură de stat; Distanța față de Uniunea Sovietică
- Guineea-Bissau - democratizare în 1991.
- Guineea - 1984 lovitura de stat din Guineea
- Madagascar - Președintele socialist Didier Ratsiraka a fost demis în 1991.
- Mali - Moussa Traoré a fost destituită, Mali a adoptat o structură recentă; a organizat alegeri cu mai multe partide. Rebeliunea în 1990 și lovitura de stat în 1991.

- Mozambic - Războiul civil din Mozambican între conservatorii FRELIMO și conservatorii RENAMO a fost încheiat prin tratat în 1992. FRELIMO a renunțat ulterior la marxism-leninism în favoarea socialismului democratic, cu sprijinul ONU, a organizat alegeri multipartite.
- Republica Arabă Democrată Sahrawi - Sfârșitul războiului Sahara Occidentală în 1991.
- São Tomé și Príncipe - Mișcarea de guvernământ pentru eliberarea São Tomé și Príncipe / Partidul Social Democrat și-a redus ideologia socialistă, iar donatorii străini au presat guvernul să permită alegeri multipartite în 1991.
- Seychelles - democratizare în 1991.
- Sierra Leone - Începutul războiului civil din Sierra Leone în 1990 și lovitura de stat în 1992.
- Somalia - Somalii rebeli au răsturnat junta militară comunistă a lui Siad Barre în timpul Revoluției somaleze. De atunci, Somalia se află într-o stare constantă de război civil.
- Tanzania - Partidul de guvernământ Chama Cha Mapinduzi și-a tăiat ideologia socialistă, iar donatorii străini au presat guvernul să permită alegeri multipartite în 1995.
- Tunisia - Redenumirea Partidului Comunist Tunisian în Mișcarea Ettajdid în 1993, redenumirea Partidului Socialist Destourian în Raliul Constituțional Democrat în 1988 și primele alegeri multipartite în 1989.
- DR Sudan / Sudan - 1985 lovitura de stat sudaneză; Încetarea domniei Partidului Democrat Unionist prin lovitura de stat Omar al-Bashir în 1989
- Uganda - lovitură de stat în 1985 și sfârșitul războiului din Uganda Bush în 1986.
- Zambia - Partidul de Independență Națională, aflat la guvernare, și-a redus ideologia socialistă, iar donatorii străini au presat guvernul să permită alegeri multipartite în 1991.

Orientul Mijlociu

- Irak - Răscoale în 1991, ceea ce a făcut ca Kurdistanul să devină o regiune autonomă. Restul Irakului a rămas sub regimul baazist al lui Saddam Hussein până în 2003, cu invazia americană care i-a răsturnat regimul.
- Kuweit - Anexat de Irak în 1990. Eliberat apoi în timpul războiului din Golf.
- Teritorii Palestiniene - Organizația pentru Eliberarea Palestinei a pierdut unul dintre cei mai importanți patroni diplomatici ai săi, din cauza deteriorării Uniunii Sovietice, a relației eșuate a lui Arafat cu Moscova și a pierderii unui guvern cu un singur partid și a suspendării PFLP-GC a OLP în 1984. Prima Intifada a avut loc în perioada 1987-1991, ceea ce a dus la recunoașterea Israelului de către OLP.
- Yemenul de Sud - Războiul civil din Yemenul de Sud în 1986; a renunțat la marxism-leninism în 1990; s-a reunit cu Yemenul de Nord mai capitalist în acel an, oricum ar fi dus mai târziu la un război civil.
- Siria - Partidul Comunist Sirian a fost împărțit în două partide în 1986. Siria a participat la Conferința de la Madrid din 1991 și și-a întâlnit inamicul războiului rece Israel în negocierile de pace. Partidul Popular Democrat Sirian s-a schimbat de la stânga la centru-stânga.

Asia

- Afganistan - Partidul Democrat Popular a suferit reforme de reconciliere națională din 1987, redenumind țara în Republica Afganistan (din "Republica Democrată) și eliminând steaua roșie a comunismului din stemă. Ocupația sovietică s-a încheiat în 1989, iar în 1990 partidul de guvernământ s-a redenumit, eliminând toate referințele la marxism-leninism din operațiune. Guvernul sovietic a căzut în 1992 și partidul a fost dizolvat; a urmat un recent război civil.
- Bangladesh - Conflict intern din 1989.
- Birmania - Răscoala din 8888 din 1988 a văzut dispariția Partidului pentru Programul Socialist din Birmania, dar nu a

reușit să aducă democrația, în ciuda faptului că marxismul a fost renunțat. Țara a fost condusă de un guvern militar sub Consiliul de Pace și Dezvoltare de Stat până în 2011, după alegerile din 2010 considerate de multe țări occidentale frauduloase. Sfârșitul insurgenței comuniste în 1989.

- Cambodgia - Guvernul susținut de Vietnam, care a fost la putere de la căderea Khmerilor Roșii, a pierdut puterea în urma alegerilor sponsorizate de ONU în 1993, CGDK a fost dizolvat în 1993 și Partidul Kampuchea Democrată a fost dizolvat în 1992.
- China - Partidul Comunist din China a început implementarea reformelor economice de liberalizare la sfârșitul anilor '70. Oricum, protestele pro-democrație din 1989 au fost zdrobite de militari. Neliniște în Tibet în 1987. URFET și ETPRP au fost dizolvate.
- India - Reformele economice indiene au fost lansate în 1991. Și Rezoluția Partidului Popular din Arunachal. Congresul Rashtriya Samajwadi a fost dizolvat în 1989, Voluntarii Naționali Tripura au fost dizolvați în 1988 și Convenția Poporului Hmar a fost dizolvată în 1986. Începutul insurgenței în Jammu și Kashmir în 1989.
- Laos - a rămas comunist sub Partidul Revoluționar Popular Lao. Laos a fost nevoit să ceară asistență de urgență Franței și Japoniei și, în plus, să solicite ajutor Băncii Mondiale și Băncii Asiatice de Dezvoltare. În cele din urmă, în 1989, Kaisôn a vizitat Beijingul pentru a confirma restabilirea relațiilor de prietenie și pentru a asigura ajutorul chinezesc. Steaua roșie, ciocanul și secera au fost scoase de pe creastă în 1991.
- Coreea de Nord - Kim Il-sung a murit în 1994, trecând puterea fiului său Kim Jong-il. Inundațiile fără precedent și dizolvarea Uniunii Sovietice au dus la foametea nord-coreeană, care a dus la moartea a aproximativ 2,5 milioane la 3 milioane de nord-coreeni. Toate referințele la marxism-leninism au fost înlocuite de Juche în 1992, ceea ce înseamnă o aparentă minimizare a rolului comunismului în Coreea de Nord.
- Sri Lanka - Revolta din 1989

- Vietnam - Partidul Comunist din Vietnam a întreprins reforme Doi Moi din 1986, liberalizând anumite sectoare ale economiei într-un proces similar cu China. Vietnamul este încă un stat comunist cu un singur partid.

America Latina

- Cuba - Sfârșitul subvențiilor sovietice a dus la Perioada specială. Un protest nereușit a avut loc în 1994. Cuba este încă un stat comunist cu un singur partid.
- Guyana - democratizare în 1987
- Nicaragua - Sfârșitul războiului contra, sandinistul lui Daniel Ortega a pierdut alegerile multipartite în 1990, iar Uniunea Națională de Opoziție a câștigat.
- Surinam - democratizarea în 1987 și războiul de gherilă din Surinam 1986-1992.

Oceania

- Vanuatu - Vanua'aku Pati a pierdut alegerile cu mai multe partide în 1991, iar Uniunea Partidelor Moderate a câștigat.

Alte țări

Multe partide politice și grupuri militante susținute de sovietici din întreaga lume au suferit din cauza demoralizării și a pierderii finanțării.

- Australia - Partidul Comunist din Australia a fost dizolvat în 1991.
- Austria - Partidul Comunist din Austria și-a pierdut finanțarea din estul Germaniei și 250 de milioane de euro în active.
- Belgia - Partidul Comunist din Belgia a fost împărțit în două partide în 1989.
- Berlinul de Vest - Partidul Unității Socialiste din Berlinul de Vest a fost dizolvat în 1991.

- Canada - În 1990, Partidul Comunist din Canada a fost radiat și a avut confiscat bunurile, obligându-l să înceapă o bătălie politică și juridică de treisprezece ani de succes pentru a menține înregistrarea micilor partide politice din Canada, cunoscute sub numele de Figueroa împotriva Canadei, în consecință schimbând definiția legală a unui partid politic în Canada în 2003 și acum funcționează fără nicio reprezentare politică aleasă.
- Guineea Ecuatorială - primele alegeri cu mai multe partide din 1993.
- Finlanda - Liga Democrată Populară a Finlandei a fost dizolvată în 1990, iar Partidul Comunist Finlandez aflat în faliment s-a prăbușit în 1992 și a fost absorbit de Alianța de Stânga.
- Franța - Colapsul a venit ca un șoc pentru Partidul Comunist Francez. Criza se numește mutație. Fuziunea Partidului Socialist Unificat cu stânga recentă pentru socialism, ecologie și autogestionare pentru alternativele roșii și verzi în 1989.
- Gambia - 1994 lovitura de stat din Gambia
- Germania de Vest - Partidul Comunist German a pierdut finanțarea Germaniei de Est și a scăzut semnificativ, iar Liga Comunistă a fost dizolvată. Facțiunea Armatei Roșii și-a pierdut susținătorul pe termen lung, Stasi, după căderea Zidului Berlinului.
- Grecia - Organizația comuniștilor marxist-leninisti din Grecia a fost dizolvată în 1993 și fuzionată cu Mișcarea pentru un partid comunist unit din Grecia. Stânga greacă a fost dizolvată în 1992.
- Guineea - democratizarea în 1990.
- Irlanda - Partidul Comunist din Irlanda a scăzut semnificativ. Partidul Socialist Democrat a fost dizolvat.
- Italia - Prăbușirea a făcut ca Partidul Comunist Italian să se reformeze, creând două grupuri recente, Partidul Democrat de Stânga mai mare și Partidul Comunist de Refundare mai mic. Disparția partidului comunist a dus parțial la schimbări profunde în sistemul partidelor politice italiene în 1992-1994 și prăbușirea

Partidului Radical în 1989 și a Partidului Socialist Italian în 1994. Dezintegrarea Brigăzilor Roșii în 1988.

- Japonia - Partidul Comunist Japonez a emis o declarație intitulată "Salutăm sfârșitul unui mare rău istoric al imperialismului și hegemonismului".
- Liban - Sfârșitul războiului civil
- Liberia - Primul război civil liberian
- Luxemburg - Partidul Comunist din Luxemburg a scăzut semnificativ.
- Malaezia - Partidul Comunist Malayan și-a depus armele în 1989, punând capăt unei insurgențe care durase zeci de ani.
- Maldive - lovitura de stat eșuată din 1988 în Maldive
- Mexic - Partidul comunist mexican și alte câteva partide comuniste au fost dizolvate în 1989 și absorbite mai întâi în Partidul Socialist Mexic și apoi în Partidul Revoluției Democrate. Și prăbușirea Partidului Socialist Mexic în 1989.
- Nepal - Partidul Comunist din Nepal (Janamukhi) și Partidul Comunist din Nepal (a patra Convenție) au fost dizolvate în 1990.
- Olanda - Partidul Comunist al Olandei a fost dizolvat în 1991 și absorbit de stânga verde. Liga comuniștilor din Olanda a fost dizolvată în 1992.
- Niger - democratizare în 1991, dar lovitură de stat în 1996.
- Nigeria - lovitură de stat în 1985.
- Norvegia - Partidul Comunist din Norvegia și-a schimbat linia pro-sovietică.
- Oman - Frontul Popular pentru Eliberarea Omanului a fost dizolvat în 1992.
- Peru - Calea strălucitoare, responsabilă de uciderea a zeci de mii de oameni, a micșorat în anii '90.
- Filipine - Partidul Comunist din Filipine a suferit critici, iar dezbaterile care au avut loc între cadrele de conducere ale partidului au dus la expulzarea susținătorilor "oportunismului de stânga și de dreapta", formând în special așa-numitele facțiuni

"respecționiste" și "reafirmatoare". Cei care au afirmat ortodoxia maoistă au fost numiți "reafirmatori" sau RA, în timp ce cei care au respins documentul au fost numiți "respingători" sau RJ. În iulie 1993, Komiteng Rehiyon ng Manila-Rizal (KRMR), unul dintre respingători, și-a declarat autonomia față de conducerea centrală. În câteva luni, mai multe formațiuni regionale și birouri ale partidului au urmat rugăminții, formalizând și aprofundând permanent schisma.

- San Marino - Partidul Comunist Sammarinez a fost dizolvat în 1990.
- Singapore - Barisan Sosialis a fost dizolvat în 1988.
- Spania - Partidul Muncitorilor din Spania - Unitatea Comunistă a fost dizolvat în 1991. Stânga Alternativă a fost dizolvată în 1993. Partidul Comunist al Spaniei (Marxist-Leninist) (istoric) a fost dizolvat în 1992. Partidul Comunist din Galiția (Marxist Revoluționar) a fost dizolvat în 1989.
- Suedia - Asociația Comunistă din Norrköping a fost dizolvată în 1990, iar Kommunistiska Förbundet Marxist-Leninisterna a încetat să mai funcționeze ca partid la nivel național. Kommunistiska Partiet i Sverige pro-albaneză și Partidul Maoist Comunist al Muncitorilor din Suedia au fost dizolvate în 1993. Principalul partid de stânga, Vänsterpartiet kommunisterna, VPK (Partidul de Stânga - Comuniști), a renunțat la partea comunistă a denominației sale și a devenit pur și simplu Vänsterpartiet (Partidul de stânga).
- Turcia - Partidul Muncist Comunist din Turcia a fost divizat.
- Regatul Unit - Partidul Comunist din Marea Britanie a fost dizolvat.
- Venezuela - 1992 tentative de lovitură de stat venezuelene

În același timp, multe state autoritare anticomuniste, susținute anterior de SUA, au văzut treptat o tranziție la democrație.

- Brazilia - a avut primele alegeri prezidențiale democratice din 1960 din cauza reformelor începute cu câțiva ani mai devreme.
- Camerun - democratizare în 1991.

- Ciad - lovitură de stat în 1990.
- Chile - Junta militară sub conducerea lui Augusto Pinochet a fost presată să implementeze alegeri democratice, care au cunoscut democratizarea Chile în 1990. Partidul larg de stânga socialistă a fuzionat în Partidul socialist din Chile.
- Columbia - Structura conservatoare din 1886 a fost abrogată în 1991. Mișcarea din 19 aprilie, Mișcarea Armată Quintin Lame și majoritatea Armatei Populare de Eliberare au renunțat la armele lor și au început să participe la politică.
- El Salvador - Războiul civil salvadorian s-a încheiat în 1992 în urma Acordurilor de pace de la Chapultepec. Mișcarea rebelă FMLN a devenit un partid politic legal și a participat la alegerile ulterioare.
- Gabon - democratizare în 1991.
- Guatemala - Războiul civil din Guatemala s-a încheiat în 1996, iar rebelitatea Unității Naționale Revoluționare din Guatemala a devenit un partid legal.
- Haiti - Revoluția haitiană din 1986
- Coasta de Fildeș - democratizare în 1990.
- Kenya - Restaurarea democrației multipartite în 1991
- Malawi - democratizarea în 1993.
- Mauritania - 1984 lovitura de stat mauritaniană; democratizarea în 1992.
- Pakistan - democratizare în 1988.
- Panama - Regimul Manuel Noriega a fost răsturnat de invazia SUA în 1989 ca o replică a suprimării alegerilor, a activităților de trafic de droguri și a uciderii unui militar american.
- Paraguay - Dictatura lui Alfredo Stroessner a luat sfârșit când a fost depus într-o lovitură de stat militară. În 1992, structura recentă a țării a stabilit un sistem democratic de guvernare.
- Filipine - Revoluția Puterii Populare în 1986.
- Rwanda - Războiul civil din Rwanda în 1990.
- Arabia Saudită - În urma războiului sovieto-afgan, Osama bin Laden, fondatorul grupării militante islamiste al-Qaeda, a propus

monarhiei saudite să nu se bazeze pe Statele Unite după căderea Kuweitului. Bin Laden a denunțat ulterior invitația saudită a 82-a divizie aeriană a SUA și a fost în cele din urmă expulzat din țară în 1992 din cauza criticilor. Cetățenia sa a fost revocată în 1994.

- Coreea de Sud - Protestele Mișcării Democrației din iunie au dus la căderea guvernului Chun Doo-hwan în 1987 și la primele alegeri democratice ale țării. În 2000, Coreea de Nord și de Sud au convenit în principiu să lucreze în vederea reunificării pașnice în viitor.
- Africa de Sud - Negocierile au fost începute în 1990 pentru a pune capăt sistemului Apartheid. Nelson Mandela a fost ales președinte al Africii de Sud în 1994.
- Taiwan (Republica China) - Partidul naționalist Kuomintang care guvernase sub reglementări marțiale stricte de la sfârșitul războiului civil chinez a introdus reforme de democratizare.
- Togo - democratizare în 1993.
- Statele Unite - După sfârșitul Războiului Rece, Statele Unite au devenit singura superputere din lume. A încetat să susțină multe dintre dictaturile militare pe care le-a avut în timpul Războiului Rece, presând mai multe națiuni să adopte democrația.
- Republica Arabă Yemen - reunificată cu Yemenul de Sud comunist și democratizarea în 1990.
- Zaire - Războiul civil în 1996.

Țări care au păstrat economiile în stil socialist și structurile guvernamentale după 1991:

- China - China a rămas sub conducerea Partidului Comunist din China, continuând în același timp reformele economice de anvergură.
- Cuba - Cuba a rămas sub conducerea Partidului Comunist din Cuba și a păstrat o economie planificată socialistă.
- Coreea de Nord - Coreea de Nord a rămas sub conducerea Partidului Muncitorilor din Coreea și a păstrat o economie de comandă în stil sovietic.

- Laos - Laosul a rămas sub conducerea Partidului Revoluționar Popular din Laos și a păstrat multe politici economice socialiste.
- Libia - Libia a rămas guvernată conform ipotezei socialiste a III-a a lui Muammar Gaddafi și a păstrat o economie planificată socialistă.
- Siria - Siria a rămas sub conducerea Partidului Sirian Ba'ath și a păstrat o economie planificată socialistă (Ba'athist).
- Vietnam - Vietnam a rămas sub conducerea Partidului Comunist din Vietnam și a urmărit reforme economice mult mai puțin cuprinzătoare decât China și au fost menținute multe politici economice socialiste.

Țări care au apărut în guverne în stil socialist după 1991:

- Bolivia - Evo Morales a condus Mișcarea pentru socialism, care a condus la înființarea statului plurinational socialist în 2009 și a condus țara până la eliminarea sa printr-o lovitură de stat
- Nepal - Monarhia a fost răsturnată în 2008, iar Republica a fost condusă de Partidul Comunist de atunci.
- Venezuela - Hugo Chavez a condus mișcarea a cincea republică, care a condus la înființarea Republicii Bolivariene în 1999 și a condus țara până la moartea sa în 2013.

Un alt impact:

- Rezultatul global al revoluțiilor 1989-1991. Israel - În 1990, Uniunea Sovietică a permis în cele din urmă emigrarea liberă a evreilor sovietici în Israel. Înainte de aceasta, evreii care încercau să părăsească URSS s-au confruntat cu persecuții; cei care au reușit au ajuns ca refugiați. În următorii câțiva ani, aproximativ un milion de cetățeni sovietici au migrat în Israel. În ciuda faptului că a existat îngrijorarea că unii dintre imigranții recenți aveau doar o legătură foarte slabă cu iudaismul și mulți erau însoțiți de rude neevreiești, acest val masiv de migrație a adus un număr mare de evrei sovietici foarte educați și a schimbat încet demografia natura Israelului. În mod similar, mii

de evrei etiopieni au fost salvați de Forțele de Apărare din Israel în 1991.

Reformele politice

Decomunizarea este o operațiune de depășire a moștenirilor instituțiilor de stat comuniste, culturii și psihologiei din statele post-comuniste. Decomunizarea a fost în principal limitată sau inexistentă. Partidele comuniste nu au fost scoase în afara legii, iar membrii lor nu au fost aduși la urmărire penală. Doar câteva locuri au încercat chiar să excludă membrii serviciilor secrete comuniste de la luarea deciziilor. În mai multe țări, partidul comunist pur și simplu și-a schimbat confesiunea și a continuat să funcționeze. În mai multe țări europene, oricum, aprobarea sau încercarea de a justifica crimele comise de regimurile naziste sau comuniste au devenit pedepsite cu până la 3 ani de închisoare.

Reformele economice

Întreprinderile de stat din țările socialiste au avut un interes redus sau deloc în producerea a ceea ce doreau clienții, ceea ce a dus la lipsa de bunuri și servicii. La începutul anilor 1990, opinia generală era că nu exista un precedent pentru trecerea de la socialism la capitalism ", și doar unii oameni în vârstă și-au amintit cum funcționează o economie de piață. Săracul de zeci de ani era obișnuit.

Prăbușirea Uniunii Sovietice și ruperea legăturilor economice care au urmat au dus la o criză economică severă și o scădere catastrofală a nivelului de trai în anii 1990 în statele post-sovietice și în fostul bloc estic. Chiar înainte de criza financiară a Rusiei din 1998, PIB-ul Rusiei era jumătate din ceea ce fusese la începutul anilor '90.

A existat o scădere temporară a producției în economia oficială și o creștere a activității economice a pieței negre. Țările au implementat programe de reformă diferite. Un exemplu, considerat în mod obișnuit ca fiind de succes, a fost Planul Balcerowicz de

"terapie de șoc" din Polonia. În cele din urmă, economia oficială a început să crească.

Într-o lucrare din 2007, Oleh Havrylyshyn a clasificat viteza reformelor din blocul sovietic:

- Big-Bang susținut (cel mai rapid): Estonia, Letonia, Lituania, Republica Cehă, Polonia, Slovacia
- Start avansat / Progres constant: Croația, Ungaria, Slovenia
- Big-Bang anulat: Albania, Bulgaria, Macedonia, Kârgâzstan, Rusia
- Reforme treptate: Azerbaidjan, Armenia, Georgia, Kazahstan, Ucraina, Tadjikistan, România
- Reforme limitate (cele mai lente): Belarus, Uzbekistan, Turkmenistan

Extinderea Uniunii Europene din 2004 a inclus Republica Cehă, Estonia, Ungaria, Letonia, Lituania, Polonia, Slovacia și Slovenia. Extinderea Uniunii Europene din 2007 a inclus România și Bulgaria, iar Croația a aderat la UE în 2013. Aceleași țări au devenit, de asemenea, membre NATO. În Mongolia, oricum, economia a fost reformată în mod similar cu omologii est-europeni.

Liberalizarea economică chineză a început în 1978 și a ajutat la scăderea a milioane de oameni din sărăcie, reducând rata sărăciei de la 53% din populație în epoca Mao la 12% în 1981. Reformele economice ale lui Deng sunt încă urmate de PCC astăzi, iar până în 2001 rata sărăciei a devenit doar 6% din populație.

Liberalizarea economică în Vietnam a fost inițiată în 1986, urmând exemplul chinezesc.

Liberalizarea economică în India a fost inițiată în 1991.

Profesorul Universității Harvard, Richard B. Freeman, a numit rezultatul reformelor "Marea dublare". El a calculat că dimensiunea forței de muncă globale s-a dublat de la 1,46 miliarde de lucrători la 2,93 miliarde de lucrători. Un rezultat imediat a fost un raport redus de capital la muncă. Pe termen lung, China, India și fostul bloc

sovietic vor economisi și vor investi și vor contribui la extinderea stocului de capital mondial.

Continuarea ideologică a comunismului

Începând din 2008, aproape jumătate dintre ruși îl priveau pozitiv pe Stalin și mulți au susținut restaurarea monumentelor sale demontate anterior.

În 1992, guvernul președintelui Elțin l-a invitat pe Vladimir Bukovski să servească ca expert pentru a depune mărturie la urmărirea penală a PCUS de către Curtea Constituțională a Rusiei, unde comuniștii l-au dat în judecată pe Elțin pentru interzicerea partidului lor. Cazul intimatului a fost că PCUS în sine fusese o organizație neconstituțională. Pentru a se pregăti pentru mărturia sa, Bukovsky a solicitat și i s-a acordat accesul la un număr mare de documente din arhivele sovietice (apoi reorganizate în TsKhSD). Folosind un mic scaner portabil și un computer laptop, a reușit să scaneze în secret multe documente (unele cu autorizație de securitate ridicată), inclusiv rapoartele KGB către Comitetul Central și să introducă contrabandă fișierele în Occident.

Interpretări

Evenimentele i-au surprins pe mulți prin surprindere. Predicțiile despre iminenta dispariție a Uniunii Sovietice au fost adesea respinse.

Cartea lui Bartlomiej Kaminski Colapsul socialismului de stat a susținut că sistemul socialist de stat are un paradox letal, spunând că "acțiunile politice menite să îmbunătățească execuția nu fac decât să-i accelereze decăderea".

Până la sfârșitul anului 1989, revoltele se răspândiseră de la o capitală la alta, eliminând regimurile impuse Europei Centrale, de Sud-Est și de Est după cel de-al doilea război mondial. Chiar și regimul stalinist izolaționist din Albania nu a reușit să oprească valul. Abrogarea doctrinei Brejnev de către Gorbaciov a fost probabil factorul cheie care a permis succesului revoltelor populare. Odată ce

a devenit evident că armata sovietică temută nu va interveni pentru a zdrobi disidența, regimurile din Europa Centrală, de Sud-Est și de Est au fost expuse vulnerabile în fața răscoalelor populare împotriva sistemului unipartid și puterii poliției secrete.

Coit D. Blacker scria în 1990 că conducerea sovietică "părea să fi crezut că orice pierdere de autoritate suferită de puterea Uniunii Sovietice în Europa Centrală și de Sud-Est ar fi mai mult decât compensată de o creștere netă a influenței sale în Europa de Vest". Cu toate acestea, este puțin probabil ca Gorbaciov să fi intenționat vreodată dezmembrarea completă a comunismului și a Pactului de la Varșovia. În locul lui, Gorbaciov a presupus că partidele comuniste din Europa Centrală și de Sud-Est ar putea fi reformate într-un mod similar cu reformele pe care spera să le realizeze în PCUS. Așa cum perestroika avea drept scop eficientizarea Uniunii Sovietice din punct de vedere economic și politic, Gorbaciov credea că Pactul Comecon și Varșovia ar putea fi reformat în entități mai eficiente. Oricum, Alexander Yakovlev, un consilier apropiat al lui Gorbaciov,ar fi afirmat ulterior că ar fi fost "absurd să păstreze sistemul" în Europa Centrală și de Sud-Est. Yakovlev ajunsese la concluzia că Comecon, dominat de sovietici, nu putea lucra pe principii non-piețe și că Pactul de la Varșovia nu avea "nicio relevanță pentru viața reală".

Amintire

Organizații

- Memorial, o societate internațională cu drepturi civile și istorice care funcționează într-o serie de state post-sovietice, care se concentrează pe înregistrarea și publicitatea trăsăturii totalitare a trecutului a Uniunii Sovietice, dar, în plus, monitorizează drepturile omului în statele post-sovietice în prezent, arătat de în Cecenia

Evenimente

- Ziua Unității Germane în Germania, o sărbătoare națională care comemorează aniversarea reunificării germane în 1990

- Ziua Statalității în Slovenia comemorează enunțarea independenței țării față de Iugoslavia în 1991
- Ziua Independenței și Unității în Slovenia comemorează referendumul de independență al țării
- Ziua Unității Naționale din Georgia este o sărbătoare publică care comemorează victimele tragediei din 9 aprilie
- Ziua Națională în Ungaria
- Ziua structurii în Mongolia comemorează tranziția țării la democrație în 1992
- Ziua structurii în România comemorează structura românească din 1991 care a consacrat întoarcerea la democrație după căderea regimului comunist
- Lupta pentru Ziua Libertății și Democrației în Republica Slovacă
- Lupta pentru Ziua Libertății și Democrației în Republica Cehă
- Restaurarea Zilei Independenței în Letonia comemorează enunțarea din 1990 care restabilește independența țării

Locuri

- Muzeul Checkpoint Charlie din Berlin, Germania
- Zori de libertate în Kazahstan, monument dedicat lui Jeltoqsan
- Muzeul DDR din Berlin, Germania
- Centrul european de solidaritate din Polonia
- Șantierul naval Gdańsk din Polonia
- Muzeul Global al Comunismului
- Parcul Grūtas din Lituania
- Casa Terorii în Ungaria
- Lennon Wall în Republica Cehă
- Memento Park din Ungaria
- Memorialul Renașterii în România
- Memorialul victimelor comunismului din Republica Cehă
- Muzeul victimelor genocidului din Vilnius, Lituania
- Muzeul Comunismului, Republica Cehă

- Muzeul Comunismului, Polonia
- Muzeul Ocupațiilor (Estonia)
- Muzeul Ocupației (Lituania)
- Muzeul Ocupației Letoniei
- Muzeul de Artă Socialistă din Bulgaria
- Muzeul ocupației sovietice din Kiev, Ucraina
- Muzeul Ocupării Sovietice din Tbilisi, Georgia
- Muzeul Victimelor Comunismului din Moldova
- Muzeul victimelor regimurilor ocupaționale "Închisoarea de pe Lontskoho" din Lviv, Ucraina
- Muzeul Memorial Sighet în vechea închisoare din Sighetu Marmației, România
- Muzeul Stasi din fostul sediu Stasi, Berlin, Germania
- Piața Transalpina împărțită între orașele Gorizia, Italia și Nova Gorica, Slovenia
- Victimele persecuției politice Muzeul Memorial din Ulaanbaatar, Mongolia

O alta

- The Soviet Story, un film documentar premiat despre Uniunea Sovietică
- The Singing Revolution, un film documentar apropiat de Singing Revolution
- Heaven on Earth: The Rise and Fall of Socialism, o carte și un film documentar bazat pe carte
- Mormântul lui Lenin: Ultimele zile ale imperiului sovietic, o carte premiată cu Premiul Pulitzer
- O tragedie politică în șase acte, biografia disidentului Václav Havel
- Right Here, Right Now, un hit internațional scris de Mike Edwards și interpretat de trupa sa de rock Jesus Jones și lansat în septembrie 1990

- "Vântul schimbării", o piesă de succes a trupei germane de heavy metal Scorpions care sărbătorește Perestroyka și căderea comunismului în Europa Centrală și de Est

Referințe:

Stalinismul

McLoughlin, Barry; McDermott, Kevin, eds. (2002). Stalin's Terror: High Politics and Mass Repression in the Soviet Union. Palgrave Macmillan. p. 6. ISBN 978-1-4039-0119-4.

Ellman, Michael (2007). "Stalin and the Soviet Famine of 1932–33 Revisited" (PDF). Europe-Asia Studies. 59 (4): 663–93. doi:10.1080/09668130701291899. S2CID 53655536.

N. N. Maslov, "Short Course of the History of the All-Russian Communist Party (Bolshevik) —An Encyclopedia of Stalin's Personality Cult". Soviet Studies in History 28.3 (1989): 41–68.

Conquest, Robert (1997). "Victims of Stalinism: A Comment". Europe-Asia Studies. 49 (7): 1317–1319. doi:10.1080/09668139708412501. We are all inclined to accept the Zemskov totals (even if not as complete) with their 14 million intake to Gulag 'camps' alone, to which must be added 4–5 million going to Gulag 'colonies', to say nothing of the 3.5 million already in, or sent to, 'labour settlements'. However taken, these are surely 'high' figures.

Gill 1998, p. 1.

T. B. Bottomore. A Dictionary of Marxist thought. (Wiley-Blackwell, 1991). p. 54.

Kotkin, Stephen. 1997. Magnetic Mountain: Stalinism As a Civilization (1st paperback ed.). Berkeley: University of California Press. ISBN 9780520208230.

Rudelson, Justin Jon; Rudelson, Justin Ben-Adam; Ben-Adam, Justin (1997). Oasis Identities: Uyghur Nationalism Along China's Silk Road. Columbia University Press. ISBN 978-0-231-10786-0.

Comment on Wheatcroft by Robert Conquest, 1999.

Wheatcroft, Stephen G. (1999). "Victims of Stalinism and the Soviet Secret Police: The Comparability and Reliability of the Archival Data. Not the Last Word" (PDF). Europe-Asia Studies. 51 (2): 315–345. doi:10.1080/09668139999056.

Keep, John (1997). "Recent Writing on Stalin's Gulag: An Overview". Crime, Histoire & Sociétés. 1 (2): 91–112. doi:10.4000/chs.1014.

Pierre du Bois, "Stalin – Genesis of a Myth, " Survey. A Journal of East & West Studies 28#1 (1984) pp. 166–181. See abstract in David R. Egan; Melinda A. Egan (2007). Joseph Stalin: An Annotated Bibliography of English-Language Periodical Literature to 2005. Scarecrow Press. p. 157. ISBN 9780810866713.

Volkogonov, Dmitri. 1991. Stalin: Triumph and Tragedy. New York. p. 210. ISBN 0-7615-0718-3.

Roy Medvedev, Leninism and Western Socialism, Verso, 1981.

Moshe Lewin, Lenin's Last Testament, University of Michigan Press, 2005.

Jan Plamper, The Stalin Cult: A Study in the Alchemy of Power (2012).

MacGregor Knox. Mussolini Unleashed, 1939-1941: Politics and Strategy in Italy's Last War. pp. 63–64.

Wheatcroft, S. G. (1996). "The Scale and Nature of German and Soviet Repression and Mass Killings, 1930–45" (PDF). Europe-Asia Studies. 48 (8): 1319–53. doi:10.1080/09668139608412415. JSTOR 152781.

Gellately 2007.

Ellman, Michael (2005). "The Role of Leadership Perceptions and of Intent in the Soviet Famine of 1931–1934" (PDF). Europe-Asia Studies. 57 (6): 826. doi:10.1080/09668130500199392. S2CID 13880089.

Rosefielde, Stephen (1996). "Stalinism in Post-Communist Perspective: New Evidence on Killings, Forced Labour and Economic Growth in the 1930s" (PDF). Europe-Asia Studies. 48 (6): 959. doi:10.1080/09668139608412393.

Greeley, Andrew. Religion in Europe at the End of the Second Millennium. Transaction Publishers, 2009. p.89

Fredric Jameson. Marxism Beyond Marxism (1996). p. 43. ISBN 0-415-91442-6.

Service, Robert. Comrades!: A History of World Communism. Harvard University Press, 2007. pp.3-6

de Basily, N. (July 6, 2017) [1938]. Russia Under Soviet Rule: Twenty Years of Bolshevik Experiment. Routledge Library Editions: Early Western Responses to Soviet Russia. Abingdon, Oxon: Routledge (published 2017). ISBN 9781351617178. Retrieved November 3, 2017. [...] vast sums were spent on importing foreign technical 'ideas' and on securing the services of alien experts. Foreign countries, again - American and Germany in particular - lent the U.S.S.R. active aid in drafting the plans for all the undertakings to be constructed. They supplied the Soviet Union with tens of thousands of engineers, mechanics, and supervisors. During the first Five-Year Plan, not a single plant was erected, nor was a new industry launched without the direct help of foreigners working on the spot. Without the importation of Western European and American objects, ideas, and men, the 'miracle in the East' would not have been realized, or, at least, not in so short a time.

Getty, J. Arch (2000). "The Future Did Not Work". The Atlantic. Retrieved September 20, 2020.

Zuehlke, Jeffrey. 2006. Joseph Stalin. Twenty-First Century Books. p. 63.

Andrew D. W. Forbes (1986). Warlords and Muslims in Chinese Central Asia: a political history of Republican Sinkiang 1911-1949. Cambridge, England: CUP Archive. p. 151. ISBN 978-0-521-25514-1. Retrieved December 31, 2010.

Tauger, Mark B. (2001). "Natural Disaster and Human Actions in the Soviet Famine of 1931–1933". The Carl Beck Papers in Russian and East European Studies (1506): 1–65. doi:10.5195/CBP.2001.89. ISSN 2163-839X. Archived from the original on 12 June 2017.

Milne, Seumas (12 September 2002). "The battle for history". The Guardian. Retrieved 7 October 2020.

"In Russia, nostalgia for Soviet Union and positive feelings about Stalin". Pew Research Center. June 29, 2017. Retrieved July 23, 2018.

Snyder, Timothy (2010) Bloodlands: Europe Between Hitler and Stalin. Basic Books, ISBN 0-465-00239-0 p. 101.

Pipes, Richard. Three Whys of the Russian Revolution. pp. 83–4.

Tzouliadis, Tim. 2008. The Forsaken: An American Tragedy in Stalin's Russia. Penguin Press, ISBN 1-59420-168-4.

Davies, Robert; Wheatcroft, Stephen (2009). The Industrialisation of Soviet Russia Volume 5: The Years of Hunger: Soviet Agriculture 1931–1933. Palgrave Macmillan UK. p. xiv. ISBN 978-0-230-27397-9. Retrieved September 20, 2020.

Gilbert, Felix; Large, David Clay (2008). The End of the European Era: 1890 to the Present (6th ed.). New York City: W. W. Norton & Company. p. 213. ISBN 978-0393930405.

Faria, MA (January 8, 2012). "Stalin, Communists, and Fatal Statistics". Retrieved September 5, 2012.

"Communism". Encyclopædia Britannica Online. Retrieved 4 February 2020.

Kotkin, Stephen. 2015. Stalin: Paradoxes of Power 1878-1928. ISBN 0143127861. p. 724–25.

Snyder, Timothy. Bloodlands: Europe Between Hitler and Stalin. Basic Books, 2010. ISBN 0-465-00239-0 p. 137.

Pons (2012), pp. 308–310.

Hoffmann, David (2011). Cultivating the Masses: Modern State Practices and Soviet Socialism, 1914-1939. Ithaca, New York: Cornell University Press. pp. 6–10. ISBN 978-0-8014-4629-0.

Carol Strong and Matt Killingsworth, "Stalin the Charismatic Leader?: Explaining the 'Cult of Personality' as a legitimation technique." Politics, Religion & Ideology 12.4 (2011): 391-411.

Ellman, Michael (November 2002). "Soviet Repression Statistics: Some Comments". Europe-Asia Studies. Taylor & Francis. 54 (7): 1152–1172. doi:10.1080/0966813022000017177. JSTOR 826310.

Tucker 1992, p. 456.

Brackman 2001, p. 204.

Brackman 2001, p. 207.

Tucker, Robert C. 1999. Stalinism: Essays in Historical Interpretation, (American Council of Learned Societies Planning Group on Comparative Communist Studies). Transaction Publishers. ISBN 0-7658-0483-2. p. 5.

Tauger, Mark B. (2001). "Natural Disaster and Human Actions in the Soviet Famine of 1931–1933". The Carl Beck Papers in Russian and East European Studies (1506): 1–65. doi:10.5195/CBP.2001.89. ISSN 2163-839X. Archived from the original on June 12, 2017.

Pipes, Richard (2001). Communism: A History. pp. 73–74. ISBN 978-0-8129-6864-4.

Wheatcroft, S. G. (2000). "The Scale and Nature of Stalinist Repression and its Demographic Significance: On Comments by Keep and Conquest" (PDF). Europe-Asia Studies. 52 (6): 1143–59. doi:10.1080/09668130050143860. PMID 19326595. S2CID 205667754.

Robert Conquest. Reflections on a Ravaged Century (2000). p. 101. ISBN 0-393-04818-7.

Montefiore 2004, p. 164.

Overy 2004, p. 338.

"Mao's Evaluations of Stalin". MassLine. Retrieved August 3, 2014.

Montefiore 2004.

Kershaw, Ian, and Moshe Lewin. 1997. Stalinism and Nazism: Dictatorships in Comparison. Cambridge: Cambridge University Press. ISBN 0-521-56521-9. p. 300.

Deutscher, Isaac. [1949] 1961. "The General Secretary." Pp. 221–29 in Stalin, A Political Biography (2nd ed.).

Sémelin, Jacques, and Stanley Hoffman. 2007. Purify and Destroy: The Political Uses of Massacre and Genocide. New York: Columbia University Press. p. 37.

"Lenin: Individual and Politics in the October Revolution". Modern History Review. 2 (1): 16–19. 1990.

"Genocide in the 20th century". History Place.

Rosefielde, Steven. 2009. Red Holocaust. Routledge, 2009. ISBN 0-415-77757-7. pg. 67: " [M]ore complete archival data increases camp deaths by 19.4 percent to 1, 258, 537"; pg 77: "The best archivally based estimate of Gulag excess deaths at present is 1.6 million from 1929 to 1953."

Kuromiya, Hiroaki. 2007. The Voices of the Dead: Stalin's Great Terror in the 1930s. Yale University Press. ISBN 0-300-12389-2.

Geyer, Michael; Fitzpatrick, Sheila (2009). Beyond Totalitarianism: Stalinism and Nazism Compared. Cambridge University Press. doi:10.1017/CBO9780511802652. ISBN 978-0-521-72397-8.

Healey, Dan. 2018. "Golfo Alexopoulos. 'Illness and Inhumanity in Stalin's Gulag'" (review). American Historical Review 123(3):1049–51. doi:10.1093/ahr/123.3.1049.

Fried, Richard M. (1991). Nightmare in Red: The McCarthy Era in Perspective. Oxford University Press. p. 50. ISBN 978-0-19-504361-7.

David L. Hoffmann, "The Stalin Cult' The Historian (2013) 75#4 p. 909.

https://holodomormuseum.org.ua/en/recognition-of-holodomor-as-genocide-in-the-world/

Schwanitz, Dietrich. Bildung. Alles, was man wissen muss: "At the same time, Stalin was a kind of monstrous reincarnation of Peter the Great. Under his tyranny, Russia transformed into a country of industrial slaves, and the gigantic empire was gifted with a network of working camps, the Gulag Archipelago."

Kuper, Leo. 1982. Genocide: Its Political Use in the Twentieth Century. Yale University Press. ISBN 0-300-03120-3.

Suny, Ronald (1998). The Soviet Experiment: Russia, the USSR, and the Successor States. New York, New York: Oxford University Press. pp. 221.

Pons, Silvo; Service, Robert (eds.). A Dictionary of 20th Century Communism. Princeton University Press, 2012. p.307

Kotkin, Stephen. 1997. Magnetic Mountain: Stalinism As a Civilization (1st paperback ed.). Berkeley: University of California Press. ISBN 9780520208230. pp. 71, 81, 307.

"Newseum: The Commissar Vanishes". Retrieved July 19, 2008.

Pohl, Otto, Ethnic Cleansing in the USSR, 1937–1949, ISBN 0-313-30921-3.

Anne Applebaum (October 14, 2014). "Understanding Stalin". The Atlantic. Retrieved April 4, 2015.

Overy 2004, p. 182.

Figes, Orlando. 2007. The Whisperers: Private Life in Stalin's Russia. ISBN 0-8050-7461-9.

Jones, Jonathan (August 29, 2012). "The fake photographs that predate Photoshop". The Guardian. Retrieved August 27, 2016. In a 1949 portrait, the Soviet leader Joseph Stalin is seen as a young man with Lenin. Stalin and Lenin were close friends, judging from this photograph. But it is doctored, of course. Two portraits have been sutured to sentimentalise Stalin's life and closeness to Lenin.

cf. LTC Roy E Peterson. 2011. Russian Romance: Danger and Daring. AuthorHouse. p. 94: "As described in one account: 'In May 1929 the Soviet Union signed an agreement with the Ford Motor Company…the Soviets agreed to purchase $13 million worth of Automobiles and parts, while Ford agreed to give technical assistance until 1938 to construct an integrated automobile-manufacturing plant at Nizhny Novgorod.…"

Bullock 1962, pp. 904–906.

Rossman, Jeffrey. 2005. Worker Resistance Under Stalin: Class and Revolution on the Shop Floor. Harvard University Press. ISBN 0674019261.

Tzouliadis, Tim. August 2, 200.) "Nightmare in the workers paradise." BBC.

On Finland, Poland etc., Deutcher, chapter 6 "Stalin during the Civil War", (p. 148 in the Swedish 1980 printing)

Brackman 2001, pp. 205–206.

"Soviet Transit, Camp, and Deportation Death Rates". Retrieved June 25, 2010.

"Stalinism." Encyclopædia Britannica. [1998] 2020.

Gill 1998.

George Leggett, The Cheka: Lenin's Political Police.

McLoughlin, Barry; McDermott, Kevin, eds. (2002). Stalin's Terror: High Politics and Mass Repression in the Soviet Union. Palgrave Macmillan. p. 141. ISBN 978-1-4039-0119-4.

Pipes, Richard (2003) Communism: A History (Modern Library Chronicles), p. 67. ISBN 0-8129-6864-6.

Davies, Robert; Wheatcroft, Stephen (2009). The Industrialisation of Soviet Russia Volume 5: The Years of Hunger: Soviet Agriculture 1931–1933. Palgrave Macmillan UK. p. xiv. ISBN 978-0-230-27397-9.

"Leon Trotsky: Stalinism and Bolshevism (1937)". Marxists.org, 28 August 1937. Retrieved 12 July 2013.

Deutscher, Isaac (1959). Trotsky: The Prophet Unarmed. pp. 464–5.

"Public opinion of Stalin improves over past few years – poll results". RT International. January 14, 2016. Retrieved January 15, 2016.

Isaac Deutscher, Stalin: A Polityical Biography (2nd edition, 1961) chapters 7-9 online

Edvard Radzinsky Stalin: The First In-depth Biography Based on Explosive New Documents from Russia's Secret Archives, Anchor, (1997) ISBN 0-385-47954-9.

Boobbyer 2000, p. 130.

Cliff, Tony (1948). "The Theory of Bureaucratic Collectivism: A Critique". In Cliff, Tony (1988) [1974]. State Capitalism in Russia. London: Bookmarks pp. 333–353. ISBN 9780906224441. Retrieved 23 April 2020.

Applebaum 2003, p. 584.

Arkhipov, Ilya (April 16, 2019). "Russian Support for Stalin Surges to Record High, Poll Says". Bloomberg. Retrieved May 2, 2019.

Maoism

Times, Max Frankel;Special to The New York (1972-02-21). "HISTORIC HANDSHAKE: President Nixon being welcomed by Premier Chou En-lal. At the left is Mrs. Nixon". The New York Times. ISSN 0362-4331. Retrieved 2020-06-23.

"Are all terrorists really Muslims?". Most terrorists in India are Hindus, the ones whom we have conveniently labelled 'Maoist' instead of 'Hindu'.

CDT, Posted on 04 21 09 10:42 AM. "RealClearSports - Richard Nixon - Mao Zedong". www.realclearpolitics.com. Retrieved 2020-06-23.

Lenman, B. P.; Anderson, T., eds. (2000). Chambers Dictionary of World History. p. 769.

Bullock, Allan; Trombley, Stephen, eds. (1999). The New Fontana Dictionary of Modern Thought (3rd ed.). p. 501.

"What Went Wrong with the Pol Pot Regime". aworldtowin.org. Archived from the original on 10 August 2011. Retrieved 10 November 2011.

"Marxism-Leninism-Maoism Basic Course". Massalijn. Communist Party of India (Maoist). 11 June 2014. Retrieved 6 December 2019.

"Exploring Chinese History :: Culture :: Philosophy :: Maoism". ibiblio.org. Retrieved 17 January 2019.

Chao, Eveline (2016-10-14). "Let One Hundred Panthers Bloom". ChinaFile. Retrieved 2020-06-24.

Meisner, Maurice. Mao's China and After. New York: Free Press, 1999. p. 10.

Lowe, Donald M. The Function of "China" in Marx, Lenin, and Mao. Berkeley: University of California Press, 1966. p. 117.

Editors, History com. "President Nixon arrives in China for talks". HISTORY. Retrieved 2020-06-24.

"Duch's 'excruciating remorse'". Archived 29 November 2009 at the Wayback Machine

Alexander C. Cook, "Third World Maoism" in A Critical Introduction to Mao. Cambridge, England, UK; New York, New York, USA: Cambridge University, 2011. p. 290.

Meisner, Maurice. Mao's China and After. New York: Free Press, 1999. p. 14.

Earl, Anthony. "Black Panther Party". web.stanford.edu. Retrieved 2020-06-24.

MacFarquhar, Roderick. 1974. The origins of the Cultural Revolution. London: Published for Royal Institute of International Affairs, East Asian Institute of Columbia University and Research Institute on Communist Affairs of Columbia by Oxford University Press. p. 4.

Meisner, Maurice. Mao's China and After. New York: Free Press, 1999. p. 43.

S. Zhao, "A State-Led Nationalism: The Patriotic Education Campaign in Post-Tiananmen China", Communist and Post-Communist Studies, 1998, 31(3): p. 288.

Graham Young, On Socialist Development and the Two Roads, The Australian Journal of Chinese Affairs, No. 8 (July 1982), pp. 75–84, doi:10.2307/2158927.

Meisner, Maurice. Mao's China and After, New York:Free Press, 1999. pp. 12–16.

John H. Badgley, John Wilson Lewis. Peasant Rebellion and Communist Revolution in Asia. Stanford, California, USA: Stanford University Press, 1974. p. 249.

Teiwes, Frederick C., and Warren Sun. 1999. 'China's road to disaster: Mao, central politicians, and provincial leaders in the unfolding of the great leap forward, 1955-1959. Contemporary China papers. Armonk, N.Y.: M.E. Sharpe. pp. 52–55.

Hobday, Charles (1986). Communist and Marxist Parties of the World. Harlow: Longman. p. 377. ISBN 0-582-90264-9.

"Xinhua: Constitution of the Communist Party of China". news.xinhuanet.com. Archived from the original on 17 October 2011. Retrieved 10 November 2011.

Alexander C. Cook, "Third World Maoism" in A Critical Introduction to Mao. Cambridge, England, UK; New York, New York, USA, Cambridge University Press, 2011, pp. 289–290.

Lowe, Donald M. The Function of "China" in Marx, Lenin, and Mao. Berkeley: University of California Press, 1966. p. 109.

Amin, Samir (October 2009). "The Countries of the South Must Take Their Own Independent Initiatives". The Third World Forum. Archived from the original on 23 July 2011. Retrieved 22 February 2011.

Meisner, Maurice. Mao's China and After. New York: Free Press, 1999. p. 18.

Lovell, Julia (2019). Maoism: A Global History. Knopf Doubleday Publishing Group. ISBN 978-0-525-65605-0. OCLC 1135187744.

"End of the Road for Grippa?" (PDF). World Outlook. 17 November 1967. p. 930. Retrieved 10 October 2019.

Meisner, Maurice. Mao's China and After. New York: Free Press, 1999. p. 17.

"70 per cent good, 30 per cent bad".

"Most extremists in India are not Muslim – they are Hindu".

Meisner, Maurice. Mao's China and After. New York: Free Press, 1999. p. 42.

"Declaration of Australian Marxist-Leninists". Marxists Internet Archive. Retrieved 16 November 2019.

Lowe, Donald M. The Function of "China" in Marx, Lenin, and Mao. Berkeley: University of California Press, 1966. p. 118.

"Meisner, Maurice. Mao's China and After. New York: Free Press, 1999. p. 44.

Lee, Martin A. The Beast Reawakens: Fascism's Resurgence from Hitler's Spymasters to Today, 2013. p. 195.

For a newest expression of the official judgment see 中国共产党历史第二卷下册，中共中央党史研究室著，中共党史出版社，第二八章对"文化大革命"十年的基本分析(History of China Communist Party, Vol. 2, Party History Research Centre (November 2010), Chap. 28 Analysis on Cultural Revolution).

Jung Chang and Jon Halliday, Mao: The Untold Story (Jonathan Cape, 2005) p. 3.

"Quotations From Chairman Mao". Peking Foreign Languages Press. Retrieved 1 April 2018.

"Maoists fourth deadliest terror outfit after Taliban, IS, Boko Haram: Report".

Mao Tse Tung, "On contradiction", Selected Readings from the Works of Mao Tse-Tung, Foreign Language Press, Peking, 1967, p. 75.

Elbaum, Max (2018-02-06). Revolution in the Air: Sixties Radicals Turn to Lenin, Mao and Che. Verso Books. ISBN 978-1-78663-459-7.

Latham, Judith (19 August 2010). "Roma of the former Yugoslavia". Nationalities Papers: The Journal of Nationalism and Ethnicity. 27, 1999 (2): 205–226. doi:10.1080/009059999109037.

Meisner, Maurice. Mao's China and After. New York: Free Press, 1999. p. 45.

"The five main contributions of Maoism to communist thought". Nuovo PCI. Nuovo Partito Comunista Italiano. 18 October 2007. Retrieved 6 December 2019.

"Khmer Rouge Duch trial nears end". BBC News. 23 November 2009. Retrieved 12 May 2010.

Huey P. Newton, Revolutionary Suicide (New York: Writers and Readers Publishing Inc., 1995), 323.

Link, Perry (18 July 2007). "Legacy Of a Maoist Injustice". The Washington Post. Retrieved 1 April 2018.

Saba, Paul (22 May 1981). "End of the Line for American Maoism". www.marxists.org. Retrieved 2020-06-23.

"Investigation into the Maoists in France, Benny Lévy 1971". marxists.org. Retrieved 11 February 2019.

"Enver Hoxha: Imperialism and the Revolution (1979)". Marxists Internet Archive. Retrieved 19 September 2019.

D. Van Herrewegen, "De verdeeldheid van radicaal-links in Vlaanderen: De strategische -en praktische breuklijnen tussen AMADA, de KPB en de RAL tussen 1969-1972", unpublished masterpaper, Department of History, pp. 25–29.

Marks, Thomas A.; Rich, Paul B. (2017-05-04). "Back to the future – people's war in the 21st century". Small Wars & Insurgencies. 28 (3): 409–425. doi:10.1080/09592318.2017.1307620. ISSN 0959-2318.

Moufawad-Paul, J. (2016). Continuity and Rupture: Philosophy in the Maoist Terrain. New York City: Zero Books. ISBN 978-1785354762.

"UC Berkeley Journalism -Faculty - Deng's Revolution". Archived from the original on 4 January 2009. Retrieved 22 August 2007.

"Maoism". Glossary of Terms. Encyclopedia of Marxism.

Lowe, Donald M. The Function of "China" in Marx, Lenin, and Mao. Berkeley: University of California Press, 1966. p. 111.

Mao, Zedong. "The Great Union of the Popular Masses". Selected Works of Mao Tse-tung. Retrieved 25 April 2019.

Editors, History com. "Vietnam War". HISTORY. Retrieved 2020-06-24.

Ren, Chao (2009) ""Concrete Analysis of Concrete Conditions": A Study of the Relationship between the Black Panther Party and Maoism, " Constructing the Past: Vol. 10 : Iss. 1 , Article 7.

"Enver Hoxha: Imperialism and the Revolution (1979)". Marxists Internet Archive. Retrieved 19 September 2019.

"Enver Hoxha: Imperialism and the Revolution (1979)". Marxists Internet Archive. Retrieved 19 September 2019.

Sandmo, Agnar (2011). Economics Evolving: A History of Economic Thought, Princeton, New Jersey: Princeton University Press, p.000.

Saulo, Alfredo. Communism in the Philippines.

Judith Shapiro, Mao's War Against Nature: Politics and the Environment in Revolutionary China, 2001, Cambridge University Press, p. 306, ISBN 0521786800.

"MIM Notes". www.prisoncensorship.info. Retrieved 2020-06-23.

"China the Four Modernizations, 1979-82". country-studies.com. Retrieved 10 November 2011.

Constitution and Program (PDF) (2016 ed.). Communist Party of the Philippines.

Elbaum, Max (1998). "Maoism in the United States". www.marxists.org. Retrieved 2020-06-23.

"Exploring Chinese History :: Culture :: Philosophy :: Maoism". ibiblio.org. Retrieved 26 February 2018.

Oliver, Pamela. "Black Against Empire: The History and Politics of the Black Panthers – Race, Politics, Justice". Retrieved 2020-06-24.

policy autumn 06_Edit5.indd Archived 16 February 2010 at the Wayback Machine

Mao Tse-Tung, "On contradiction", Selected Readings from the Works of Mao Tse-Tung, op. cit., p. 89.

Hobday, Charles (1986). Communist and Marxist Parties of the World. Harlow: Longman. pp. 410–411. ISBN 0-582-90264-9.

Meisner, Maurice. Mao's China and After. New York: Free Press, 1999. p. 11.

"Are Most Terrorists In India Muslims?".

Meisner, Maurice. Mao's China and After. New York: Free Press, 1999. p. 44.

Leonard, Aaron J.; Gallagher, Conor A. (2015-02-27). Heavy Radicals - The FBI's Secret War on America's Maoists: The Revolutionary Union / Revolutionary Communist Party 1968-1980. John Hunt Publishing. ISBN 978-1-78279-533-9.

Hermidda, Ariane. "Mapping the Black Panther Party - Mapping American Social Movements". depts.washington.edu. Retrieved 2020-06-24.

"The Party of Labour of Albania – A New Centre of Revisionism". www.marxists.org. Retrieved 2019-10-09.

Meisner, Maurice (Jan–Mar 1971). "Leninism and Maoism: Some Populist Perspectives on Marxism-Leninism in China". The China Quarterly. 45 (45): 2–36. doi:10.1017/S0305741000010407. JSTOR 651881.

Vasquez, Delio (2018-06-11). "Intercommunalism: The Late Theorizations of Huey P. Newton, 'Chief Theoretician' of the Black Panther Party". Viewpoint Magazine. Retrieved 2020-06-24.

Lowe, Donald M. The Function of "China" in Marx, Lenin, and Mao. Berkeley: University of California Press, 1966. p. 119.

"Enver Hoxha: Imperialism and the Revolution (1979)". Marxists Internet Archive. Retrieved 19 September 2019.

Cfr. Mao Tse-Tung, "On practice. On the relation between knowledge and practice, between knowing and doing", Selected Readings from the Works of Mao Tse-Tung, op.cit., p. 55: "Man's social practice is not confined to activity in production, but takes many forms—class struggle, political life, scientific and artistic pursuits; in short, as a social being, man participates in all spheres of the practical life of society. Thus man, in varying degrees, comes to know the different relations between man and man, not only through his material life but also though his political and cultural life (both of which are intimately bound up with material life)".

Sandmo, Agnar. Economics Evolving: A History of Economic Thought, Princeton, NJ: Princeton University Press, 2011, p.000.

Twombly, Matthew (January 2018). "A Timeline of 1968: The Year That Shattered America". Smithsonian Magazine. Retrieved 2020-06-23.

Säfve, Torbjörn (1971). "Rebellrörelsens förlopp". Rebellerna i Sverige. Dokumentation, kritik, vision (in Swedish). Göteborg: Författarförlaget. Retrieved 27 March 2020.

Lowe, Donald M. The Function of "China" in Marx, Lenin, and Mao. Berkeley: University of California Press, 1966. p. 113.

Alexander, Robert Jackson (2001). Maoism in the Developed World. Greenwood Publishing Group. p. 59. ISBN 9780275961480.

Political Philosophy from Plato to Mao, by Martin Cohen, p. 206, published 2001 by Pluto Press, London and Sterling VA ISBN 0-7453-1603-4.

Brown, Nikolai (5 August 2011). "What is Maoism?". Anti-imperialism. Revolutionary Anti-Imperialist Movement. Archived from the original on 15 June 2014. Retrieved 6 December 2019.

Gregor, A. James; Chang, Maria Hsia (1978). "Maoism and Marxism in Comparative Perspective". The Review of Politics. 40: 3. pp. 307–327.

Revoluția cubaneză

"About Us". Radio Rebelde. Archived from the original on 9 June 2013. Retrieved 11 March 2013.

Castro (2007), p. 182

"Antes Que Anochezca = Before Night Falls". Publishers Weekly. 3 February 1992. Archived from the original on 25 January 2015. Retrieved 10 July 2013.

"US flag raised over reopened Cuba embassy in Havana". BBC News. 15 August 2015. Archived from the original on 18 August 2015. Retrieved 27 August 2015.

Thomas, Hugh (March 1971). Cuba; the Pursuit of Freedom. New York: Harper & Row. p. 1173. ISBN 978-0-06-014259-9.

"¿Quien era el Capitan Tondique? - Proyecto Tondique". ¿Quien era el Capitan Tondique? - Proyecto Tondique (in Spanish). Retrieved 29 May 2019.

Brown & Tucker (2013), p. 127

"Finally, Cuba's Matanzas gets some respect". Victoria Advocate. Retrieved 5 May 2010. ...the world knows about the Moncada attack in Oriente province that made Fidel Castro famous, but few have heard of the attack on the Goicuria Barracks in Matanzas on April 29, 1956. That event caught the young Bretos on a Sunday outing to mass at the cathedral with his Aunt Nena. He remembers the scene vividly: the staccato gun fire, the military fighter that roared by, the news that all the rebels had been killed, the photographs of the colonel in charge who smiled proudly over the corpses and of a prisoner being shot in cold blood, the latter image published in the Spanish edition of Life. "That day, " Bretos writes, "the Cuban Revolution began for me and Matanzas."

"1958: Battle of La Plata (El Jigüe)". Cuba 1952–1959. 15 December 2009. Archived from the original on 29 October 2013. Retrieved 26 June 2013.

Cushion, Steve (2018). A Hidden History of the Cuban Revolution How the Working Class Shaped the Guerillas' Victory. Monthly Review Press.

Mallin, Jay (2018). Covering Castro: Rise and Decline of Cuba's Communist Dictator. New York: Taylor & Francis. p. 19. ISBN 978-1-351-29418-8.

Quirk 1993, p. 212; Coltman 2003, p. 137.

Eckhardt, William, in Sivard, Ruth Leger (1987). World Military and Social Expenditures, 1987–88 (12th edition). World Priorities.

Tamayo, Juan O. "El alzamiento más prolongado contra Castro". elnuevoherald (in Spanish). Retrieved 29 May 2019.

"Guide to the Esther Brinch Cuban Revolution documents, 1960-1967Esther Brinch Cuban Revolution documents". scrc.gmu.edu. Retrieved 9 April 2020.

Faria (2002), p. 105

Castro (2007), p. 672

"Film locations for The Godfather Part 2 (1974)". Movie-Locations.com. Archived from the original on 22 September 2013. Retrieved 3 November 2013.

"Cuba Marks 50 Years Since 'Triumphant Revolution'" Archived 27 May 2018 at the Wayback Machine. Jason Beaubien. NPR. 1 January 2009. Retrieved 9 July 2013.

Lazo, Mario (1970). American Policy Failures in Cuba – Dagger in the Heart. Twin Circle Publishing Co.: New York. pp. 198–200, 204. Library of Congress Card Catalog Number: 68-31632.

Hunt, Michael (2014). The World Transformed 1945 to the Present. New York: Oxford University Press. p. 260.

Thomas (1998)

"Opiniones: Haydee Santamaría, una mujer revolucionaria" (in Spanish). La Ventana. 2 July 2004. Archived from the original on 17 May 2014. Retrieved 14 June 2013.

Shayne, Julie D. The Revolution Question: Feminisms in El Salvador, Chile, and Cuba. Rutgers University Press, 2004.

Faria (2002), p. 69

Bourne, Peter G. (1986). Fidel: A Biography of Fidel Castro. New York City: Dodd, Mead & Company. pp. 68–69. ISBN 978-0-396-08518-8.

Brown, Jonathan (24 April 2017). Cuba's Revolutionary World. Harvard University Press.

"Obama hails 'new chapter' in US-Cuba ties". BBC News. 17 December 2014. Archived from the original on 17 December 2014. Retrieved 18 December 2014.

Scott Sharkey. "EGM's Top Ten Videogame Politicians: Election time puts us in a voting mood". Electronic Gaming Monthly 234 (November 2008): 97.

"Helms-Burton Act: US firms face lawsuits over seized Cuban land". BBC. 3 May 2019. Archived from the original on 3 May 2019. Retrieved 6 July 2019.

Invisible Latin America, by Samuel Shapiro, Ayer Publishing, 1963, ISBN 0-8369-2521-1, p. 77.

"Cuba receives first US shipment in 50 years". Al Jazeera. 14 July 2012. Archived from the original on 16 July 2012. Retrieved 16 July 2012.

"Fulgencio Batista". HistoryOfCuba.com. Archived from the original on 14 May 2013. Retrieved 29 June 2013.

"Remarks of Senator John F. Kennedy at Democratic Dinner, Cincinnati, Ohio, October 6, 1960". John F. Kennedy Presidential Library. Archived from the original on 14 October 2013. Retrieved 29 June 2013.

Ernesto "Che" Guevara (World Leaders Past & Present), by Douglas Kellner, 1989, Chelsea House Publishers, ISBN 1-55546-835-7, p. 45.

"The Batista-Lansky Alliance: How the mafia and a Cuban dictator built Havana's casinos". Cigar Aficionado. May 2001. Archived from the original on 23 September 2015. Retrieved 28 August 2015.

Julia E. Sweig (2004). Inside the Cuban Revolution. Cambridge, Massachusetts: Harvard University Press. ISBN 978-0-674-01612-5.

Singer, Joel David and Small, Melvin (1974). The Wages of War, 1816–1965. Inter-University Consortium for Political Research.

Jowett, Philip (2019). Liberty or Death: Latin American Conflicts, 1900–70. p. 309.

Dixon, Jeffrey S.; Sarkees, Meredith Reid (2015). A Guide to Intra-state Wars: An Examination of Civil, Regional, and Intercommunal Wars, 1816-2014. CQ Press. p. 98.

"Air war over Cuba 1956–1959". ACIG.org. 30 November 2011. Archived from the original on 18 March 2013. Retrieved 14 June 2013.

"La Guerras Secretas de Fidel Castro" Archived 18 January 2012 at the Wayback Machine (in Spanish). CubaMatinal.com. Retrieved 9 March 2013.

Puebla, Teté, and Mary-Alice Waters. Marianas in Combat: Teté Puebla & the Mariana Grajales Women's Platoon in Cuba's Revolutionary War, 1956–58. New York: Pathfinder, 2003.

"Cuba Libre". GMT Games. Archived from the original on 18 April 2014. Retrieved 18 April 2014.

"Cuba Once More" by Walter Lippmann. Newsweek. 27 April 1964. p. 23.

Louis A. Pérez. Cuba and the United States.

"Chronicle of an Unforgettable Agony: Cuba's Political Prisons". Contacto Magazine. September 1996. Archived from the original on 28 January 2013. Retrieved 10 July 2013.

"Uprising In Cuba Quickly Quelled, Ten Listed Dead". Florence Morning News. Retrieved 25 January 2019.

James Stuart Olson (2000). Historical Dictionary of the 1950s. Greenwood Publishing Group. pp. 67–68. ISBN 0-313-30619-2.

"Foreign Intervention by Cuba" (PDF).

Historia de Cuba: Desde Colon hasta Castro. Carlos Márquez Sterling. Miami, Florida. 1963.

Castro (2007), p. 174

Faria, Miguel A., Jr. (27 July 2004). "Fidel Castro and the 26th of July Movement". Newsmax Media. Archived from the original on 22 August 2015. Retrieved 14 August 2015.

"Trump administration bans educational and recreational travel to Cuba". PBS. 4 June 2019. Archived from the original on 4 June 2019. Retrieved 6 July 2019.

Puebla, Teté, and Mary-Alice Waters. Marianas in Combat: Teté Puebla & the Mariana Grajales Women's Platoon in Cuba's Revolutionary War, 1956–58. New York: Pathfinder, 2003

"Washington and the Cuban Revolution Today: Ballad of a Never-Ending Policy – Part I: The Myth of the Miami Lobby". Dissident Voice. 22 June 2013. Archived from the original on 27 October 2013. Retrieved 9 July 2013.

Dewitt, Don A. (2011). U.S. Marines at Guantanamo Bay, Cuba. p. 31. ISBN 9781462021246. Archived from the original on 25 October 2015. Retrieved 27 June 2015.

"Che: Part One". The Observer. 4 January 2009. Archived from the original on 5 September 2013. Retrieved 10 July 2013.

Díaz-Briquets, Sergio & Pérez-López, Jorge F. (2006). Corruption in Cuba: Castro and beyond. University of Texas Press. p. 77. ISBN 978-0-292-71482-3. Archived from the original on 18 October 2015. Retrieved 27 June 2015.

Castro (2007), p. 133

"Biography of Fidel Castro". About.com. Archived from the original on 24 April 2013. Retrieved 29 June 2013.

"1950s CIA Aid to Castro Reported". Los Angeles Times. 19 October 1986. Retrieved 18 August 2019.

Arthur Meier Schlesinger (1973). The Dynamics of World Power: A Documentary History of the United States Foreign Policy 1985–1993. McGraw-Hill. p. 512. ISBN 0-07-079729-3.

"Makers of the Twentieth Century: Castro". History Today. 1981. Archived from the original on 11 November 2013. Retrieved 9 July 2013.

English (2008)[page needed]

Hunt, Michael (2014). The World Transformed 1945 to the Present. New York: Oxford University Press. p. 258.

Faria (2002), pp. 40–41

The Life & Times of Che Guevara by David Sandison (1996). Paragon. ISBN 0-7525-1776-7. p. 41.

"The Cuban Army Abroad – Meet Castro's Foreign Cold Warriors".

Hunt, Michael (2014). The World Transformed 1945 to the Present. New York: Oxford University Press. p. 257.

"Cuba receives first US shipment in 50 years" (PDF). Cambridge University Press. Retrieved 18 November 2019.

Thomas (1998), pp. 691–93

"Cuban Revolution: The Voyage of the Granma". Latin American History. Archived from the original on 5 April 2015. Retrieved 24 December 2014. The yacht, designed for only 12 passengers and supposedly with a maximum capacity of 25, also had to carry fuel for a week as well as food and weapons for the soldiers.

Gary B. Nash, Julie Roy Jeffrey, John R. Howe, Peter J. Frederick, Allen F. Davis, Allan M. Winkler, Charlene Mires and Carla Gardina Pestana. The American People, Concise Edition: Creating a Nation and a Society, Combined Volume (6th edition, 2007). New York: Longman.

Parameters: Journal of the US Army War College. U.S. Army War College. 1977. p. 13.

Gleijeses, Piero (2002). Conflicting Missions: Havana, Washington and Africa, 1959–1976. University of North Carolina Press. p. 14.

"Parrot diplomacy". The Economist. 24 July 2008. Archived from the original on 24 May 2013. Retrieved 9 July 2013.

"From the archive, 11 March 1962: Batista's revolution". The Guardian. 11 March 2013. Archived from the original on 17 October 2014. Retrieved 29 June 2013.

Hunt, Michael (2014). The World Transformed 1945 to the Present. New York: Oxford University Press. p. 267. ISBN 9780199371020.

"Los rostros del Escambray". elnuevoherald (in Spanish). Retrieved 29 May 2019.

"Batista Says Manpower Edge Lacking". Park City Daily News. 1 January 1959. Archived from the original on 12 September 2015. Retrieved 14 June 2013.

"Cuba Libre". BoardGameGeek.com. Archived from the original on 13 August 2014. Retrieved 18 April 2014.

"On Cuba Embargo, It's the U.S. and Israel Against the World – Again". New York Times. 28 October 2014. Archived from the original on 6 July 2017. Retrieved 31 October 2014.

"CIA Helped Fund Castro In 50s, Author Contends" (PDF). Washington Post. 19 October 1986. Retrieved 18 August 2019.

"Carlos Franqui". Daily Telegraph. 24 May 2010. Archived from the original on 14 November 2012. Retrieved 14 June 2013.

Serra, Ana. Ideology and the novel in the Cuban revolution : the making of a revolutionary identity in the first decade. OCLC 42657417.

"Ahead Of Bay Of Pigs, Fears Of Communism". NPR. 17 April 2011. Archived from the original on 20 February 2014. Retrieved 9 July 2013.

"Historical sites: Moncada Army Barracks and". CubaTravelInfo. Archived from the original on 10 July 2013. Retrieved 10 July 2013.

Jacob Bercovitch and Richard Jackson (1997). International Conflict: A Chronological Encyclopedia of Conflicts and Their Management, 1945–1995. Congressional Quarterly.

"Archived copy". Archived from the original on 9 September 2018. Retrieved 26 January 2019.

"Cuba off the U.S. terrorism list: Goodbye to a Cold War relic". Los Angeles Times. 17 April 2015. Archived from the original on 18 April 2015. Retrieved 18 April 2015.

American Comandante Archived 20 October 2018 at the Wayback Machine, 2015 episode of American Experience

"New Clashes Reported In Cuban Countryside". www.latinamericanstudies.org. Retrieved 29 May 2019.

Horowitz, Irving Louis (1988). Cuban communism. New Brunswick, N.J.: Transaction Books. p. 662. ISBN 978-0-88738-672-5.

Hunt, Michael H. (2004). The World Transformed: 1945 to the present. New York, New York: Oxford University Press. p. 257. ISBN 9780199371020.

"Guerrilla War/Guevara". Hardcore Gaming 101. 18 October 2013. Archived from the original on 30 October 2013. Retrieved 31 October 2013.

"Jean Daniel Bensaid: Biography" Archived 12 January 2018 at the Wayback Machine . Spartacus Educational. Retrieved 3 December 2012.

New Republic, 14 Dec. 1963, Jean Daniel "Unofficial Envoy: An Historic Report from Two Capitals, " page 16 US President John F. Kennedy said: "I approved the proclamation which Fidel Castro made in the Sierra Maestra, when he justifiably called for justice and especially yearned to rid Cuba of corruption. I will even go further: to some extent it is as though Batista was the incarnation of a number of sins on the part of the United States. Now we shall have to pay for those sins. In the matter of the Batista regime, I am in agreement with the first Cuban revolutionaries."

Socialismul african

James, Selma. "What we can learn from Tanzania's hidden socialist history". The Guardian.

Rooney, David (31 October 1988). "Kwame Nkrumah". Archive.org. Palgrave Macmillan. Retrieved 3 April 2020.

Brockway, Fenner (1963). African Socialism. London: The Bodley Head. p. 32.

Ngau, Peter M. (1987). "Tensions in Empowerment: The Experience of the "Harambee" (Self-Help) Movement in Kenya". Economic Development and Cultural Change. 35 (3): 523–538. doi:10.1086/451602. JSTOR 1153928.

Vaillant, Janet. "Homage to Léopold Sédar Senghor: 1906-2001". Indiana University.

Ng'ethe, Njuguna (1983). "Politics, Ideology and the Underprivileged: The Origins and Nature of the Harambee Phenomenon in Kenya". Journal of Eastern African Research & Development. 13: 150–170. JSTOR 24325584.

Young 1982, pp. 2, 97.

"Elections in Senegal". africanelections.tripod.com. Retrieved 2020-05-13.

Hyden, Goran (April 1975). "Ujamaa, Villagisation and Rural Development in Tanzania". Development Policy Review: 53–72. doi:10.1111/j.1467-7679.1975.tb00439.x.

Friedland, William H.; Rosberg Jr., Carl, eds. (1964). African Socialism. California: Stanford University Press. pp. 3.

Smertin, Yuri (29 March 2020). "Kwame Nkrumah". New York : International Publishers. Retrieved 3 April 2020.

Foltz, William J. (1965). From French West Africa to the Mali Federation. Internet Archive. New Haven : Yale University Press.

"About the Name". 2013-02-23. Archived from the original on 2013-02-23. Retrieved 2018-04-22.

Smith, James H. (1992). "Review of The Harambee Movement in Kenya: Self-Help, Development and Education among the Kamba of Kitui District". The Journal of Modern African Studies. 30 (4): 701–703. doi:10.1017/S0022278X00011198. JSTOR 161279.

Harris, Laurie Lanzen; Cherie, Abbey (1997). "Biography Today: Modern African Leaders". Archive.org. Omnigraphics Inc.

"Constitutional history of Senegal". ConstitutionNet. Retrieved 2020-05-13.

DeLancey, Mark. "The Ghana - Guinea - Mali Union: A Bibliographic Essay". Cambridge University Press.

Skurnik, Walter. "Leopold Sedar Senghor and African Socialism".

Klinghoffer, Arthur (1969). Soviet Perspectives on African Socialism. Fairleigh Dickinson Univ Press. ISBN 9780838669075. Retrieved 3 April 2020.

Esseks, John. "Political Independence and Economic Decolonization: The Case of Ghana under Nkrumah". University of Utah.

Friedland and Rosberg Jr., William and Carl (1964). African Socialism. California: Stanford University Press. pp. 3–5.

Jaimungal, Candice (May 2019). "Self Reliance, Agriculture and Ujamaa: Policies of Development in Postcolonial Tanzania". ResearchGate.

Vaillant, Janet (1990). "Black, French, and African". archive.org. Harvard University Press.

Socialist Models of Development, p. 851, Charles K. Wilber, Kenneth P. Jameson

Eurocomunismul

Richard Kingsley, ed., In Search of Eurocommunism, (Macmillan, 1981).

Webster, Dictionary. "Definition of Eurocommunism". Dictionary Entry. Webster's Dictionary. Retrieved 9 April 2013.

Laura Fasanaro, "The Eurocommunism Years: Italy's Political Puzzle and the Limits of the Atlantic Alliance."." in Giles Scott-Smith, ed., Atlantic, Euratlantic or Europe-America?: The Atlantic Community and the European Idea from Kennedy to Nixon (2011): 548-72.

Eurocommunism is Anti-Communism.

Perry Anderson, 1976. The Antinomies of Antonio Gramsci. New Left Review., pp. 6–7.

Hitchens, Christopher (25 August 2008). "The Verbal Revolution. How the Prague Spring broke world communism's main spring". Slate. Retrieved 2 January 2015.

Bucharin, N. I. Selected Writings on the State and the Transition to Socialism. Armonk, N.Y.: M.E. Sharpe, 1982. p. xxi.

Tuomioja, Erkki (2008). "The Effects of the Prague Spring in Europe". Retrieved 2 January 2015.

Devlin, Kevin. "Western CPs Condemn Invasion, Hail Prague Spring". Open Society Archives. Archived from the original on 9 November 2014. Retrieved 10 November 2014.

Deutscher, Tamara (January–February 1983). "E. H. Carr—A Personal Memoir". New Left Review. New Left Review. I (137): 78–86.

Richard Kindersley, ed., In search of Eurocommunism (Springer, 2016).

Revoluții din 1989

"Soviet Archives", Info-Russ, JHU.

Simons, William B., ed. (1980). The Constitutions of the Communist World. BRILL. p. 256. ISBN 9028600701.

Oleh Havrylyshyn (9 November 2007). "Fifteen Years of Transformation in the Post-Communist World" (PDF).

"Yugoslavia", Constitution, GR: CECL, 27 April 1992.

Hilde Szabo: Die Berliner Mauer begann im Burgenland zu bröckeln (The Berlin Wall began to crumble in Burgenland - German), in Wiener Zeitung 16 August 1999; Otmar Lahodynsky: Paneuropäisches Picknick: Die Generalprobe für den Mauerfall (Pan-European picnic: the dress rehearsal for the fall of the Berlin Wall - German), in: Profil 9 August 2014.

"Georgia: Abkhazia and South Ossetia". www.pesd.princeton.edu. Encyclopedia Princetoniensis.

Kochanowicz, Jacek (2006). Berend, Ivan T. (ed.). Backwardness and Modernization: Poland and Eastern Europe in the 16th-20th Centuries. Collected studies: Studies in East-Central Europe. 858li. Aldershot: Ashgate Publishing, Ltd. p. 198. ISBN 9780754659051. Within the communist world, certain strata of population were particularly sensitive to Western influences. Late communism produced sizable, specific middle classes of relatively well-educated professionals, technicians and even highly skilled blue-collar workers. [...] These classes had no attachment whatsoever to Marxist-Leninist ideology, while they became attracted to the Western way of life. Many members of the ruling 'nomenklatura' shared the same sentiments, as Western consumerism and individualism seemed more attractive to them than communist collective Puritanism. There were two very important consequences of this, one economic, and the second political. The economic one was the attractiveness of consumerism [...]. The political consequence was the pressure to increase the margins of political freedom and public space.

Richard Freeman (2008). "The new global labor market" (PDF). University of Wisconsin–Madison Institute for Research on Poverty.

Elster, Offe & Preuss 1998, p. 66.

"Hungary Purges Stalinism From Its Constitution". The New York Times. 19 October 1989.

Baabar (16 November 2009). "Democratic Revolution and Its Terrible Explanations". baabar.mn (in Mongolian). Archived from the original on 27 December 2012. Retrieved 25 June 2013.

Judah 2011.

Ginkel, John (September 2002). "Identity Construction in Latvia's "Singing Revolution": Why inter-ethnic conflict failed to occur". Nationalities Papers. 30 (3): 403–33. doi:10.1080/0090599022000011697. S2CID 154588618.

Steele, Jonathan (1994), Eternal Russia: Yeltsin, Gorbachev and the Mirage of Democracy, Boston: Faber

Slovenian Referendum Briefing No. 3 (PDF), UK: Sussex, archived from the original (PDF) on 18 December 2010

Apple Jr, R. W. (20 August 1989). "A New orbit: Poland's Break Leads Europe And Communism To a Threshold". The New York Times.

See "What Can Transition Economies Learn from the First Ten Years? A New World Bank Report, " in Transition Newsletter Worldbank.org, K-A.kg

Wałęsa 1991, p. 174.

"Hungary legalizes opposition groups". The New York Times. 20 October 1989.

Vogt, Henri (2005), Between Utopia and Disillusionment, p. 26, ISBN 1-57181-895-2.

Poland:Major Political Reform Agreed, Facts on File World News Digest, 24 March 1989. Facts on File News Services. 6 September 2007

"Сегодня исполняется 55 лет со дня смерти Сталина", Кавказский Узел [Kavkaz Uzel] (in Russian), RU, 14 October 2012, retrieved 12 August 2013.

"ИГ взяла на себя ответственность за нападение на полицейских в Ингушетии".

Hilde Szabo: Die Berliner Mauer begann im Burgenland zu bröckeln (The Berlin Wall began to crumble in Burgenland - German), in Wiener Zeitung 16 August 1999.

"Memorial website". Memo.ru. Retrieved 15 June 2019.

Wałęsa 1991, p. 157.

Sztompka, Piotr (27 August 1991). "Preface". Society in Action: the Theory of Social Becoming. University of Chicago Press. p. 16. ISBN 0-226-78815-6.

Sadurski, Wojciech; Czarnota, Adam; Krygier, Martin (30 July 2006). Spreading Democracy and the Rule of Law?: The Impact of EU Enlargemente for the Rule of Law, Democracy and Constitutionalism in Post-Communist Legal Orders. Springer. pp. 285–. ISBN 978-1-4020-3842-6.

Wałęsa 1991, p. 151.

Kaplonski, Christopher (2004). Truth, History, and Politics in Mongolia: The Memory of Heroes. Psychology Press. pp. 51, 56, 60, 64–65, 67, 80–82. ISBN 1134396732.

Bernhard, Michael; Szlajfer, Henryk (1 November 2010). From the Polish Underground: Selections from Krytyka, 1978–1993. Penn State Press. pp. 221–. ISBN 978-0-271-04427-9.

"Hungarian Party Assails Nagy's Execution". The New York Times. 1 June 1989.

Anders Aslund (1 December 2000). "The Myth of Output Collapse after Communism".

Heenan & Lamontagne 1999, p. 13.

Gorbachev, Mikhail (1996), interview in Johnson, Thomas, The Battle of Chernobyl on YouTube, [film], Discovery Channel, retrieved 19 February 2014.

"'Market fundamentalism' is unpractical", People's Daily, CN: Central Committee of the Communist Party, 3 February 2012, retrieved 13 January 2013

"Hungary Eases Dissent Curbs". The New York Times. 12 January 1989.

Fineman, Mark (24 January 1990). "Mongolia Reform Group Marches to Rock Anthem". Los Angeles Times. Retrieved 26 December 2012. Mongolia-watchers in Beijing said that... the democracy movement is rooted more in nationalism than in dissent.... 'Watching it unfold, you get the feeling this is more a pro-nationalist and pro-Mongolian movement than it is anti-party or anti-government, ' said a diplomat who left Ulan Bator on Monday.

FRONTLINE | The Tank Man | Season 2006 | Episode 8, retrieved 26 March 2020

Bayer, József (2003), "The Process of Political System Change in Hungary" (PDF), Schriftenreihe, Budapest, HU: Europa Institutes, p. 180.

Antohi, Sorin; Tismăneanu, Vladimir (January 2000). "Independence Reborn and the Demons of the Velvet Revolution". Between Past and Future: The Revolutions of 1989 and Their Aftermath. Central European University Press. p. 85. ISBN 963-9116-71-8.

Thomson, Clare (1992). The Singing Revolution: A Political Journey through the Baltic States. London: Joseph. ISBN 0-7181-3459-1.

Tagliabue, John (13 September 1989). "Poles Approve Solidarity-Led Cabinet". The New York Times.

Curtis, Glenn E. (1995). "Azerbaijan: A Country Study".

"Entire Mongolian Politburo resigns". Lawrence Journal-World. Lawrence, KS. 12 March 1990. pp. 8A. Retrieved 8 July 2013.

"Polska. Historia", Internetowa encyklopedia PWN [PWN Internet Encyklopedia] (in Polish), archived from the original on 1 October 2006, retrieved 11 July 2005.

"The Collapse of State Socialism", Foreign Affairs, 28 January 2009.

"1989: Malta Summit Ends Cold War". News. BBC. 3 December 1989. Retrieved 23 February 2015.

After Socialism: where hope for individual liberty lies. Svetozar Pejovich.

"20 Years After Soviet Soldiers Left the Czech Republic, Russians Move In". The Wall Street Journal. 28 June 2011.

Ludwig Greven "Und dann ging das Tor auf", in Die Zeit, 19 August 2014.

Petryna, Adriana (1995). "Sarcophagus: Chernobyl in Historical Light". Cultural Anthropology. 10 (2): 196–220. doi:10.1525/can.1995.10.2.02a00030. S2CID 144062565.

Rogel 2004, pp. 91–92.

Naimark & Case 2003, p. xvii.

Luciano, Bernadette (2008). Cinema of Silvio Soldini: Dream, Image, Voyage. Troubador. pp. 77–. ISBN 978-1-906510-24-4.

Gehler, Michael; Kosicki, Piotr H.; Wohnout, Helmut (2019). Christian Democracy and the Fall of Communism. Leuven University Press. ISBN 9789462702165.

"The world after 1989: Walls in the mind". The Economist. 5 November 2009.

"Parliament in Estonia Declares 'Sovereignty'". latimes. 17 November 1988.

Andreas Rödder, Deutschland einig Vaterland – Die Geschichte der Wiedervereinigung (2009).

"PCIJ findings: What's flawed, fuzzy with drug war numbers?".

G., Dari (5 December 2011). "Democracy Days to be inaugurated". news.mn (in Mongolian). Archived from the original on 10 January 2012. Retrieved 8 July 2013.

Shlyakhter, Alexander; Wilson, Richard (1992). "Chernobyl andGlasnost: The Effects of Secrecy on Health and Safety". Environment: Science and Policy for Sustainable Development. 34 (5): 25. doi:10.1080/00139157.1992.9931445.

Tagliabue, John (25 August 1989). "Opening new era, Poles pick leader". The New York Times.

"Demonstrace na letne pred 25 lety urychlily kapitulaci komunistu", Denik (in Czech), CZ, 23 November 2014.

Blacker, Coit D (1990), "The Collapse of Soviet Power in Europe", Foreign Affairs, 70 (1): 88–102, doi:10.2307/20044696, JSTOR 20044696.

Tagliabue, John (15 August 1989). "Poland's premier offering to yield to non-Communist". The New York Times.

de:Ministerrat der DDR (1986–1989) contains all the members of the Council.

De Nevers 2003, p. 130.

"Tsakhia Elbegdorj". Community of Democracies Mongolia. Archived from the original on 10 June 2013. Retrieved 8 July 2013.

Cummins, Ian (23 December 1995). "The Great MeltDown". The Australian.

Dunja Predić 2012: How big is all that, really? In: Cultures of Assembly - Architecture + Critical Architerctural Practice. Ständelschule Architecture Class, Frankfurt am Main.

Roberts, Adam (1991). Civil Resistance in the East European and Soviet Revolutions. Albert Einstein Institution. ISBN 1-880813-04-1. Archived from the original (PDF) on 30 January 2011.

Zhao, Dingxin (2001), The Power of Tiananmen: State-Society Relations and the 1989 Beijing Student Movement, Chicago: University of Chicago Press, p. 153, ISBN 0-226-98260-2.

Markham, James M. (7 July 1989). "Gorbachev spurns the use of force in Eastern Europe". The New York Times.

Pozdnyaev, Mikhail, "The Glamorous Tyrant: The Cult of Stalin Experiences a Rebirth", Novye Izvestia, RU, archived from the original on 11 May 2008.

"Hungary, in Turnabout, Declares '56 Rebellion a Popular Uprising". The New York Times. 29 January 1989.

Schmeidel, John. "My Enemy's Enemy: Twenty Years of Co-operation between West Deutschland's Red Army Faction and the GDR Ministry for State Security." Intelligence and National Security 8, no. 4 (October 1993): 59–72.

Ch., Munkhbayar (13 March 2013). "What was the Mongolian democratic revolution?". dorgio.mn (in Mongolian). Retrieved 8 July 2013.

"Child poverty soars in eastern Europe", BBC News, 11 October 2000.

"Romania – Soviet Union and Eastern Europe", Country studies, US: Library of Congress.

Fighting Poverty: Findings and Lessons from China's Success Archived 22 September 2013 at the Wayback Machine (World Bank). Retrieved 10 August 2006.

see also de:Regierung Modrow

Anne Frank Stichting (28 September 2018). "This page does not / no longer exist".

Holley, David (24 July 1990). "Briefing Paper : For the First Time, Mongolians Have Political Choices". Los Angeles Times. Los Angeles, CA. Retrieved 8 August 2013.

S. and S., Amarsanaa & Mainbayar (2009). Concise historical album of the Mongolian Democratic Union. pp. 3–5, 10, 33–35, 44, 47, 51–56, 58, 66.

Grofman, Bernard (2001). Political Science as Puzzle Solving. University of Michigan Press. pp. 85–. ISBN 0-472-08723-1.

Fulbrook, Mary. History of Germany, 1918–2000: the divided nation. p. 256.

History of the UDF (in Bulgarian), BG: SDS

Boyes, Roger (4 June 2009). "World Agenda: 20 years later, Poland can lead eastern Europe once again". The Times. UK. Retrieved 4 June 2009.

Kamm, Henry (8 October 1989). "Communist party in Hungary votes for radical shift". The New York Times.

Michael Frank: Paneuropäisches Picknick – Mit dem Picknickkorb in die Freiheit (German: Pan-European picnic - With the picnic basket to freedom), in: Süddeutsche Zeitung 17 May 2010.

Falk 2003, p. 147.

"Der 19. August 1989 war ein Test für Gorbatschows" (German - August 19, 1989 was a test for Gorbachev), in: FAZ 19 August 2009.

Cornel, Ban (13 December 2012). Sovereign Debt, Austerity, and Regime Change: The Case of Nicolae Ceausescu's Romania. East European Politics & Societies. p. 34. doi:10.1177/0888325412465513. S2CID 144784730.

"The Great Doubling: The Challenge of the New Global Labor Market" (PDF). Retrieved 16 November 2013.

"Across Eastern Europe, Remembering the Curtain's Fall". Wall Street Journal. 24 April 2009.

Kamm, Henry (23 May 1988). "Hungarian Party replace Kadar with his premier". The New York Times.

Nedelmann, Birgitta; Sztompka, Piotr (1 January 1993). Sociology in Europe: In Search of Identity. Walter de Gruyter. pp. 1–. ISBN 978-3-11-013845-0.

Otmar Lahodynsky: Paneuropäisches Picknick: Die Generalprobe für den Mauerfall (Pan-European picnic: the dress rehearsal for the fall of the Berlin Wall - German), in: Profil 9 August 2014.

Perlez, Jane (3 December 1991). "Kenya Yielding on Multiparty Democracy". The New York Times. Retrieved 14 June 2019.

Pritchard, Rosalind MO. Reconstructing education: East German schools and universities after unification. p. 10.

Peter Staisch, Werner M. Prohl, Dschingis Khan lächelt, Bonn 1998, p.38ff

Cross, Gary S. (2000). "1: The Irony of the Century". An All-consuming Century: Why Commercialism Won in Modern America. New York: Columbia University Press. p. 8. ISBN 9780231113120. For East Europeans, the promise of mass consumption was preferable to the nightmare of solidarity even if it meant also the dominance of money and the private control of wealth. In reality, the fall of communism had more to do with the appeals of capitalist consumerism than political democracy.

"Nagorno-Karabakh profile". BBC News. BBC. Retrieved 18 February 2015.

Andreas Rödder, Deutschland einig Vaterland – Die Geschichte der Wiedervereinigung (2009).

Thomas Roser: DDR-Massenflucht: Ein Picknick hebt die Welt aus den Angeln (German - Mass exodus of the GDR: A picnic clears the world) in: Die Presse 16 August 2018.

Ahmed and Norton, Nizam U. and Philip (1999). Parliaments in Asia. London: Frank Cass & Co.Ltd. p. 143. ISBN 0-7146-4951-1. Retrieved 8 July 2013.

Steele, Jonathan (1994), Eternal Russia: Yeltsin, Gorbachev and the Mirage of Democracy, Boston: Faber.

Miklós Németh in Interview, Austrian TV - ORF "Report", 25 June 2019.

Stokes, G (1993), The Walls Came Tumbling Down, Oxford University Press, p. 131.

Who Lost Russia?, New York Times, 8 October 2000.

Kamm, Henry (17 June 1989). "Hungarian Who Led '56 Revolt Is Buried as a Hero". The New York Times.

Cambridge Stanford Books

Cambridge Stanford Books este un proiect care își propune să organizeze și să colecteze informații tehnice, istorice și științifice. Conținutul este organizat și dezvoltat corespunzător, iar textul este prezentat cât mai clar și precis posibil.

Studentul sau omul de știință își vor putea satisface nevoile de consultare și studiu, printr-o lucrare susținută de un număr abundent de surse și referințe bibliografice. Unele informații consultate pentru a crea această lucrare se află sub licența Creative Commons Attribution-ShareAlike 3.0 și GNU Free Documentation License.

Interogări sau sugestii

Pentru orice întrebare, îndoială sau sugestie, puteți consulta direct echipa de redactare prin e-mail: **academicscientists@gmail.com**

Index de conținut

- Pagina titlu
- Mulțumiri
- Stalinismul
  - Istorie
  - Politici staliniste
  - Relația cu leninismul
  - Moștenire
- Maoism
  - Origini
  - Componente
  - In China
  - După moartea lui
  - Influența internațională
  - Critică și implementare
- Revoluția cubaneză
  - Fundal
  - Primele etape
  - Escaladarea conflictului
  - Urmări
  - Caracteristici
  - În cultura populară
  - Colecții de arhivă conexe
- Socialismul african
  - Origini și teme
  - Istorie
  - Variante
- Eurocomunismul
  - Terminologie
  - Fundal
  - Evoluții timpurii
  - Mai mult, dezvoltarea
  - Critică
- Revoluții din 1989

Fundal
Mișcări politice naționale
Summit-ul de la Malta
Cronologia alegerilor în Europa Centrală / de Est și Asia Centrală
Dizolvarea Uniunii Sovietice
Alte evenimente
Reformele politice
Reformele economice
Continuarea ideologică a comunismului
Interpretări
Amintire
Referințe:
Cambridge Stanford Books
Interogări sau sugestii